

Lưỡng Trọng Thiên

Contents

Lưỡng Trọng Thiên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9: Vĩ Thanh	61
10. Chương 10: Phiên Ngoại	64

Lưỡng Trọng Thiên

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, giang hồ, huyền ảo, cường công cường thụ, ngược tâmEdit : Năm RơmTấn Trọng đang thực hiện nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-trong-thien>

1. Chương 1

Ánh sáng từ ngọn nến toả ra nhạt nhoà trong căn phòng đơn sơ tạo nên cảm giác phiêu diêu. Đã canh ba giờ Hợi, hắn chậm rãi đứng dậy đi tới chậu hoa cực kỳ tươi đẹp tưới nước. Từng cánh hoa nhỏ nhắn tinh tế đều được chăm sóc kỹ lưỡng khiến cho nước văng tung toé trên bàn gỗ lim. Hoa này không có lá, chỉ một bông hoa với cánh đỏ sậm, từng đoá chồng chất lên nhau tầng tầng lớp lớp. Nó nở một cách phóng túng mạnh mẽ dâng trào. Một giống hoa tươi tốt hiếm thấy nhưng không phải là nan chủng (loại hiếm) . Nhưng việc chăm sóc loài hoa này khó ở chỗ là việc sử dụng thanh trà ngâm lấy nước chỉ có tại Yên Phù Sơn, tưới vào lúc nửa đêm, đồng thời dưỡng tại nơi tâm tối. Tuy việc chăm sóc rất khắc nghiệt nhưng không phải là không thể. Nếu không dưỡng đúng cách nó không thể nào sống sót.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa. Không ai.

Hôm nay là ngày người ấy đoạt lại Yên Phù cung, cũng là ngày cửu biệt trùng phùng cùng ái thê hội nhiên là muốn ở cùng một chỗ, cũng sẽ không đến tìm hắn. Nếu bản thân vô ý đến gặp hắn nói một lời, vừa lúc người ấy đang ân ái tại tròng điện chẳng phải sẽ vô cùng xấu hổ. Nói cho cùng hắn chỉ là vật thay thế, một tồn tại vô nghĩa. Kì thật chính mình cũng muốn gặp người ấy nói lời từ biệt nhưng lại không còn cơ hội nói, lúc muốn nói lại ở thời điểm không thích hợp.

Hắn thầm khinh bỉ bản thân trước khi chết muốn kiểm lý do tái kiến người ấy, lại nghe thanh âm bước chân chậm rãi tiến tới. Một người thân vận tử sam từ ngoài tiến vào, thần tình vô biểu cảm, không có tiểu ý, như những lần cùng hắn hoan ái trước đây.

Thế nào hội? Thế nào hội? Lẽ nào hắn không gặp ái nhân của hắn hiện tại sao? Tại sao lúc này còn tìm mình? Hay trong lòng hắn còn có sự tồn tại của ta?

Kiểm chế không được nội tâm vui sướng, hắn đang muốn đứng dậy nghênh tiếp, nhưng phát hiện căn bản không thể đứng dậy bởi Bàn Nhược hoa độc tính.

Bàn Nhược hoa tính liệt như hỏa, khả dĩ kích phát thể chất tiềm lực nhưng đồng thời lại đầy độc tính. Mỗi đêm vào giờ tử người phục dùng toàn thân không có chút sức lực, độc tính sẽ chậm rãi di chuyển khắp toàn thân, cuối cùng không có thuốc nào cứu chữa. Hắn dùng Bàn Nhược hoa giúp người ấy đoạt lại vị trí cung chủ, cho dù mất đi tính mệnh, kỳ thực cũng là đáng giá.

“Sao ngươi lại tới đây?” Hắn có chút kích động, nhưng chỉ có thể ngồi, nhìn tử la khinh sam nam tử chậm rãi đi tới trước mặt. Trước khi chết nhìn thấy ái nhân, kỳ thực là tối hạnh phúc. Hắn gục đầu xuống, ngực có chút tình cảm ấm áp.

“Thu Dung thân thể hữu bệnh nhẹ, không thể kích động, tiện thể ngươi lại ở đây. Làm sao tìm chỗ lai trụ như thế? Thật vắng vẻ khó tìm.” Đạm Nguyệt Ngân nhú nhú mày, ngày hôm nay là ngày hắn cao hứng nhất, không ngờ Thu Dung lại sinh bệnh, có lẽ hôm nay xảy ra một trận huyết chiến khiến Thu Dung kinh hách.

Ba năm trước đây, Thu Dung bị sư đệ Vân Trung Vũ cướp đi. Suốt ba năm tiền, Đạm Nguyệt Ngân nhật tư dạ tưởng (đêm ngày tưởng nhớ) , bây giờ gặp mặt khó tránh khỏi có chút động tình, ai biết Thu Dung bỗng nhiên đau đầu, sợ làm đau hắn, liền như cũ nhượng Tần Trọng cho hắn tiết dục.

Tuy rằng một lần nữa đoạt lại thể lực, người muốn hắn sung hạnh nhiều như quá giang chi tức (nhiều như cá ở sông Trường Giang) , suốt một năm qua hắn đều tìm Tần Trọng để thỏa mãn dục vọng việc đó đã hình thành tập quán, nhất thời muốn đổi cũng khó.

Tìm suốt một đêm, mới thấy Tần Trọng ở một góc của Yên Phù cung, Đạm Nguyệt Ngân có chút không kiên nhẫn, đi tới trước bàn Tần Trọng đang ngồi, trực tiếp loại bỏ xiêm y của hắn.

Tần Trọng ngẩn ngơ nói: “Đừng ở chỗ này...”

Nguyên lai chỉ là bởi vì Thu Dung bị bệnh mới đến tìm hắn. Trục giác bảo hắn phải khước từ Đạm Nguyệt Ngân, nhưng toàn thân vô lực, trái lại biến thành dục nghênh hoàn cự (chống đối mà giống như đang đón chào) .

Đạm Nguyệt Ngân nắm vạt áo, hai tay chia ra, liền đem Tần Trọng y phục ở giữa xé mở, nhìn Tần Trọng tiểu mạch sắc da thịt bao trùm cường tráng mềm dẻo thân thể, dục hỏa càng thêm nóng cháy, nghe được Tần Trọng ngăn cản hắn, không khỏi buông ra tiếng cười. “Có chỗ nào chưa làm qua? Xấu hổ cái gì?”

Tuy rằng hắn đã nhận mệnh bản thân chỉ là tiết dục công cụ của Đạm Nguyệt Ngân, bây giờ dưới tình huống đại môn mở rộng chẳng biết lúc nào có người xông vào hắn không thể.

Tần Trọng đứng dậy đóng cửa, vừa mới đứng lên, đã bị Đạm Nguyệt Ngân áp té trên mặt đất, bàn hơi nghiêng qua, chậu hoa cũng rất xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh.

“Hoa của ta!” Tần Trọng kinh hãi, giãy dụa muốn nhặt lại hoa, lại bị Đạm Nguyệt Ngân chăm chú đè nặng không thể cử động, Đạm Nguyệt Ngân nhìn hắn trên mặt nở nụ cười: “Lớn lên sẽ không đẹp, trông loài hoa yêu điểm thể làm gì?”

Bị Đạm Nguyệt Ngân áp té trên mặt đất, Tần Trọng muốn phản kháng, một điểm khí lực cũng không có. Hắn thường thường bị Đạm Nguyệt Ngân tùy thời đẩy ngã tại bất luận chỗ nào để giao hợp, theo lý thuyết sớm đã thành tập quán, nhưng vẫn theo bản năng chống lại việc giao cấu không hề có tình ái.

Đạm Nguyệt Ngân kéo quần và tiết khổ đang che lấy hạ thân Tần Trọng, đè lại hạ thân đang ra sức dấy dục, dùng phần thân đang nóng chảy tiến vào huyết khẩu chưa được bôi trơn lần tiền hí (khúc đạo đầu ^^).

Đạm Nguyệt Ngân chuyển động khiến Tần Trọng cảm thấy hạ thể phản phát đau nhức như bị xé rách, hấn cả người hầu như co rút, trên mặt bàn thống khổ giãy dụa.

Phản ứng ấy càng khơi dậy Đạm Nguyệt Ngân hứng thú, nhìn Tần Trọng dưới thân phí công giãy dụa, hưởng thụ loại ép buộc tình ái kích thích.

Thân thể cường tráng và nhiều kinh nghiệm như Tần Trọng, có giày vò thể nào cũng không hội thụ thương, đó cũng là nguyên nhân Đạm Nguyệt Ngân thích tìm hấn phát tiết.

“Tần Trọng, ngươi thực sự rất hiểu ý ta, biết ta thích phản kháng.” Đạm Nguyệt Ngân câu dẫn ra nhất mặt tươi cười, đột nhiên phía sau chuyển động mạnh mẽ dục vọng cứng chắc.

Tần Trọng kêu lên một tiếng, trên mặt nhất thời vì đau đớn trở nên méo mó, hấn kỳ thực không phải muốn phản kháng để kích khởi Đạm Nguyệt Ngân dục vọng, chỉ vì trong cơ thể Bàn Nhược hoa đích độc tính từ lâu đã phiên giang đảo hải (dời sông lấp biển).

Nửa năm trước để tương trợ Đạm Nguyệt Ngân đoạt lại quyền thế trước kia, hấn cũng đã bắt đầu mỗi ngày phục dùng cánh cửa Bàn Nhược hoa. Trước đây khi biết mình trở thành Thu Dung thể thân, hấn dùng mọi cách tranh đấu nhưng bất lực, hiện tại bản thân và Đạm Nguyệt Ngân cùng cấp lực lượng, có thể cùng Đạm Nguyệt Ngân đấu ngang tay, nhưng bởi mỗi ngày buổi tối Bàn Nhược hoa chỉ độc phát tác, vẫn bị đặt ở dưới thân.

Tần Trọng không khỏi vì điều này mà lộ ra một cái khổ tiểu.

Tần Trọng à, Tần Trọng, một đoạn cảm tình chung quy đã tới hồi kết thúc, vô vọng ái tình của hấn cũng đã tới chung điểm.

Tham luyến nhìn tuyệt sắc dung mạo không thể với tới của Đạm Nguyệt Ngân, Tần Trọng nhịn không được phát ra tiếng thở dài, nhớ tới lúc mới quen, bị dung nhan Đạm Nguyệt Ngân hấp dẫn, không chút do dự đi theo hấn, làm bản thân trầm luân vĩnh vô chừng mực nghiệt luyến.

Không biết qua bao lâu, Đạm Nguyệt Ngân trong thân thể hấn phóng xuất, tại Tần Trọng cơ thể rút ra, bạch trọc dịch thể cũng theo đó chậm rãi chảy ra.

Tần Trọng lúc này đã mất hết khí lực, chỉ có thể nằm trên mặt đất nhìn Đạm Nguyệt Ngân từ trên người hấn đứng dậy, chỉnh lý y phục.

“Vân Trung Vũ thể xác đã bị huỷ, nhưng nguyên thần bất diệt, bị ta phóng vào Huyền Long Huyền Kính, với pháp lực của hấn phá được Huyền Long Huyền Kính chỉ có thể làm trong vòng ba ngày. Bất quá nếu hấn có bản lĩnh này, cũng sẽ không thua ở trong tay ta. Ta còn muốn tiếp quản Yên Phù cung sự vụ khác. Tần Trọng mấy ngày nay người giúp ta chiếu cố Thu Dung.” Đạm Nguyệt Ngân phân phó Tần Trọng.

“Tần Trọng đang muốn đến gặp người chào từ biệt...” Tần Trọng do dự mở miệng, “Tần Trọng tâm nguyện, là muốn chu du thiên hạ, lưu lạc thiên nhai...” Hấn sớm đã tìm ra một cơ thật tốt, không dám tưởng tượng mình trước mặt Đạm Nguyệt Ngân nôn ra máu bỏ mình, biểu tình trên mặt hấn sẽ lạnh lùng vô tình ra sao.

Không bằng ly khai, từ nay về sau hình hủi thân diệt, không vào luân hồi, vĩnh viễn không tái kiến hấn.

“Người điều không phải ái ta sao? Thế nào với yêu cầu nhỏ nhỏ người cũng làm không được?” Đạm Nguyệt Ngân cau mày, không lưu tình đem tâm tư của hấn chà đạp.

Từ lúc nào không biết, Tần Trọng đã chống cự không được tình dục mê hoặc, lúc hoan ái hướng hấn thổ lộ ái tình, Đạm Nguyệt Ngân cũng không chút che giấu lợi dùng chung điểm này, nhượng Tần Trọng không oán không hối hận vì hấn làm tất cả.

Ba ngày sao? Thân thể của mình còn có thể chống đỡ quá ba ngày. Tần Trọng cay đắng cười, nhìn Đạm Nguyệt Ngân tựa hồ biết chắc hấn sẽ đáp ứng, không đợi hấn trả lời đã xoay người đi ra cửa, hấn cũng nhịn không được đầu vầng mắt hoa, một ngụm tiên huyết tuôn ra.

Hấn chậm rãi tận lực đi về phía trước vài bước, đôi tay run run nhặt lấy Bàn Nhược bụi hoa tháo xuống tam mai, đóa hoa yêu mị nở rộ tại lòng bàn tay, chậm rãi để vào trong miệng, vị đắng của cách hoa thăng tấp đi vào ngực.

>>><>

Hoa Thân Các

Cánh hoa tự tại, bình hồ vô biên

Đây là dinh thự đẹp nhất tại Yên Phù cung, sau là sơn trước mặt là hải, một mảnh hoa sơn. Mỗi khi mùa xuân sắp đến, gió mát truyền tới, sẽ thổi qua một trận hoa vũ, hoa nhẹ nhàng khắp chốn, toàn bộ lầu các đô hội ẩn tại một tầng tự vụ phi vụ (bụi nước bao phủ) , tự hoa phi hoa (hoa bay đầy trời) như cảnh trong mơ.

Tần Trọng tại Hoa Thân Các hành lan đi tới, viếng thăm nơi ở của Thu Dung.

Sáng sớm sắc trời tiệp bạch, pháp lực đã khôi phục hơn nửa, tuy rằng trong cơ thể vẫn đang đau nhức đứng không vững, nhưng vẫn dựa theo Đạm Nguyệt Ngân chỉ thị bảo hộ Thu Dung.

Đạm Nguyệt Ngân vô luận nói cái gì, hần đều là không có cách nào cự tuyệt. Cho dù là lần đầu tiên bị Đạm Nguyệt Ngân xem như Thu Dung mà tiết dục, hần giận dữ ly khai, lại bị Đạm Nguyệt Ngân vô cùng đơn giản nhất cú “Lưu lại” ngăn trở. khi đó hần chỉ biết, đối cái này người này không thể tránh, từ đáy lòng phát ra ý nghĩ bất năng cự tuyệt y.

May là sẽ sớm chết đi, không cần tái vì tình cảm vô vọng mà giãy dụa. Tần Trọng lộ ra vẻ cười nhất mặt thâm đạm. Đột nhiên trước mặt đứng phải người hần liên thu lại cảm xúc đưa ra khuôn mặt với một tia nhu hòa duy nhất.

Dọc theo đường đệ tử Yên Phù cung nhận ra hần, đều quỳ xuống hành lễ, trên mặt là biểu tình vừa kinh vừa sợ vừa hận.

Ngày hôm qua Tần Trọng theo phía sau Đạm Nguyệt Ngân lần đầu tiên xuất hiện tại Yên Phù cung, đông đảo đệ tử nhìn hần bề ngoài thường thường, hành tung thông thả, đều cho rằng hần tương đối dễ đối phó, chọn hần ra tay, do đó bị thua trên tay hần vô số kẻ.

Tu tiên thuật kiếm, từ cổ phân ra lưỡng phái, một chính một tà, vĩnh cửu đối lập. Hiện nay thiên hạ, chính giáo với thanh tu Vô Tâm phái đứng đầu, mà tà đạo chí tôn là Yên Phù cung. Thanh tu Vô Tâm phái từ trước đến nay được cho là chính tông, xem trọng vô dục vô cầu, Yên Phù cung hoàn toàn theo đường lối tương phản, đệ tử lúc tu luyện hỗ trợ lẫn nhau song tu, tự nhiên khuôn mặt càng đẹp pháp thuật càng dễ cao cường.

Lúc mới bắt đầu Tần Trọng đi theo bên người Đạm Nguyệt Ngân, chỉ là hầu hạ cuộc sống hàng ngày, sau bởi vì Đạm Nguyệt Ngân một lần say rượu đem hần trở thành Thu Dung cố tình làm vậy. Ngày kế hai người cũng không có nói, hần cũng không biết Đạm Nguyệt Ngân chỉ là muốn lợi dụng hần, sau đó thuận lý thành chương, hần bắt đầu tu tập Yên Phù cung tâm pháp.

Đạm Nguyệt Ngân cùng Vân Trung Vũ hai người thuở nhỏ cùng tu luyện tại Yên Phù, như nước với lửa, lưỡng sư huynh đệ cách phân trận doanh, lão cung chủ thường thường bề quan tu hành, không quản bọn họ đấu pháp.

Sau này lão cung chủ mang Thu Dung về trong cung, bởi vì Thu Dung khuôn mặt mềm mại xinh đẹp, Đạm Nguyệt Ngân ái Thu Dung, thường thường cùng Thu Dung tư hội, dần dần bị lão cung chủ phát hiện. Đạm Nguyệt Ngân dần dần làm khó dễ, thí sư đoạt vị. Ai biết đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu, Vân Trung Vũ biểu hiện đối với hần khuất phục, ngầm luyện thành Diệt Thần Phân Ảnh Đại Pháp. Ba tháng sau, đem Đạm Nguyệt Ngân đánh bại.

Chuyện này do Đạm Nguyệt Ngân trong những lúc thất thố tiết lộ thêm vào suy đoán của Tần Trọng mà ra.

Hần và Đạm Nguyệt Ngân, kỳ thực thường không lời nào để nói, hai người quan hệ bề ngoài giới hạn là chủ tớ. Hần cũng biết Đạm Nguyệt Ngân dạy hần đạo pháp, thật ra là muốn hần hỗ trợ đoạt lại ngôi vị cung chủ.

Hai người đều có mục đích, ngoại trừ để cho Đạm Nguyệt Ngân phát tiết dục hỏa, đương nhiên cũng vì nhượng hần tu luyện Yên Phù cung tâm pháp nhanh hơn. Hần với Thu Dung nửa điểm cũng không có chỗ

tương tự. Về đẹp Thu Dung khiến cho Đạm Nguyệt Ngân dụng tâm che chở, đối với hần từ trước đến nay đều là lợi dụng.

Tần Trọng đi tới Hoa Thân Các tiền, trong thượng đình bạch y niên thiếu xinh đẹp tựa tiên tử đang dành đàn, đôi mi từng sợi từng sợi như phát ra vẻ khinh sảo, làm cho người thấy không khỏi sinh ra thương tiếc.

Tần Trọng đợi hần tấu xong một khúc, tiến lên quỳ xuống nói: “Thuộc hạ Tần Trọng, phụng mệnh ba ngày này bảo hộ Thu công tử.”

Thu Dung mi tâm vừa nhú, đẩy ghế chậm rãi đứng lên, ống tay áo nhẹ nhàng phát lên huyền cầm, thấp giọng nói: “Đạm Nguyệt Ngân ra lệnh cho người làm như vậy?”

Tần Trọng cúi đầu, nói rằng: “Chính thị.”

Thu Dung hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Là tới giám thị ta? Chẳng lẽ còn sợ ta chạy trốn sao?”

“Thuộc hạ không dám.” Tần Trọng quỳ xuống vẫn không dám đứng lên. Rất nhiều người tại chủ tử với hạ nhân trước mặt biểu hiện không giống nhau, không dám nghĩ Thu công tử cũng là người như vậy, xem ra Thu Dung này tính không đơn giản, Tần Trọng có chút kinh hãi.

Đây là hần lần thứ hai hần nhìn thấy Thu Dung, lần đầu tiên là hôm qua, Đạm Nguyệt Ngân xông vào Hoa Thân Các, Thu Dung sắc mặt vui mừng, y phục còn đang bất chỉnh nhào vào thân người đầy máu của Đạm Nguyệt Ngân, đôi mắt sáng dường như thủy dạng, thâm tình buồn bã, nói một câu: “Thế nào lúc này mới tới?”

Tần Trọng liền biết vì sao Đạm Nguyệt Ngân yêu thương hần. Vốn là một đôi thần tiên quyến lữ, bất hạnh chia lìa, cuối cùng cũng được tương ngộ. Mình còn toan tính được gì? Chẳng lẽ muốn làm người thứ ba? Tần Trọng không khỏi vì sự ấu trĩ của bản thân cười nhạt.

Thu Dung nhú mày nói: “Không được, ta muốn đi hỏi hần, rốt cuộc là ý gì đây.” Nói xong đứng dậy hướng về phía tiền điện của Yên Phù cung.

Tần Trọng từ trên mặt đất đứng lên, không vội theo sát sau lưng Thu Dung nói: “Thu công tử, cung chủ có việc bận rộn, không nên đến quấy rối hần.” Một câu nói hết trách nhiệm thị vệ, thế nhưng thật sự lời vô ích, Đạm Nguyệt Ngân tại sao không gặp Thu Dung?

Quả nhiên Thu Dung chẳng thêm để ý đến hần, trực tiếp đi về phía trước điện. Hần bỗng cảm thấy chán ghét bản thân mình thật sự chỉ vì không muốn thấy họ tình chàng ý thiếp mà làm những hành vi thật buồn cười. Tần Trọng bỗng theo sát phía sau Thu Dung đi vào Yên Phù cung tiền điện.

Lúc này tiền điện Yên Phù cũng đang tụ họp các chúng môn đệ. Tại Yên Phù cung người nào pháp lực cao cường vì tôn, lúc Vân Trung Vũ làm cung chủ thì Đạm Nguyệt Ngân đệ tử bị chèn ép. Bây giờ Đạm Nguyệt Ngân một lần nữa đoạt lại cung chủ vị, tự nhiên chuyện thứ nhất phải làm là diệt trừ phe đối lập.

Lúc này trong Thái Minh điện hầu như đều là thủ hạ đệ tử Đạm Nguyệt Ngân, thấy Tần Trọng cùng Thu Dung tiến đến, cũng không khỏi hiếu kỳ đánh giá hai người. Thu Dung khuôn mặt đẹp mảnh mai, pháp lực không mạnh, đó là bởi vì đã bị lão cung chủ hủy diệt đan điền, cuộc đời này thị bất năng luyện pháp lực, thế nhưng Tần Trọng pháp lực cao cường, thật sự là bất khả tư nghị.

Yên Phù cung tâm pháp bất đồng với các môn phái khác, nhất phân canh vân nhất phân thu hoạch, không thể có nửa điểm giả tạo. Tần Trọng pháp thuật tu vi bọn họ đã chứng kiến hôm qua, xác thực Yên Phù cung tâm pháp, vô luận ngự kiếm hay chiêu số, vừa nhìn là biết Yên Phù cung tuyệt học.

Vô luận chinh chiến sa trường hay chịu ơn mưa móc của cung chủ, Tần Trọng này kinh nghiệm xác thực không thể nghi ngờ.. người này ngăm đen bình thường, thoát nhìn thập phần thành thật, không giống một người mạnh mẽ hoan dục ân ái, vậy hần đương nhiên là ở trên giường có tiêu hồn kỹ xảo, điên đảo chúng sinh.

Có thể đi vào Thái Minh điện tại Yên Phù cung đều là địa vị cao, không mềm mại mỹ lệ ôn nhu động nhân thì anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong, lúc này nhất tề nhìn Tần Trọng, ánh mắt quý dị tới mức cực điểm.

Bản thân Tần Trọng mỗi buổi tối đều bị Đạm Nguyệt Ngân dẫn vật, với thái độ và ngữ khí tương đồng đương nhiên biết cái nhìn của bọn họ là có ý gì, lúc này hận không thể đào một cái lỗ rồi chôn mình xuống đó, chỉ có cúi đầu nhìn trên mặt đất, khuôn mặt đỏ bừng, may là hắc lớn lên da ngăm đen, cũng nhìn không rõ.

Thu Dung ôm lấy Đạm Nguyệt Ngân, đầu nhẹ nhàng vùi vào trong lòng hắc: “Nguyệt Ngân ”

Đạm Nguyệt Ngân thấy Thu Dung biểu tình nghiêm khắc liền hòa hoãn xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc hắc, nhìn Thái Minh điện chúng đệ tử nói: “Các người đi ra ngoài.”

Đệ tử trong điện nhất tề khom mình hành lễ: “Thị, cung chủ.” Lập tức nối đuôi nhau ra, đi qua Tần Trọng đều nhìn không được nhìn thoáng qua.

Tần Trọng phải bảo vệ Thu Dung, đương nhiên bất năng ly khai, chỉ có thể đứng ở giữa điện nhìn chúng đệ tử lần lượt ra ngoài. Ánh mắt người khác tuy rằng khiến hắc như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, còn hơn nhìn hai người ôn tồn.

“Thu Dung không muốn có người theo bên cạnh đừng để tên quỷ đáng ghét này theo ta, lệnh hắc đi đi.” Thu Dung mân mê miệng khuôn mặt lộ vẻ mất hứng.

Đã quen với việc tùy hứng của Thu Dung, Đạm Nguyệt Ngân yêu thương xoa bóp chiếc mũi xinh xắn của hắc: “Tiểu đứa ngốc, Huyền Long Huyền Kính đã thiên niên không dùng, cũng không biết có còn linh khí, nếu như giam không được Vân Trung Vũ, trái lại bị Vân Trung Vũ phá ra, tất tạo thành hậu họa.”

“Không nên! Nếu như nhất định phải có người bảo hộ ta, ta muốn Vân Nhược của Hình Vân Cư, hắc pháp lực cũng rất cao cường mà?”

“Vân Nhược? Hắc đánh thắng được Vân Trung Vũ sao? Tần Trọng tuy rằng không xinh đẹp, nhưng năng bảo hộ người!” Đạm Nguyệt Ngân tùy ý Thu Dung thế nào làm nũng, vẫn thờ ơ. “Nếu như người không muốn hắc bảo hộ, vậy đi theo bên người ta.” Đạm Nguyệt Ngân cười tà khí. Hắc đối với ái nhân từ trước đến nay thập phần dễ dàng tha thứ, cho dù Thu Dung làm chuyện gì vượt quá khuôn phép, hắc cũng không thêm để ý.

Thu Dung lắc đầu nói: “Không nên, người xử lý công sự, đi theo bên cạnh người, một điểm cũng không vui. Ta muốn người mỗi ngày theo ta.”

“Ta đây có lúc không đi tìm người. Ngoan nào!” Đạm Nguyệt Ngân an ủi tình nhân, quay đầu, nhìn thoáng qua Tần Trọng, thần nhiên nói: “Tần Trọng, người hầu hạ Thu công tử không chu toàn sao? Hắc hội thể nào ghét người?”

Tần Trọng ngậy người ngẩn ngơ, lúng túng nói: “Thuộc hạ ...” Thu Dung ngày hôm qua nhìn thấy hắc, thần sắc không hồn giận, nghĩ đến Yên Phù cung cho tới bây giờ đều là phiêu nhiên xuất trần tiên tử mỹ nhân, như hắc loại này bình thường thật hiếm thấy, lần đầu tiên nhìn thấy, khó tránh khỏi cảm thấy bị hù dọa.

Tần Trọng tâm truyền đến một trận đau đớn, trong giây lát nhớ tới Đạm Nguyệt Ngân say rượu xem hắc như Thu Dung. Khi đó Đạm Nguyệt Ngân tỉnh, phát hiện cùng hắc triển miên một đêm là Tần Trọng, trên mặt cũng là loại thần sắc chán ghét này. Nhưng Đạm Nguyệt Ngân thái độ làm người âm trầm lãnh khốc, phát hiện mình đối với hắc yêu say đắm, khả dĩ trở thành tiết dục công cụ luyện công, liền nhẫn nhịn.

Người trong Yên Phù cung ai cũng thập phần xinh đẹp, ai cũng có thể hầu hạ cung chủ. Chưa tới ba ngày Đạm Nguyệt Ngân nhất định hận hắc không thể sớm một chút ly khai.

Đạm Nguyệt Ngân ôn nhu nói: “Dung Dung, người cùng Tần Trọng trở lại, ta làm xong việc, sẽ đi tìm người.”

“Vậy người đến sớm một chút.” Thu Dung không cam lòng rời đi

Tần Trọng theo Thu Dung trở lại Hoa Thân Các, Thu Dung đích sắc mặt không lộ vẻ tức giận. Hắc bị lão cung chủ mang hắc về Yên Phù cung hậu, lão cung chủ sợ hắc công lực càng ngày càng cao, ra tay hủy hắc pháp lực đan điền, Yên Phù cung nhược nhục cường thực, bất năng tự bảo vệ mình, sớm bị nhân lăng nhục chí tử, cốt vùi tại Yên Phù sơn. Bởi vậy từ lâu hắc đã tìm pháp khí có thể thay thế đan điền: Huyền Long Châu.

Không khéo chính là Huyền Long Châu chính thị hắc sắc minh châu trấn tại Huyền Long Huyền Kính, Đạm Nguyệt Ngân dùng Huyền Long Huyền Kính nhốt nguyên thần Vân Trung Vũ.

Vân Trung Vũ với Thu Dung cùng một chỗ thật lâu, cũng không biết hắc âm thâm luyện công. Thu Dung lo lắng Vân Trung Vũ hấp thu Huyền Long Châu pháp lực, khiến nỗ lực thất bại trong gang tấc. Đêm qua tính đoạt lấy, phát hiện đã bị Đạm Nguyệt Ngân dùng Phá Hồn Phù che lại, Huyền Long Châu đã bất năng thoát ra Huyền Long Huyền Kính.

Thu Dung dự định lúc không có Đạm Nguyệt Ngân sẽ ra tay, không ngờ Đạm Nguyệt Ngân nhượng Tần Trọng bảo hộ hắc, một tấc cũng không rời. Nghĩ tới đây, Thu Dung hận Tần Trọng tên quỷ đáng ghét này, lớn lên xấu thì thôi, còn muốn dọa người. Hắc vốn có khuôn mặt đẹp, gặp qua đều là mỹ nhân ngàn dặm mới tìm được một, nhìn thấy khuôn mặt phổ thông Tần Trọng tự cho rằng xấu.

Để Tần Trọng ly khai, Thu Dung tìm Đạm Nguyệt Ngân để nói xấu hắc. Không ngờ Đạm Nguyệt Ngân bất vi sở động (kiên định), hắc chỉ có thể trên người Tần Trọng hạ thủ đoạn. Bắt Tần Trọng châm trà, đầu tiên là ngai nóng, nhượng Tần Trọng làm mát lại tái ngai bằng. Trà nóng thì xoi mới trà vị quá nồng, nhiều nước thì bảo trà nhạt, mỗi một việc đều bắt hắc làm đi làm lại bảy tám lần. Tần Trọng cũng nhất nhất làm theo, không lộ vẻ hờn giận.

Thu Dung không khỏi âm thầm kinh hãi, lòng thầm phục Tần Trọng. Người này không phải cố nén nội tâm lộ vẻ không hờn giận, mà là tự đáy lòng cũng không có một tia oán hận.

“Ngốc tử.” Thu Dung hung hăng nói. “Ta đi du hồ, không lẽ ngươi cũng muốn theo a?”

Tần Trọng hạ thấp người, ôm quyền nói rằng: “Thu công tử, tại hạ phụng chủ nhân chi mệnh, hầu hạ Thu công tử tả hữu, thỉnh Thu công tử thứ lỗi.”

Thu Dung không thích hắc, hắc đương nhiên nhìn ra được, hắc làm sao nguyện ý nhìn Thu Dung cùng Đạm Nguyệt Ngân triền miên? May là không bao lâu nữa, ẩn hội không bao giờ còn nhìn thấy Đạm Nguyệt Ngân. Người sau khi chết nếu như bất tiến nhập luân hồi chuyển sang kiếp khác, hồn phách sau bảy ngày dần dần tiêu tán. Như vậy việc chuyển thế hội ngộ, hắc lo lắng cũng không có. Ái tình tuyệt vọng như vậy, nếu như lặp lại lần nữa còn thảm hơn là bị huỷ diệt.

Tần Trọng lặng lẽ không nói gì theo sát bên sắp tức chết Thu Dung, trở về bên hồ Hoa Thân Các. Sơn thượng, sơn hạ đều ngập tràn loại hoa Hồ Túy, đây là một loại hoa mang theo rất nhỏ tử khí, Yên Phù cung các đệ tử dùng loại hoa này làm rượu, không chỉ có rượu hương thơm ngào ngạt, còn có thể cổ vũ tình dục, trợ giúp pháp lực.

Hiện tại là lúc hoa tàn, đầy trời hoa tuyết bay, rơi xuống Hoa Thân Hồ, trong hồ ngư nhi đang ẩm từng cánh hoa rơi xuống nước, say đến độ lộ ra chiếc bụng trắng bạch. Bởi hồng sắc cánh hoa hòa bạch sắc sóng gợn từng mảnh từng mảnh, giống như một bức tranh phóng túng thiên nhiên tươi đẹp, cảnh sắc thật đáng chiêm ngưỡng.

Thu Dung chậm rãi đi ở bên hồ trường đề, vừa kể về lai lịch Hoa Thân Hồ cho Tần Trọng, vừa nghĩ thế nào thoát khỏi hắc. Tần Trọng thần tình vẫn nhàn nhạt, thấy Thu Dung sau khi nói xong thâm ý nhìn lướt qua hạ thân hắc, trên mặt không khỏi đỏ lên.

Thu Dung không khỏi bật cười: “Như thế xấu hổ, thực sự không giống người Yên Phù cung, người không nên chỉ làm việc ấy với Đạm Nguyệt Ngân thôi?”

Đệ tử Yên Phù cung đối với tình dục từ trước đến nay lạnh nhạt. Trong mắt họ thanh tu Vô Tâm phái luyện công tư thế là khoanh chân đả tọa, bọn họ là ở trên giường hợp tu, chỉ là động tác bất đồng mà thôi. Dục ái cùng với song tu từ trước đến nay bất tương quan.

Tần Trọng vừa nghe, không khỏi thập phần xấu hổ. Hắc và Đạm Nguyệt Ngân bắt đầu vì một người hiểu lầm, sau luyện công cũng là bởi vì Đạm Nguyệt Ngân muốn hắc luyện, nếu như không phải Đạm Nguyệt Ngân, hắc trăm triệu lần không được. Hắc xuất thân bản hàn, niên thiếu rất nhiều lận đận, vốn đã tới tuyệt lộ, Đạm Nguyệt Ngân vừa lúc cứu hắc, hắc liền đi theo Đạm Nguyệt Ngân bên người. Tuy rằng hai người đã nhiều kinh qua nhiều chuyện, thế nhưng với hắc mà nói, vẫn là chuyện khó mở miệng, vốn cho

rằng người khác sẽ không biết, khi tới Yên Phù cung hần mới biết được đó chẳng là gì bí mật. Một câu nói của Thu Dung đã xuyên qua được một tầng quan hệ mong manh của hần và Đạm Nguyệt Ngân.

Hần đối với người kia cái gì cũng không phải, chỉ là đối tượng phát tiết dục vọng mà thôi. Cho dù hần chết, Đạm Nguyệt Ngân cũng sẽ không liếc mắt tới.

Tần Trọng hoảng hốt, chưa phát giác ra mình thất thần, không chú ý tay Thu Dung đã chạm tới ngực, trên mặt thần sắc thập phần âm u: “Nguyên lai ngươi chưa từng làm với người khác... Không bằng theo ta thử xem thế nào?”

“Bất bất, không được...” Tần Trọng thất kinh, lắp bắp đẩy ra. Hần không dám đối với Thu Dung vận dụng pháp lực, giãy dụa không khỏi chật vật, mắt thấy sẽ bị Thu Dung lột xiêm y, Thu Dung bỗng nhiên “Ai nha” một tiếng, xô hần ra. Chạy đến bên hồ nhìn, vẻ mặt lo lắng: “Đều là tại ngươi, chiếc nhẫn của ta rơi xuống hồ rồi!”

Tần Trọng vội vã nhìn xuống chỉ thấy một đoạn này hồ nước rất sâu, nhìn không thấy đáy. Thu Dung trên tay thật sự đeo một chiếc nhẫn, hiện tại đã không gặp. Chắc đã rơi xuống hồ.

Tần Trọng quan sát độ sâu của hồ, đang định dùng Phân Thủy Thuật đem nước khai ra, phía sau một lực thật mạnh đẩy vào lưng hần. Hần bất ngờ không phòng bị, lọt vào trong hồ.

Rơi vào trong nước, lập tức một trận cảm giác mát lạnh thấu tâm truyền đến. Tần Trọng rung mình một cái, không muốn lãng phí quá nhiều pháp lực để ra khỏi mặt nước, hần tại trong nước chìm nổi, nỗ lực bơi tới bên bờ, thấy Thu Dung lộ ra đắc ý thần sắc. Vừa lúc Đạm Nguyệt Ngân chạy tới bên người Thu Dung.

Thanh âm rõ ràng quen thuộc đối với Tần Trọng thật cuốn hút êm tai: “Dung dung, ngươi lại làm gì?”

Thu Dung mỉm cười bất biến: “Ngươi xem hần hảo ngộ, tìm vật thôi mà cũng rơi vào trong nước.”

Đạm Nguyệt Ngân vội vã xử lý công sự, lập tức tới kiến Thu Dung. Lúc này thấy Thu Dung dáng tươi cười quyến rũ, không khỏi yên lòng. Từ khi hần trở lại Yên Phù cung, Thu Dung đối với hần tuy rằng so với trước đây bất đồng. Nhưng nguyên do là do thân thể bất hảo, rất ít khi cười, đây là hần lần đầu tiên cười đến hài lòng như vậy. Đạm Nguyệt Ngân sẵn lòng đem thiên kim ra đổi lấy nụ cười của y. Tần Trọng rơi xuống nước cũng không oan uống chút nào. Chỉ là hần lâu như vậy còn không có đi lên, đúng là có chút vô dụng.

Đạm Nguyệt Ngân nhíu nhíu mày, nhìn về phía mặt hồ. Tần Trọng vốn đang lộ ra nửa thân thể, tại trong nước chìm nổi, hiện tại đã nhìn không thấy bóng người. Ngực chẳng hiểu tại sao có chút hoảng loạn, hần lạnh lùng nói: “Tần Trọng, ngươi chết ở trong nước sao?”

Tần Trọng thấy Đạm Nguyệt Ngân với Thu Dung ôm nhau, ôn nhu vô hạn, ngực không khỏi đau xót, trầm tại băng lãnh hồ nước, trong miệng càng không ngừng tuôn ra huyết. Bàn Nhược hoa độc tính đã phát tác, sẽ không kiên trì lâu lắm, cho dù còn có thể chống đỡ quá ba ngày thì được cái gì đây? Còn không bằng cứ như vậy chết đi. Chết ở trước mặt hần, có thể hần sẽ liếc mắt tới.

Tuyệt vọng khiến cả người hần đang chìm trong nước trở nên vô lực, Hoa Thân Hồ đã bị cánh hoa nhiễm hồng, cũng nhìn không ra máu hoà cùng hoa. Tần Trọng thổ ra huyết, đã hỗn loạn. Nghe được Đạm Nguyệt Ngân một câu lạnh lùng, dần dần tỉnh táo lại, chậm rãi hướng bên bờ mà bơi.

“Ngươi trên người thật bẩn, thay đổi y phục rồi hãy trở lại.” Thu Dung căm ghét nhìn Tần Trọng liếc mắt. Tần Trọng khả dĩ dùng pháp lực làm khô xiêm y trên người, nhưng vị đạo của hoa thì không thể trừ.

“Không nghe Thu Dung nói sao? Ngây người ra đó làm gì?” Đạm Nguyệt Ngân nhíu mày, từ hồ nước đi lên, Tần Trọng sắc mặt hảo bạch, bạch đến nỗi khiến hần trong ngực có một loại cảm giác kinh hoàng không hiểu nổi, hần tịnh không thích loại cảm giác không quen này, chỉ có Tần Trọng ly khai, sẽ không làm mình thấy mà e ngại.

Tần Trọng nhìn Đạm Nguyệt Ngân một lát, trong mắt thứ tình yêu say đắm thống khổ dần dần được thu lại, hần chậm rãi khom lưng thi lễ.

“Thị.”

Từ trong hồ đi ra, hần bước đi chao đảo, chân khí bất kể, hồ nước băng lãnh khiến thân thể hần bị thương nặng, Đạm Nguyệt Ngân tựa hồ cũng không có phát hiện. Kỳ thực nên sớm nhận ra, trong lòng hần y chẳng có chút địa vị. Đã vì hần dâng hiến tất cả, một khi chết đi là có thể đổi lại được kết cục rồi.

Tần Trọng xoay người chuẩn bị ly khai, khoe miệng dần dần hé ra nhất mạt thâm đạm tươi cười.

Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên nói: “Người đi nhanh về nhanh, ta bồi Dung Dung không được lâu, nếu như hần xảy ra chuyện gì, ta kiếm người vẫn tội.”

Dường như một nhát kiếm vừa xuyên tim hần, Tần Trọng thân thể hơi khựng lại, trả lời chậm rãi đi trở về phòng.

Trong lòng Đạm Nguyệt Ngân chỉ có Thu Dung. Kỳ thực hần đã sớm biết.

Vốn hần chuẩn bị sau khi Đạm Nguyệt Ngân đoạt lại Yên Phù cung liền ly khai, Tần Trọng cũng không chọn gian phòng ở hai bên tả hữu đệ tử tại Yên Phù cung, hần ngụ tại Yên Phù cung ngõ ngách. Mặc dù Đạm Nguyệt Ngân oán giận vì tìm hần rất rắc rối, bản thân hần đã quyết định đi, cũng không quan tâm Đạm Nguyệt Ngân tìm cách.

Tuy rằng các gian phòng khác xung quanh hạo rất nhiều, hần cũng không muốn dính dáng đệ tử Yên Phù cung. Yên Phù cung đệ tử tuy nói dung mạo đều cực kỳ xuất sắc, quần áo trang phục lại thập phần bại lộ, không giống người đứng đắn.

Cả người ướt đầm, Tần Trọng cúi đầu đi ngang qua Yên Phù cung hành lang, chuẩn bị trở về phòng thay y phục, bỗng nhiên nghe được có người gọi mình.

Tần Trọng vốn không muốn để ý tới, thanh âm kia lại lần nữa vang lên, Tần Trọng phải quay đầu. Nguyên lai là Hình Vân Cư Vân Nhược.

Tần Trọng mặc dù ở Yên Phù cung nhưng chỉ là ngoại nhân, cũng biết Yên Phù cung rất nhiều đệ tử đối Vân Nhược thập phần kính trọng, thấy hần đều hành lễ. Vân Nhược tuy rằng không phải đệ tử lão cung chủ, cũng như Thu Dung là lão cung chủ đem về thị tẩm, nhưng hần thái độ làm người thập phần hiền hoà, rất nhiều người ái mộ, dẫn đến hần pháp lực càng ngày càng cao cường, thậm chí nghe đồn kỳ thực hần mới là người có pháp lực cực đại tại Yên Phù cung.

Lão cung chủ lo lắng hần ngày càng mạnh, sau đó tại trên giường lúc hần tối suy yếu bỗng nhiên động thủ muốn phế đi, nhưng không đành lòng hủy đan điền hần. Từ đó không có tái lâm hạnh, nhượng hần ở tại Hình Vân Cư, bất luận kẻ nào không được bước vào Hình Vân Cư một bước. Sau lại mang Thu Dung về, trước hết hủy Thu Dung đan điền, khiến hần không còn có biện pháp luyện công. Khi lão cung chủ qua đời, Vân Nhược khôi phục tự do, khả dĩ tại Yên Phù cung xuất nhập. Chỉ là lúc này niên kỷ đã gần ba mươi, mặc dù có thông dong ưu nhã thái độ, thành thực tương mạo tăng thêm vài phần mị lực, nhưng niên thiếu xinh đẹp tư thái đã không còn, tự nhiên cũng không người nào để ý tới hần.

“Hôm nay điện tiền gặp nhau, nhìn thấy Tần công tử phong phạm, tại hạ rất ngưỡng mộ, nghĩ không ra lần thứ hai tương phùng, không biết là có nể mặt, cùng nâng một chén?”

Nguyên lai sáng sớm tại Thái Minh điện đã gặp qua. Tần Trọng thấy Vân Nhược ánh mắt thâm ý, cả người có chút không được tự nhiên, vội vàng nói: “Không cần, tại hạ vừa mới rơi xuống nước, đang vội trở lại thay y phục.”

“Đã như vậy, tại hạ có vinh hạnh đến Tần công tử quý phủ?”

Tần Trọng đang định cự tuyệt, Vân Nhược lại nói: “Tại hạ chỉ là muốn cùng Tần công tử trò chuyện, không có ý khác. Tần công tử đương nhiên sẽ không nhỏ mọn như vậy?”

Tần Trọng cũng hiểu được mình có chút đa tâm, cười khổ một chút, nói: “Chỉ sợ hàn xá đơn sơ, hạ thấp các hạ.”

“Không đâu. Hoa đệ hào trạch, sinh tiền cũng không mang theo, sau khi chết cũng chẳng giữ được, thế gian tối trân quý chính là một giọt lệ trong mắt đa tình nhân, chẳng hay Tần công tử nghĩ như thế nào?”

Tần Trọng hơi chần động, tránh không được Vân Nhược dò xét ánh mắt.

Vân Nhược mỉm cười, buông tha hắn, lơ đãng nói: “Tại hạ tuy nói không có ý khác, nếu là Tần công tử có ý định, tại hạ cũng không ngại.”

Tần Trọng khuôn mặt nhất thời đỏ bừng. Vân Nhược đích phong lưu tiêu sái quả nhiên làm cho hắn theo không kịp, tướng mạo vừa cực mỹ, nhưng hết lần này tới lần khác thích trên cợt người.

Cuối cùng cũng tới chỗ hẹp đơn sơ nơi Tần Trọng cư trú, Tần Trọng thay đổi một bộ áo bào tro bố sam đi ra, đang định đi Hoa Thân Các, đem Vân Nhược đuổi đi, nhưng phát hiện Vân Nhược cầm một mảnh gốm vỡ chăm chú quan sát.

Chỗ vỡ của chậu hoa Bàn Nhược hắn đã vỡ từ lâu, không ngờ còn sót một mảnh, bị Vân Nhược thấy.

Vân Nhược thấy hắn đi ra, thu lại thần sắc trên đùa, nhìn vào mắt hắn, lẳng lặng nói: “Đã bao lâu?”

Tần Trọng biết đối với hắn không có biện pháp giấu diếm, không thể làm gì khác hơn là nói cho hắn biết: “Còn lại hai ngày.”

Vân Nhược lẩm bẩm nói: “Quả nhiên, quả nhiên, ta xem trên người người ướt đầm nước, nhưng không có cách dùng lực xóa, cước bộ phù phiếm, hiển nhiên không phải trúng độc thì bị thương... Người... Không muốn sống sao?”

Một ngoại nhân như Vân Nhược đều nhìn ra được sự khác thường của hắn nhưng Đạm Nguyệt Ngân căn bản một chút lưu ý cũng không tồn tại. Kỳ thực...Không trách được hắn? Người ấy đến rồi đi vội vàng, có đôi khi say rượu bạo lực phát tiết, Tần Trọng thậm chí hoài nghi Đạm Nguyệt Ngân đến bây giờ cũng không có biết rõ tướng mạo của mình, chỉ đem mình liên tưởng tới Thu Dung.

“Vân công tử, ta có thể giao phó người một việc?”

“Trong khả năng, muôn chết cũng không chối từ.”

Tần Trọng cười khổ một chút: “Ta chết, đem ta an táng tại loạn phần cương (bãi tha ma) , không cần lập bia.” Hồn không chỗ nào cư, tán cũng sạch sẽ một tí.

Vân Nhược nhìn hắn hai con ngươi đen kịt loại tĩnh mịch tuyệt vọng, buồn bã gật đầu: “Hảo.” Tâm tử là tư vị như vậy sao? Vô Tâm nhân, có thể sẽ không thể nào minh bạch loại này tuyệt vọng.

Tần Trọng hạ thấp người, nói: “Làm phiền Vân công tử. Cung chủ có việc truyền ta, xin thứ cho tại hạ cáo lui.” Hắn nói xong nở nụ cười, xoay người hướng ra phía ngoài cửa, tay áo phất nhẹ, bóng lưng cao to chậm rãi biến mất ở ngoài cửa.

Vân Nhược không khỏi thở dài một hơi, Tần Trọng tướng mạo tuy rằng không phải tuấn mỹ cực đỉnh, nhưng thập phần đoan chính, so ra giống với người thanh tu Vô Tâm phái, sao lại quan hệ với Đạm Nguyệt Ngân, thực sự là oan nghiệt.

2. Chương 2

Lúc Tần Trọng trở lại Hoa Thân Các, Đạm Nguyệt Ngân đã ly khai, Thu Dung đang nhìn khối đá chứa Huyền Long Huyền Kính trầm tư suy nghĩ. Chỗ đặt Huyền Long Huyền Kính là một khối đá thật lớn, trơn trượt đen kịt, tạc thành một tấm bia tào nhả, bề mặt trong suốt, có thể thấy được bóng người, đứng ở trung tâm khách phòng của Hoa Thân Các, là Yên Phù Cung trăm nghìn năm qua xử phạt đệ tử phạm trọng tội. Nguyên thần vừa vào Huyền Long Huyền Kính, ban ngày thụ nỗi khổ liệt hỏa đốt cháy, buổi tối thụ hàn băng lãnh, không thể dừng lại dù trong chốn lạt. Nguyên thần bị giam giữ vô pháp phá ra, đau khổ một ngày như hơn mười năm, sau đó dần dần bị băng điểm tiêu ma hầu như không còn, có thể nói là đạo pháp cực đoan cực hình.

Vân Trung Vũ bị Đạm Nguyệt Ngân tảo nhập Huyền Long Huyền Kính, lại bị Tỏa Hồn Phù che lại, hắn đã không còn thân thể, pháp lực yếu đi, nếu là không ai từ bên ngoài hỗ trợ tất nhiên phá không ra mặt gương, Đạm Nguyệt Ngân có thể nói không cần phải lo lắng.

Tần Trọng hạ thấp người, nói: “Thu công tử.”

Chiếc nhẫn Thu Dung đã trở lại trên ngón tay hắn, có thể thấy được hắn vừa rồi là đùa giỡn người. Tần Trọng trong thời gian thiếu niên lưu lạc, xem qua không biết bao nhiêu loại người, thiếu niên tiểu ý xấu đương nhiên hắn không tính toán, hắn sắc mặt không biến, vẫn cung kính theo sát tại bên người Thu Dung.

Thu Dung nhìn Huyền Long Châu trên bề mặt Huyền Long Huyền Kính, nói: “Tần Trọng, người có thể tháo Huyền Long châu xuống không?”

“Cung chủ nói qua Huyền Long châu nếu gỡ xuống, Vân Trung Vũ nhất định thoát ra Huyền Long Huyền Kính, hậu họa vô cùng.”

Nếu như nguyên thần năng phá ra, Vân Trung Vũ có thể khuynh chiếm thân thể người khác, sau đó một lần nữa hồi phục pháp lực, lần thứ hai sẽ bắt đi Thu Dung. Thiếu niên mỹ lệ như vậy, trách không được nhiều người yêu say đắm.

Tần Trọng nhìn khuôn mặt Thu Dung, không khỏi có chút xuất thần.

Thu Dung đã có thói quen thấy ánh mắt soi mói của người khác, không thèm để ý, nói: “Người đã nói như vậy, xem ra tất tháo xuống được. Mau giúp ta tháo xuống đi.”

Tỏa Hồn Phù của Đạm Nguyệt Ngân quả nhiên lợi hại, hắn nghĩ tẩn biện pháp mang Đạm Nguyệt Ngân lừa đi, thừa dịp Đạm Nguyệt Ngân không ở bên người nghĩ cách gỡ Huyền Long châu xuống, không ngờ tổn thất nhiều công phu vẫn không thể phá Tỏa Hồn Phù.

Về phần có hay không làm Vân Trung Vũ thoát ra hắn không quan tâm, cho dù Vân Trung Vũ thoát ra Huyền Long Huyền Kính cũng không hướng hắn trả thù, bởi vì trong mắt Vân Trung Vũ, hắn chỉ là nước chảy bèo trôi tiểu nhân vật. Hắn duy nhất lo lắng Vân Trung Vũ hấp thu pháp lực hắn gửi tại Huyền Long châu một giọt cũng không thừa, hắn đã nhiều năm khổ tâm không thể thành nước chảy về đông.

“Xin thứ cho tại hạ không thể hỗ trợ.”

“Cung chủ gọi người hầu hạ ta, không phải cho người nghe ta nói sao? Nói một câu người cũng không nghe?” Thu Dung nhíu mày, “Chỉ là đem Huyền Long châu gỡ xuống cho ta ngoạn, không làm cái gì khác, lúc sau trả lại là được.”

“Xin thứ cho tại hạ bất lực.”

Vô luận Thu Dung nói như thế nào, Tần Trọng vẫn là một câu nói, ngay cả sắc mặt cũng không biến, làm cho Thu Dung tức đến thất khiếu bốc khói. Tần Trọng đúng là người quái dị. Hắn mất điếc tai ngơ, ngay cả tỷ nữ tại Hoa Thân Các hầu hạ Thu Dung cũng không khỏi bội phục độ lượng của nam nhân này. Các nàng hầu hạ Thu Dung đều không phải ngày một ngày hai, bản lĩnh mắng chửi người của Thu Dung đều không phải người bình thường có khả năng thừa thụ.

Cuối cùng một ngày cũng đã kết thúc. Tần Trọng trở lại nơi lưu ngụ, làm xong chuyện tình, giặt sạch sẽ tắm gội thay đổi y phục đang chuẩn bị ngủ, thanh âm đẩy cửa lại vang lên.

Đạm Nguyệt Ngân vào phòng hắn chưa bao giờ gõ cửa. Nghĩ không ra ba ngày cuối cùng vẫn không buông tha hắn, Tần Trọng thân thể không khỏi có chút cứng ngắc.

“Thu công tử thân thể còn không có khỏe sao?” Tần Trọng chậm rãi từ trên giường đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Đạm Nguyệt Ngân gương mặt không chút biểu tình.

Đạm Nguyệt Ngân thân vận tử y, đẹp đẽ chói mắt, đi tới trước mặt Tần Trọng, nghe được câu hỏi của hắn, không khỏi nhíu mày.

“Hắn không sinh bệnh thì không thể tới tìm người?”

Không biết vì sao, Tần Trọng vì những lời ấy lòng hân hoan nhảy nhót, Đạm Nguyệt Ngân những lời này có phải có ý nghĩa trong lòng hắn, ta hắn là có một chút địa vị?

Tần Trọng vì lưu luyến si mê của bản thân mà cảm thấy xấu hổ, đến chết đều không thể quên, chờ mong Đạm Nguyệt Ngân có một chút yêu mình.

Tần Trọng cười khổ: “Nguyệt Ngân, chúng ta không nên làm, nếu Thu Dung biết sẽ không tốt.” Thu Dung biết Đạm Nguyệt Ngân bây giờ còn cùng mình dính dáng, nhất định sẽ khổ sở, hắn đối với thiếu niên kia không có hảo cảm, nhưng vẫn mong muốn Nguyệt Ngân và Thu Dung có thể được cả đời hạnh phúc.

Thực sự, chỉ cần hắn hạnh phúc thì tốt rồi, việc khác đều không sao cả.

“Người quản nhiều như vậy làm gì?” Đạm Nguyệt Ngân nhíu mi tâm, hắn trường mi dài rậm, càng bộc lộ dung mạo tinh xảo, làm cho người ta hít thở không thông.

Hắn lưỡng thủ cởi y phục hai người, nắm lấy hạ thể Tần Trọng sớm đã trở nên nóng rực.

Nam nhân này mỗi khi thấy hắn sẽ không tự chủ được hưng phấn, hắn ngay từ bắt đầu đã biết điểm đó, làm cho hắn không cần cái loại tiền hí (khúc dạo đầu) là có thể dễ dàng tiến nhập thân thể Tần Trọng. Hắn hưởng thụ mạnh mẽ tiến nhập khoái hoạt, nhưng không muốn nghe tiếng kêu thảm thiết, nhiều năm như vậy qua, chỉ có Tần Trọng là thỏa mãn hắn.

Đạm Nguyệt Ngân trực tiếp khiến Tần Trọng không biết làm sao chối từ, đến khi tinh khí vĩ ngạn đứng vững phía dưới hậu huyết, hắn mới chính thức phản ứng lại. Nhưng hắn vừa mới bắt đầu giãy dụa đã bị Đạm Nguyệt Ngân đè lại, trong giây lát bị đâm thủng đau nhức khiến hắn thống khổ tại trên giường nhúc nhích co giật, nhưng vẫn không lời nào.

Không thể tiếp tục như thế. Lý trí còn sót lại làm Tần Trọng càng không ngừng trần trở, phát sinh tiếng rên rỉ nhẹ.

Tần Trọng biểu tình không giống tầm thường thống khổ làm Đạm Nguyệt Ngân thả chậm tốc độ, trong thanh âm không mang theo nửa điểm cảm tình: “Làm sao vậy?”

Hắn ngày hôm nay tại Hoa Thân hồ thấy Tần Trọng ướt đầm ra khỏi hồ, xiêm y ướt sũng, ẩm ướt dán vào trên người, hiện ra thon dài cao to thân thể, nhất thời ánh mắt mấy người đệ tử Yên Phù Cung tựa như Mật Phong (ong mật) thấy mật hoa, chăm chú nhìn trên người Tần Trọng, nhưng Tần Trọng hoàn không hề phát giác, nhìn Đạm Nguyệt Ngân, trên mặt lộ ra biểu tình thập phần yếu đuối.

Xiêm y còn không nghĩ nhanh đi thay đổi, không biết rằng vẻ mặt này của mình làm kích khởi dục vọng bao nhiêu người. Đạm Nguyệt Ngân giận tím mặt, thấy hắn sắc mặt tái nhợt, nghĩ đến bị hàn khí xâm nhập, sử không ra pháp lực, nói đại vài câu, bảo hắn trở về thay quần áo.

Sau Đạm Nguyệt Ngân tuy bồi tại bên người Thu Dung, trong đầu đều là bóng dáng Tần Trọng, thân thể dục hỏa khó tiêu. Thu Dung bảo hắn ly khai, hắn lập tức đáp ứng, vốn có thể khứ vắng nơi ở của Tần Trọng, nhưng dục hỏa nhện không được, liền tìm một người đệ tử phát tiết. Sau khi đến phòng Tần Trọng, Tần Trọng đã không thấy, lúc này Vân Nhược lại lười biếng nằm ở trên giường Tần Trọng, trong lòng khó chịu tới cực điểm, chỉ là Tần Trọng không có mặt, hắn liền nhện xuống.

Buổi tối rốt cục nhện không được, Đạm Nguyệt Ngân đi tới phòng Tần Trọng, Tần Trọng cư nhiên ra sức khước từ không chịu cùng hắn làm, không biết có phải cùng Vân Nhược làm gì không đúng.

Việc này tại Yên Phù Cung cực kỳ bình thường, Đạm Nguyệt Ngân từ trước đến nay đối với tranh giành tình nhân luôn cười nhạt, không cho rằng bản thân không bao giờ đặt một người ở trong lòng, nhưng không biết vì sao tức giận phi thường, động tác không hề có thương yêu chi tâm, hận không thể đem Tần Trọng làm đến không thể xuống giường.

Tần Trọng cảm thấy hạ thể từ giao hợp địa phương có gì chảy ra, đau thấu tâm thấu xương, biết là xuất huyết, nghe được Đạm Nguyệt Ngân hỏi, chậm rãi lắc đầu: “Không có gì.” Nếu đã bắt đầu, liền làm cho xong đi, dù sao sau đó cũng không làm được nữa. Tần Trọng ở trong lòng thoải mái tự an ủi mình.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn Tần Trọng nhắm mắt lại, nhặn nại gương mặt dĩ nhiên có một loại gọi cảm khó diễn tả được. Trên mặt hắn biểu tình dần dần trở nên thập phần ôn nhu, chậm rãi cúi xuống, môi hầu như

muốn chạm tới gương mặt Tần Trọng, bỗng nhiên ý thức được mình đang làm gì, sắc mặt thoáng thay đổi.

Lòng hắn chỉ có Thu Dung, hắn thật lâu vẫn thích Thu Dung, hơn nữa đã trở lại Yên Phù Cung, cũng đoạt lại Thu Dung, vì sao hắn còn có thể chạy đến địa phương này? Ngày hôm qua còn nói bởi vì Thu Dung sinh bệnh, ngày hôm nay Thu Dung bệnh đã tốt, chẳng lẽ vì thói quen đáng sợ, nên mới tiếp tục lưu luyến nam nhân không hề có tư sắc này?

Không, không có khả năng!

Cổ nén trụ cảm giác quái dị trong ngực, Đạm Nguyệt Ngân không hề liếc mắt nhìn Tần Trọng, chỉnh lý quần áo, xoay người ly khai.

Đạm Nguyệt Ngân tính dực rất cường liệt, chờ hắn làm xong đã hừng đông.

Nghe được tiếng bước chân đã đi xa, Tần Trọng chậm rãi mở mắt, quay đầu, chỉ nhìn thấy chiếc bóng sau lưng của nam tử đồ dài trên đất. Nếu như không phải trong bóng đêm làm việc ấy, hay làm cho tới khi nào xong mà hắn còn chưa ngất xỉu, Tần Trọng có thể cứ như vậy nhìn thấy bóng lưng Đạm Nguyệt Ngân ly khai.

Bởi Đạm Nguyệt Ngân bình thường ở trước mặt cười nhạo hắn lưu luyến si mê, trước mặt Đạm Nguyệt Ngân, hắn không dám nhìn si mê như thế, chỉ có thể ở sau lưng mà bộc lộ khi hắn rời xa.

Kỳ thực do bản thân gốc gác không chịu đi, chỉ muốn nhìn một lát bóng lưng vốn không thuộc về mình.

Tần Trọng khoe miệng khe động, lộ ra thảm đạm tươi cười.

Mắt thấy đã qua một ngày đêm, Tần Trọng gian nan đứng lên, chuẩn bị nước rửa sạch thân thể mình, toàn thân trên dưới đều là dấu vết thô bạo của Đạm Nguyệt Ngân sản sinh xanh tím cùng hồng ngân hòa vết bẩn. Đạm Nguyệt Ngân mỗi lần phát tiết xong liền đi, cho tới bây giờ chưa thấy qua hình dạng bi thảm của hắn.

Tần Trọng hoán hảo xiêm y xong, đã tới lúc hắn cần đến Hoa Thân Các. Lúc này hắn bên trong ăn mặc bạch sắc trung y, cổ áo tới cực cao địa phương, vẫn lộ ra không lớn không nhỏ những điểm máu bầm xanh tím. Vuốt cổ áo, nhìn mình trong gương đồng, Tần Trọng không khỏi cười khổ.

Tới Hoa Thân Các, Thu Dung vẫn đang nghĩ cách đem Huyền Long châu gỡ xuống, thấy Tần Trọng, mày liễu chau lại, nói: “Người đang nhìn ta chê cười sao?”

Tần Trọng hạ thấp người thì lễ: “Không dám, Thu công tử.”

“Xem ra ngươi là muốn nhìn, chỉ là không dám mà thôi, đúng không?”

Đối mặt Thu Dung cố tình gây sự, Tần Trọng không thể làm gì khác hơn là cười khổ, đang nghĩ ngợi ngón từ đối đáp, thành linh bị Thu Dung tát một cái: “Đã sớm nhìn người không vừa mắt, còn dám chê cười ta? Thấy ta làm không được, người cao hứng lắm a?”

Tần Trọng bị một cái tát liền cả kinh, nguyên lai Bàn Nhược hoa độc tính phát tác, pháp lực hội dần dần tiêu tán, lúc này hắn cả một cái tát của Thu Dung đều tránh không khỏi!

Thu Dung thấy hắn ngốc trứ bất động, biết mình đánh hắn, hắn cũng sẽ không hoàn thủ, chỉ lãng phí bản thân khí lực, không khỏi nhụt chí, bỗng nhiên nghĩ đến bên hồ Hoa Thân phi lễ hắn thì hắn phản ứng, không khỏi thần nhiên cười, thân thủ chạm vào Tần Trọng xiêm y.

“Người, người làm gì?” Nghĩ đến bên trong đều là những vết xanh tím, Tần Trọng mặt đỏ bừng, nắm chặt vạt áo, không cho Thu Dung thực hiện.

“Ta muốn nhìn người cũng không được?” Thu Dung phát hiện Tần Trọng không có động vô đối với hắn, càng đắc ý, Tần Trọng nhất kiếm uy phong tại Yên Phù Cung không người khả địch cũng tựa hồ bị mình khinh bạc chèn ép biến mất sạch sẽ, không biết vì sao, Thu Dung phát hiện nam nhân từ trước đến nay luôn thông dong kiên cường lộ ra biểu tình chật vật vô cùng hổ thẹn sẽ làm người nghĩ vạn phần hưởng thụ.

Bàn Nhược hoa độc tính vốn là mỗi ngày chỉ ở nửa đêm một canh giờ phát tác, nhưng tại tối hậu thời khắc sẽ càng ngày càng nhiều lần. Cảm thấy trong thân thể dường như phiên giang đảo hải, Thu Dung động tác đều không có biện pháp chống cự, hai người dây dưa trên mặt đất.

Thu Dung liều mạng muốn cởi hần xiêm y, Tần Trọng nắm chặt vạt áo không cho hần động thủ, chặt vạt vụn phần, mặt đã đỏ bừng.

Chỉ nghe âm thanh lạnh lùng nói: “Người làm gì?” Hai người cùng nhau quay đầu lại, ngoài cửa một tử y sam nam tử, trường thân ngọc lập (dáng người cao tuấn mỹ), tuấn tú ưu mỹ, chậm rãi đi vào cửa, đệ tử ngoài cửa đều quỳ xuống, cùng tung hô: “Cung chủ!”

Nguyên lai Đạm Nguyệt Ngân đêm qua trong phòng Tần Trọng phát tiết dục vọng, đi gặp Thu Dung hứng thú vẫn không dậy nổi, liền trở lại phòng, trong đầu hồi tưởng lúc cùng Tần Trọng hoan ái thì thở dốc, hần tin tưởng mình yêu Thu Dung, chỉ vì ba năm qua ở cùng Tần Trọng một chỗ khá lâu mới có thể nhất thời mê hoặc. Hần thể nào lại yêu một Tần Trọng không tư sắc không thân thể, ngay cách nói chuyện cũng không biết?

Mặc dù hần nghĩ như vậy, nhưng hình ảnh tái hiện lập đi lập lại trong đầu, luôn là biểu hiện cố nén tình dục của Tần Trọng, Tần Trọng thanh âm trầm thấp chất phát. Dĩ nhiên hần không muốn đi gặp Thu Dung, thậm chí tới kiếm Tần Trọng, đề lấy thân thể rắn chắc thon dài của hần, đem phân thân kiên quyết hung hăng đâm vào thân thể đó, nghe được hần chịu đựng thống khổ thở dốc.

Nhất định là điên rồi! Thế nào lại nghĩ đến người kia, cả ngủ cũng ngủ không được? Ngay khi hần yêu thương Thu Dung thì cũng không như vậy, không có khả năng, không có khả năng, nhất định là bị hần mê hoặc mới có thể như thế.

Đạm Nguyệt Ngân mãi suy nghĩ, cả công sự cũng không làm, trực tiếp đi tới Hoa Thân Các của Thu Dung, hần muốn gặp Thu Dung, xác định Thu Dung mới là người duy nhất hần yêu. Nhưng mới bước vào Hoa Thân Các, thấy cảnh tượng làm huyết mạch hần băng trường: Tần Trọng và Thu Dung dây dưa cùng một chỗ, trên mặt đất ôm nhau!

Đạm Nguyệt Ngân hầu như không khống chế được lý trí chính mình, cố nén tức giận, chậm rãi đi vào, âm thầm nắm chặt nắm tay.

Hai người thấy Đạm Nguyệt Ngân tiến đến, đều dừng lại, từ trên mặt đất đứng lên. Tần Trọng khiếp sợ nhìn Đạm Nguyệt Ngân tức giận, lúng ta lúng túng giải thích: “Cung chủ, không phải như thế, chúng ta chỉ là... Chỉ là...” Chỉ là thế nào, hần nói đến đó liền ngừng lại, hần bỗng nhiên nghĩ đến, cho dù nói là Thu Dung khinh bạc hần, Đạm Nguyệt Ngân cũng sẽ không tin tưởng. Làm sao có người đối với loại người như hần nảy sinh tà tâm. Đạm Nguyệt Ngân trước đây không ai bên người, hiện tại do thành thói quen, Thu Dung đại khái muốn trêu cợt hần.

Đạm Nguyệt Ngân bình tĩnh nói: “Chỉ là thế nào?”

Tần Trọng nhìn thoáng qua Thu Dung, chỉ thấy Thu Dung miệng tươi cười, hướng Đạm Nguyệt Ngân nói: “Nguyệt Ngân, người tới!” lập tức trề môi, “Nguyệt Ngân, người còn không đến sớm, hần khi dễ ta!”

Tần Trọng không nghĩ tới Thu Dung vu oan cho hần, thấy Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt nhất thời càng trở nên âm trầm, không khỏi khẩn trương, nói cũng nói lắp: “Không, không phải, chúng ta chỉ là... Chỉ là hiểu lầm...”

“Nói vậy, người dám nói người không khi dễ ta sao?” Thu Dung hừ một tiếng. Nhìn thoáng qua Đạm Nguyệt Ngân, phát hiện Đạm Nguyệt Ngân nhìn Tần Trọng, trong mắt tất cả đều là ghen tỵ, không khỏi lấy làm kinh hãi, lại thấy Tần Trọng lo lắng suy nghĩ giải thích, bỗng nhiên minh bạch cái gì, thay đổi ủy khuất biểu tình, nói rằng: “Muốn người làm gì người cũng không làm, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga...” Hần nói thầm, ý vị thâm sâu nhìn Tần Trọng.

Điểm này vốn là chỗ tối mềm yếu của Tần Trọng, nghe thế không khỏi cả người chấn động, nhìn Thu Dung, chỉ thấy Thu Dung liếc mắt nhìn Đạm Nguyệt Ngân, trong đó ý tứ hàm xúc không nói vẫn hiểu. Hiển nhiên ám chỉ chính là chuyện hần khổ luyện Đạm Nguyệt Ngân.

Không nghĩ sẽ bị hắn nhìn ra. Tần Trọng tâm như tro tàn, cũng không giải thích, nhìn Đạm Nguyệt Ngân, nhìn hần gương mặt quen thuộc mà lạnh lùng, lòng nhin không được một trận chua xót khổ sở. Chỉ hận bản thân vì sao không còn sớm chết đi, vị tất đối mặt những ... thống khổ này.

Đạm Nguyệt Ngân nghe Thu Dung chỉ trích Tần Trọng cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không chú ý tới ánh mắt Thu Dung, thấy Tần Trọng một câu không nói, hiển nhiên là cam chịu, thầm nghĩ Tần Trọng đối với Thu Dung làm ra việc quấy rối, một trận tức giận dâng tràn, một chưởng đánh ra, đánh vào ngực Tần Trọng. Tần Trọng không khỏi lui vài bước, đụng vào Huyền Long ảo cảnh, nội thương cùng độc thương khiến thân thể hắn không chịu nổi, hắn cảm thấy trong bụng đau nhức, nhin không được phun ra một ngụm tiên huyết.

Đạm Nguyệt Ngân thấy hần thổ huyết, sắc mặt hơi đổi, bỗng nhiên có loại cảm giác bất an, nghĩ tới nên xem hần thể nào, vừa lúc Huyền Long Huyền Kính xuất hiện dị biến làm Đạm Nguyệt Ngân kinh hãi.

Bởi Tần Trọng đụng vào Huyền Long Huyền Kính, Đạm Nguyệt Ngân pháp lực lan đến gần huyền kính đen kịt, huyền kính như mặt hồ yên tĩnh bị nhân ném vào một hòn đá, kích khởi tầng tầng rung động, rung động bình tĩnh thì bên trong xuất hiện kỳ cảnh. Vân Trung Vũ đang hấp hối dĩ nhiên nỗ lực giãy giụa cố thoát khỏi thiết liên (xích sắt) ở trên người, không quan tâm xung quanh hần liệt hỏa thống khổ đốt cháy, thấy được huyền kính ngoại ba người biểu tình, khuôn mặt tuần nhã của Vân Trung Vũ lộ ra một tia tươi cười lãnh khốc.

Đạm Nguyệt Ngân biết hần một chưởng khởi động phong tỏa huyền kính Tỏa Hồn Phù, nhưng với Vân Trung Vũ lực lượng, quyết không có khả năng bức đứt xiềng xích xiềng xích, nhất định là có người âm thầm trợ giúp hần một tay.

Đạm Nguyệt Ngân nhíu mày, do lực lượng vừa được bồi tiếp, làm Vân Trung Vũ có cơ hội phá ra huyền kính. Lúc này thanh âm thiết liên càng ngày càng mạnh, Vân Trung Vũ hét lớn một tiếng, trên người thiết liên rơi xuống, hần từ trong kính vươn tay, bắt lấy người tựa ở huyền kính: Tần Trọng.

Chỉ cần bị hần phụ thân (bám vào như kí sinh trùng) , hần có thể thi triển pháp lực sở hữu, hơn nữa người bị phụ thân tinh thần lực thiếu cường, sẽ bị hần khống chế, đến lúc đó Tần Trọng pháp lực cũng bị hần lợi dụng.

Hoàn toàn không hiểu cảm giác lo lắng quái lạ, Đạm Nguyệt Ngân tiến lên một bước, khéo tay nắm y phục Tần Trọng, kéo hần ra khỏi huyền kính, thoát khỏi tay Vân Trung Vũ.

Vân Trung Vũ cười lớn một tiếng, hóa thành một đạo thanh quang, bỗng nhiên bay về phía Thu Dung. Hần ngày hôm trước cùng Tần Trọng giao thủ, đương nhiên biết người này bất hảo khống chế, động tác trào trư Tần Trọng kỳ thực cũng là hư chiêu, hần dụng ý vốn là dời đi chú ý của Đạm Nguyệt Ngân, sau đó phụ thân lên trên người Thu Dung, khống chế Thu Dung thân thể.

Phụ thân đối với nguyên thân mà nói thập phần trắc trở, rất khó tìm thân thể phù hợp, cho dù tìm được, cũng không nhất định khống chế được thân thể tinh thần nguyên bản của chủ nhân, hợp nhất một người. Nếu như phụ vào thân thể yếu đuối, nguyên thần cường đại tinh thần lực sẽ từ từ tàn phá thân thể đang chiếm giữ, khi đó thì hủy thân diệt. Hay nhất chính là tìm được thân thể chính mình. Mà Vân Trung Vũ thân thể đã bị Đạm Nguyệt Ngân hủy diệt, với Vân Trung Vũ mà nói, thử cừu bất cộng đại thiên, muốn trả thù Đạm Nguyệt Ngân đương nhiên trả thù trên người Thu Dung.

Hần bình sinh yêu Thu Dung, nhưng lúc hần bị Đạm Nguyệt Ngân đâm trúng nhất kiếm, hần mới phát hiện, nguyên lai ôn nhu thuận luôn theo bên người hần Thu Dung hướng về phía Đạm Nguyệt Ngân ôm ấp. Hần trong lòng thương tâm thất vọng, càng nghĩ càng thấy tức giận, phá huyền kính, chuyện thứ nhất chính là muốn mang đi Thu Dung, hỏi hần vì sao lại đối với mình như thế.

Thấy Vân Trung Vũ phá ra huyền kính, Thu Dung sắc mặt thay đổi, Vân Trung Vũ có thể ra huyền kính, đương nhiên là dựa vào Huyền Long châu trên huyền kính, pháp lực tồn tại hiển nhiên đã bị Vân Trung Vũ hấp thu, vài năm tâm huyết trong phút chốc tan thành mây khói. Nhưng khi hần thấy Vân Trung Vũ bỗng nhiên hướng hần bay tới, sợ đến hô to một tiếng.

Nguyên thần mỏng như vụ không thể đụng vào vật thực, Vân Trung Vũ hút pháp lực của hần, nếu như không thể phụ thân, cuối cùng sẽ tiêu tán. Nhưng hiện tại vẫn có khả năng công kích người thường. Thu

Dung hét lên một tiếng, vội vã lui ra phía sau, lúc này Đạm Nguyệt Ngân hướng Vân Trung Vũ một chưởng đánh tới.

Vân Trung Vũ không thể làm gì khác hơn là cùng Đạm Nguyệt Ngân đấu pháp.

Tần Trọng đã bị trọng thương, loạn choạng đứng lên, muốn đi bảo hộ Thu Dung, Vân Trung Vũ trước kia có thể cùng Đạm Nguyệt Ngân đối địch, nay thân thể đã bị hủy, không có khả năng cùng Đạm Nguyệt Ngân tái đấu, cuối cùng sẽ tập kích Thu Dung. Sở dĩ, coi như mình vì hắn... làm một việc tốt sau cùng.

Tần Trọng vừa đứng lên, Vân Trung Vũ quả nhiên một chưởng hướng Thu Dung đánh tới, muốn đem Thu Dung đánh bất tỉnh, tiến nhập Thu Dung thân thể. Tần Trọng vận khởi tất cả tàn lực nghênh tiếp, thay Thu Dung đỡ chưởng. Vốn đã bị trọng thương, tới hậu một chưởng làm hắn nhin không được ngã xuống, trong miệng liên tục tuôn huyết.

Vân Trung Vũ vừa thấy đánh lén không thành, Tần Trọng sắp chết, cho dù có thể đi vào thân thể Tần Trọng cũng sống không được bao lâu, hóa thành một đạo thanh quang, thoáng chốc chợt lóe, đã trốn ra ngoài cửa.

Đạm Nguyệt Ngân quyết không nhìn tới Tần Trọng hấp hối một bên, đi tới bên người Thu Dung, ôn nhu hỏi: “Dung Dung, ngươi không thụ thương chứ?”

Thu Dung lắc đầu, còn đang vì Huyền Long châu pháp lực bị Vân Trung Vũ cướp đi thập phần không hài lòng. Nói rằng: “Nguyệt Ngân, chúng ta đi thôi. Ta có chút khó chịu, muốn đi nghỉ ngơi.”

Đạm Nguyệt Ngân do dự một chút, nghĩ Tần Trọng có pháp lực hộ thể, hẳn là không đến mức thụ thương quá nặng, chỉ là ngoài mặt thoát nhìn nghiêm trọng mà thôi, nếu quay đầu nhìn hắn nói sẽ nhin không được mắc thêm lỗi lầm nữa. Hắn rõ ràng là yêu Thu Dung, không thể bị y tái mê hoặc. Lại nghe Thu Dung phản nản liền nói: “Được rồi, Dung Dung, ở đây quá nguy hiểm, ngươi đến phòng ta đi. Ở đây tuy rằng cảnh trí hảo, nhưng sợ là Vân Trung Vũ sẽ quay lại.”

Tần Trọng nằm trên mặt đất, cảm thấy cả người khí lực nhanh chóng tiêu thất, ngay cả hô hấp cũng dần dần không thể. Nhưng lòng vẫn cố chấp, đến lúc này vẫn không thể buông, thấy thân ảnh Đạm Nguyệt Ngân cùng Thu Dung ly khai, cúi đầu vấn: “Nguyệt Ngân... Ngươi có hay không... Có yêu ta?”

Đã từng giường đệ triển miên, làm hắn vẫn trầm mê, mặc dù Đạm Nguyệt Ngân luôn thô bạo, hắn cũng có thể cẩn thận tỉ mỉ phát giác trong thô bạo có ôn nhu, có ôn nhu như vậy làm hắn vẫn tin tưởng Đạm Nguyệt Ngân vẫn có một chút yêu hắn. Nếu như trước khi chết nghe được hắn nói, dù chỉ là lừa dối, cũng sẽ khiến cuộc đời này bản thân không hối tiếc mà đi.

Đạm Nguyệt Ngân nghe được phía sau Tần Trọng hữu khí vô lực nói, quay đầu lại nhìn hắn một cái, chỉ thấy Tần Trọng trên mặt tất cả đều là huyết, không lời nói nào có thể diễn tả được sự dữ tợn nhưng bi thảm đó, vẫn cố gắng đem hết toàn lực cười, nụ cười mang tất cả hy vọng lẫn ôn nhu.

Đạm Nguyệt Ngân không khỏi kinh hãi, nhưng lúc này Tần Trọng sắc mặt xấu xí cực kỳ, chỉ liếc thôi đã thấy gai mắt. Thu Dung kéo kéo ống tay áo hắn, nói: “Chúng ta đi đi, đừng động hắn.”

Đạm Nguyệt Ngân ngực bỗng nhiên có chút buồn thương, rồi lại không rõ, rốt cuộc là yêu hay không yêu qua hắn, chính bản thân cũng không rõ, chờ sau này chính mình minh bạch hơn nữa cũng không trễ. Thu Dung ở một bên giục hắn, hắn vừa muốn mở lời lại không biết nói gì, cuối cùng một câu cũng chưa nói, xoay người cùng Thu Dung ly khai.

Tần Trọng thấy hắn tuyệt tình rời đi, ngực bỗng nhiên một trận đau nhức, huyết tự không ngừng từ miệng tuôn ra, so với lúc này còn nhiều hơn vài lần, hắn dùng tay che miệng, huyết từ khe hở dừng mãnh tiến ra, mọi chỗ đều là huyết.

Tần Trọng cười nhẹ một tiếng. Nguyên lai mấy ngày nay, đều chỉ là lừa mình dối người một hồi ảo mộng mà thôi. Đạm Nguyệt Ngân tới cuối cùng vẫn thủy chung cũng không nói qua một câu yêu hắn, hắn cũng đã biết, chỉ là một hồi khổ luyện chưa bao giờ có khả năng được hồi báo, Đạm Nguyệt Ngân tới hậu một câu cũng không nói, cũng chỉ trấn trụ làm hắn thấy rõ hắn cho tới bây giờ không có yêu qua mình.

Cho tới bây giờ hắn đối với mình đều chỉ là phát tiết mà thôi.

Cho tới bây giờ, cũng có thể hết hy vọng ra đi.

Tần Trọng lộ ra một vẻ tươi cười xấu xí, nhìn bóng lưng Đạm Nguyệt Ngân, không khỏi tươi cười sung sướng, nhẹ giọng nói: “Ta nguyện dùng suốt đời hoán người... Hạnh phúc, thế nhưng ta kiếp sau kiếp sau cũng không nguyện tái kiến người.” Nguyện hồn phi phách tán, từ nay về sau không bao giờ ... nữa làm người. Nếu như tái kiến một lần nữa, hẳn sợ chính mình sẽ lần thứ hai trầm luân, rơi vào vô cùng vô tận bóng tối.

Hồn phi phách tán, đúng là kết cục tốt nhất.

Hắn nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, dần dần không có hô hấp, tim đập đều đình chỉ. Chu vi thị vệ thấy hắn thụ thương, cũng không dám lại gần, lúc này có người lá gan to kêu hắn hai tiếng, nhưng không thấy phản ứng, đưa tay lên mũi hắn, phát hiện hắn đã đứt khí, không khỏi hoảng loạn lên, nhất thời loạn thành một đoàn.

Đạm Nguyệt Ngân bên tai mơ hồ nghe được Tần Trọng nói cái gì đó, nhưng hắn cùng Thu Dung đã dần dần đi xa, nghe không rõ ràng lắm.

Tần Trọng bỏ mình, Yên Phù Cung đông đảo đệ tử có người nói muốn đi bắt báo Đạm Nguyệt Ngân, lập tức có người phản đối, nói rằng: “Vừa rồi Tần công tử cũng chưa nói qua bản thân trọng thương, cung chủ cũng không để ý tới, hiển nhiên đối Tần công tử tình không thêm để ý, cung chủ lại cùng Thu công tử cùng một chỗ, chắc là muốn ân ái một phen, chúng ta không nên qua quấy rồi mới tốt. Đợi khi tìm được cơ hội thích hợp báo cũng không trễ. Chúng ta Hắc Trạch đường giỏi về xử lý hậu sự, để chúng ta làm đi.”

Người nói chuyện là Yên Phù Cung Hắc Trạch Sử Bùi Tư Nhất.

Yên Phù Cung phân Thiên Địa Lô Phong Thủy Hỏa Sơn Trạch bát đường, Bùi Tư Nhất là sứ giả thấp nhất Hắc Trạch đường, nội đường mọi người tinh thông kỹ xảo lưu trữ thi thể bất biến, Bùi Tư Nhất sao lại không biết?

Hắn nhận làm, ai cũng biết biết tâm tư hắn ra sao, mọi người ở Hắc Trạch đường đối với thi thể xinh đẹp từ trước đến nay hữu đặc thù ham mê, thật không nghĩ tới cả loại người này hắn cũng không buông tha, không khỏi đối với thân thể Tần Trọng dưới lớp xiêm y thấp phần hiếu kỳ.

Trong đó một thanh âm bất âm bất dương nói: “Hắc Trạch đường không chỉ có tinh thông lo hậu sự, cũng tinh thông quật mộ?” Người nói là một đệ tử trong Liệt Hỏa đường, khi Tần Trọng rơi xuống hồ, hắn đang ở Hoa Thân Các thay phiên công việc, vừa lúc cũng thấy được biểu tình trên mặt Bùi Tư Nhất.

Bùi Tư Nhất cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Liệt Hỏa đường là đối với Hắc Trạch đường chúng ta bất mãn sao?”

Mắt thấy lưỡng bang nhân mã sẽ bắt đầu động võ, Hoa Thân Các loạn thành một đoàn, phân không rõ là vì cái gì ầm ĩ. Lúc này bỗng nhiên có người chậm rãi tiến đến, một người nhanh mắt đã thấy, thất thanh nói: “Vân Nhược!”

Tại Yên Phù Cung, Vân Nhược chưa bao giờ hăm thân trong tình dục phân tranh, bên người hẳn một người cung không có bởi vì hắn tàn nhẫn, cách xa hẳn sẽ không bị hắn làm thương tâm, tại Yên Phù Cung có thể nói vô tiền khoáng hậu, địa vị cao cả.

Vân Nhược ngồi xổm xuống thân thể chậm rãi ôm lấy Tần Trọng, nhẹ giọng nói: “Các người ầm ĩ cái gì?”

Mọi người tự nhiên cũng không dám nói, cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt quang minh như điện của hắn.

Vân Nhược nhẹ giọng nói: “Một người chết đi, các người an tĩnh một ít, cũng để hồn phách tán nhanh đi, được chứ?”

Vừa mới chết hồn phách còn không hội tán, tồn tại một ít trong thân thể, qua một ngày đêm mới có thể tán mất. Lúc tán mất nếu như lưu lại thể gian, không ai siêu độ, cũng không tiến nhập luân hồi, trong lòng không có oán niệm, bảy ngày sẽ vô tung vô ảnh, cho dù Đại La Kim Tiên muốn tìm cũng tìm không được.

Vân Nhược nhìn thi thể trong lòng khuôn mặt nhuộm máu, sắc mặt tái nhợt vẫn mang theo một tia tuyệt vọng, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau khuôn mặt hắn, nhện không được nói: “Đứa ngốc, đến chết người vẫn chưa từ bỏ ý định sao?” Nở nụ cười cười, “Tân được rồi, si tình nhân vốn không nên sống trên đời, chỉ bị vô tình nhân thương tận suốt đời.”

Mọi người đều tĩnh lặng, nhìn Vân Nhược ôm lấy thi thể Tần Trọng, tách ra một lộ, để Vân Nhược ly khai.

3. Chương 3

Ghi chú: Mấy chữ màu vàng kể bên là ghi chú cho mấy từ Hán Việt

Vân Nhược ôm thi thể Tần Trọng tiến đến hậu sơn. Yên Phù sơn tiền, yên hoa man man, nhất phái cảnh xuân, hậu sơn hướng bắc một mảnh hoang vắng, đặc biệt loạn phần cương (bãi tha ma) . Trên trăm phần mộ chôn ở đây, rất nhiều đều là người Yên Phù Cung cầu đạo bất thành. Táng ở chỗ này đều là một đám ngu si. Tần Trọng bản thân chắc cũng biết, chỉ là si đạo cùng si tình bất đồng mà thôi. Vân Nhược dùng cuộc khai huyết, cũng không vội đem Tần Trọng thả xuống, ngồi ở bên người Tần Trọng, nhìn xa xôi nhất mảnh âm hồng lạc nhật (chiều tàn mặt trời xuống núi) .

Dư quang chiếu lên hai gò má trắng nõn, hiện ra một loại sâu thẳm trang nghiêm mà lạnh lẽo.

“Tần Trọng, nếu như ngươi hối hận, vậy trực tiếp nhập luân hồi đi. Quên một người, đều không phải chuyện rất khó, chỉ cần... Thả tâm đến một nơi mà bản thân cũng không biết, ngươi hẳn là có thể quên đi...”

Vân Nhược híp nhãn, nhìn ánh chiều tà, tại sườn núi chiều rơi. Nhiều năm trước hẳn ly khai người kia, cũng là nhất luân lạc nhật như thế này, trang nghiêm phẳng phất như đau đốn, đau đốn vì mất đi điều gì.

Chưa từng có, sẽ không tính mất đi.

Vân Nhược đem Tần Trọng thả xuống phần huyết, chậm rãi thượng thổ. Yên lặng niệm An Hồn Chú, lại dùng pháp thuật khiến tâm phần mộ mọc thảo dã, thoát nhìn như những phần mộ cũ.

Thái dương tây tà, Vân Nhược ly khai hậu sơn, trong lòng phiền muộn mờ mịt, không chú ý tới ánh mắt theo dõi, không hảo ý nhìn tất cả động tác của hắn.

Yên Phù Cung Dục Hoa cung, là nơi Đạm Nguyệt Ngân ở, Dục Hoa cung vốn quá gần Hoa Thân Các. Sau khi hắn tiến chủ Yên Phù Cung diệt trừ Vân Trung Vũ, vốn tưởng mang Thu Dung đến Dục Hoa cung trụ, nhưng Thu Dung luôn luôn không đáp ứng, chỉ nói Hoa Thân Các cảnh sắc tốt, lại ở đã lâu, luyện tiếu ly khai.

Thu Dung rốt cục đáp ứng Đạm Nguyệt Ngân, đi theo Đạm Nguyệt Ngân ở cùng một chỗ, nhưng Đạm Nguyệt Ngân tâm đã tịch mịch hư vô. Vốn là chuyện hắn đã suy nghĩ thật lâu không phải sao? Hắn rốt cục có thể cùng Thu Dung cùng một chỗ, đem thiếu niên làm cho người ta thương tiếc tới bên cạnh thân mình, dụng tâm che chở. Vì sao còn cảm thấy trống rỗng?

Đạm Nguyệt Ngân nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt Thu Dung, bạch diện hiện lên biểu tình e thẹn, vạn phần làm nhân triu mến, nhưng trước mắt là Thu Dung lại hiện lên một khuôn mặt khác, nhẩn nại, tuyệt vọng, thậm chí gần như bi thảm...

Đạm Nguyệt Ngân lắc lắc đầu, như muốn quên đi ký ức không tốt. Ôn nhu nói: “Dung dung, ngươi buổi tối nghỉ tại đây đi, muốn ăn cái gì, ta cho người đi làm.”

“Không muốn ăn.” Thu Dung mất đi pháp lực ở bên trong Huyền Long châu, cúi đầu nghĩ thế nào mới có thể lấy trở về, có chút hờn giận, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt uyển chuyển đa tình: “Nguyệt ngân, nhân gia nhớ ngươi.” Nói xong lại buông đầu xuống, Đạm Nguyệt Ngân nhìn không thấy, nhất mật nguy hiểm tươi cười chậm rãi hiện ra. Nhiều năm tâm huyết đã tẩn hủy, mặc dù tính kế đối phó Đạm Nguyệt Ngân có chút nguy hiểm, nhưng cũng không thể tránh được. Chỉ mong Đạm Nguyệt Ngân không phát hiện nhiếp hồn đại pháp của hắn.

Đạm Nguyệt Ngân nghe giọng nói ôn nhu của hắn, nhẹ giọng nở nụ cười: “Nhớ ta ngươi lại còn không sớm dọn đến ở cùng? Ta cũng nhớ ngươi a.”

Thu Dung nhẹ nhàng cọ cọ thân thể Đạm Nguyệt Ngân, nỗ lực khơi mào Đạm Nguyệt Ngân tình dục, Đạm Nguyệt Ngân hiểu ý cười cười, phát tay nhượng tả hữu lui ra, vì hấn giải áo khoác.

Thuần bạch thân thể không tỳ vết, bạch ngọc mê nhân. Đạm Nguyệt Ngân nhìn người yêu, nhưng phát hiện vốn phải khó dẫn nổi chính mình, lại căn bản không có loại tâm tình này.

Thu Dung nghiêng người nằm trên giường, cả người tản ra tình ý động nhân, trên người mặc nhất kiện nội sam hơi mỏng, chỉ cần cởi bỏ vật áo là có thể tiếp xúc phần nộn da thịt. Đạm Nguyệt Ngân vì bản thân bất lực cả người khẽ run lên.

Đạm Nguyệt Ngân ở cạnh Thu Dung chưa từng xảy ra bất lực, hiện tại hấn hoàn toàn không thể ôm ái nhân.

Thu Dung nhin không được nhẹ nhàng nhú mi. Hấn sẽ không dùng khẩu phục vụ Đạm Nguyệt Ngân, hấn tuyệt đối không. Lấy hấn thân thể làm vốn, cũng không có đến nước này.

Thu Dung nhú nhú mày, nói rằng: “Nguyệt Ngân, ta bỗng nhiên có chút khó chịu, chúng ta lần sau tái làm đi.”

Đạm Nguyệt Ngân thấy Thu Dung giải vây bất đắc dĩ cười, nói: “Đã như vậy, lần sau đi. Dung dung, người phục dụng Thanh Tâm đan hoàn sẽ dễ ngủ hơn, ta không quấy rầy người.”

Đạm Nguyệt Ngân dẫn thị nữ hầu hạ Thu Dung vài câu, bước nhanh ly khai Dục Hoa cung. Nội tâm nghi vấn tựa hồ hoảng hốt thất thổ dâng lên – vì sao? Vì sao đối mặt Thu Dung, lại không hề có dục vọng, nhưng nhớ tới người kia, sẽ nhin không được điên cuồng? Chẳng lẽ là trúng pháp thuật?

Đích thật trong đạo thuật có một loại hoặc tâm thuật, làm cho một người tâm không nhin được mê luyện một người khác, nhưng người có thuật pháp cao cường trúng người khác thuật pháp, khi thần trí thanh minh hoàn toàn có thể phát hiện. Hấn cả người không việc gì, hiển nhiên cũng không có trúng hoặc tâm thuật. Sợ là... Sợ là bản thân đã có thói quen với người kia, đối người khác đã không được.

Đạm Nguyệt Ngân cắn răng. Không nên tiếp tục như vậy, vô luận tìm ai đều được, nghìn vạn lần không cần tìm người kia. Bằng không nhất cung chi chủ, cùng loại người đó dây dưa không thôi, chẳng phải mất hết thể diện sao?

Đạm Nguyệt Ngân theo Hoa Thân hồ chậm rãi đi tới. Vân Trung Vũ phá ra Huyền Long huyền kính ngoài ý liệu của hấn, chuyện này hấn không nghĩ ra, nguyên thần vốn không có pháp lực, Vân Trung Vũ tuyệt đối không có biện pháp thoát, thật không ngờ chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Đạm Nguyệt Ngân suy nghĩ một trận, vẫn không minh bạch, nhưng bất tri bất giác đi tới nơi Tần Trọng trụ. Ở đây cực kỳ hẻo lánh, trong lúc vô ý lại đi đến nơi đây.

Đạm Nguyệt Ngân nhú nhú mày, chuẩn bị quay đầu lại, bỗng nhiên ngừng lại -nếu đã tới rồi, ngại gì không vào xem?

Đạm Nguyệt Ngân câu dẫn ra nhất mặt tươi cười, bỗng nhiên hạ thân có chút căng thẳng, chần chờ một lúc, đã đẩy cửa phòng Tần Trọng ra. Cánh cửa mở ra, phát sinh rất nhỏ âm hưởng. Mỗi lần hấn như thế đẩy cửa ra, Tần Trọng đều ở trong phòng, đợi hấn.

Nhưng làm Đạm Nguyệt Ngân kỳ quái là Tần Trọng lúc này đây cũng không có tại trong phòng. Hấn từ trước đến nay trầm mặc ít lời, không thích nói nhiều, mỗi ngày ngoại trừ bên người hấn nếu không sẽ ở trong phòng, không đi đâu.

Đạm Nguyệt Ngân ở trong phòng ngồi một lúc, Tần Trọng vẫn không trở về. Càng chờ càng nóng lòng, cấp cấp đi ra cửa, triệu người hỏi.

Đệ tử ngày người ngăn ngõ, thấy Đạm Nguyệt Ngân vẻ mặt giận dữ, ngực có chút sợ, nói cũng lắp bắp lên: “Khởi bẩm cung chủ, Tần công tử ngày hôm nay bị trọng thương, đã... Đã qua đời.”

Đạm Nguyệt Ngân nghe như tiếng sét bên tai, ngực phảng phất bị búa tạ hung hăng đánh một quyền, thân thủ tung ra một cái tát, đệ tử không chịu nổi, hàm răng bị đánh nát vài cái.

“Nói vậy! Pháp lực cao cường, nào có dễ dàng chết như vậy? Người dám ở trước mặt ta nói dối!” Tần Trọng làm sao có thể chết? Không có khả năng, không có khả năng!

Đệ tử không hiểu hẳn vì sao tức giận, cuống quýt xuống dập đầu, liên thanh nói: “Thuộc hạ đều là thực ngôn, không dám nói dối, Tần công tử sáng sớm hôm nay lúc cung chủ đi rồi, thổ huyết bỏ mình.”

“Sao không ai nói cho ta biết?” Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt trầm xuống.

“Vân Nhược công tử nói, hẳn phụ trách an táng, không cần nói với cung chủ.”

Đạm Nguyệt Ngân nắm chặt bàn tay, lạnh lùng nói: “Ai nhượng hẳn làm như vậy?”

“Thuộc hạ không biết.”

Đạm Nguyệt Ngân không nói một lời, trực tiếp tới Hình Vân cư, nơi Vân Nhược ở. Hẳn muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì, Tần Trọng lá gan dĩ nhiên lớn như vậy, không có hẳn cho phép, lại dám chết!

Tâm có loại cảm giác khổ sở, giống như bị đào rỗng, lại không biết đó là gì, chỉ có thể mặc nó đau nhức, huyết lưu chảy, hô hấp khó khăn.

Tới Hình Vân cư, Vân Nhược ở ngoài hoa viên môn, trồng hoa làm cỏ. Đạm Nguyệt Ngân nhìn hẳn động tác chậm rãi, càng tức giận, hẳn đối hoa thảo từ trước đến nay không chú ý, trực tiếp giẫm nát, đi tới trước mặt Vân Nhược, lạnh lùng nói: “Ai cho người làm như vậy? Người không biết hẳn là hạ nhân của ta?” Vân Nhược dám động hẳn, không muốn sống sao? Còn dám một mình xử lý thi thể...

Vân Nhược không ngẩng đầu, nhìn Đạm Nguyệt Ngân tử sắc y bào liếc mắt, lại bắt đầu tưới hoa. Nam tử này làm mọi người hít thở không thông, thế nhưng hẳn không thêm liếc mắt. Nhìn một người chỉ có nhìn tâm mới là chính xác, nhưng có thể trực tiếp thấy nhân tâm, người như thế lại quá ít.

“Vân Nhược!” Trên mặt Đạm Nguyệt Ngân nổi lên tử khí, huyền quang tại mâu trung hiển hiện.

Vân Nhược không ngẩng đầu, bỏ muối gỗ múc nước vào thùng nước, nước trong thùng dâng lên một ít, vụ khí bốc lên, dần dần kết băng.

Đạm Nguyệt Ngân khước miệng khẽ động, nói: “Người cùng hẳn rốt cuộc là quan hệ gì?” Vân Nhược từ trước đến nay không theo người tranh đấu, lại vì một người hạ nhân muốn cùng hẳn động thủ, sợ là bọn hẳn sớm đã có quan hệ gì rồi.

Tức giận cùng cực, tại trong lòng hẳn xáo động, nhưng không rõ tại sao lại đau nhức như thế, một hạ nhân phản bội, làm hẳn biến thành như vậy sao?

“Ta cùng hẳn...” Vân Nhược nghe được câu hỏi, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đạm Nguyệt Ngân hoàn hảo dung mạo. Yên Phù Cung, người đẹp nhất kỳ thực không phải Thu Dung, mà là Đạm Nguyệt Ngân. Thu Dung về đẹp là nhất loại ôn thuận, dịu ngoan chi mỹ, nhưng thiếu diễm sắc, phảng phất nhiếp nhân tâm hồn diễm sắc. Thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân pháp lực rất cao, lại có cao ngạo khí phách, ngay cả lão cung chủ năm đó cũng không dám đối với hẳn hạ thủ.

“Ta cùng hẳn nhất kiến như cố (lần đầu gặp đã như cố tri), hẳn nhờ ta sau khi chết vì hẳn an táng. Cung chủ có gì chỉ giáo?” Vân Nhược nhìn Đạm Nguyệt Ngân trên mặt biểu tình có chút nhăn nhó, cười đến càng ngày càng vui vẻ.

Đạm Nguyệt Ngân nhàn nhạt nói: “Thật không? Nguyên lai hẳn đã biết hẳn sẽ chết.” Đạm Nguyệt Ngân nói đến sau, thanh âm đã trở nên trầm thấp, dần dần có chút hoảng hốt, nghĩ Tần Trọng trước khi chết có dấu hiệu gì, vô luận như thế nào đều nghĩ không ra. Trong trí nhớ chỉ là kẻ khiến người chán ghét hẳn si tình cùng hẳn mê người thân thể.

Cùng Tần Trọng bên nhau đứng rất thoải mái, dần vật Tần Trọng, thấy hẳn biểu tình thống khổ, rồi lại không chịu nổi tình dục tại trên giường uyển chuyển giãy dụa, sẽ có loại vui sướng nói không nên lời. Đặc biệt hẳn đối mình khẳng khái nhất mực lưu luyến si mê, rất nhiều chuyện bản thân không cần đi làm. Ngoại trừ biểu tình của hẳn tại trên giường, Đạm Nguyệt Ngân thực sự không có hứng thú nhìn gương mặt đủ làm người khác không hứng ăn uống đó.

Nguyên lai... Hẳn dĩ nhiên biết mình sẽ chết. Lại không có nói cho hẳn.

Bị lừa dối phần nộ không làm hấn đổi sắc, trái lại bị loại cảm giác khổ sở hòa tan oán giận đi vài phần. Đạm Nguyệt Ngân đứng im bất động nhìn Vân Nhược.

Vân Nhược mỉm cười, nhìn hấn, nói: “Không sai. Hấn biết rõ sẽ chết, lúc chúng ta ân ái, hấn tự nói cho ta, cho ta vì hấn an táng.”

“Câm miệng!” Đạm Nguyệt Ngân nổi giận, không nên thêm một lần kích thích hấn nữa, làm hấn hận không thể giết chết Vân Nhược.

“Đạm Nguyệt Ngân, tuy rằng ngươi không tin, bất quá, hấn đích thật là đã di tình biệt luyện. Hấn còn nói, ngươi quá thô lỗ, thua ta nửa phần nhả nhận ôn nhu...” Vân Nhược nhàn nhạt mỉm cười, thấy Đạm Nguyệt Ngân tức giận hiển hiện trong mắt, biết đã đạt được mục đích, chỉ là cười nhạt không nói. Đạm Nguyệt Ngân đối Tần Trọng có thể quá thô lỗ hấn cũng không biết, chỉ là tùy ý đoán, dĩ nhiên vừa nói liền trúng.

Đạm Nguyệt Ngân hừ một tiếng nói: “Đối với một hạ nhân cần gì nhả nhận? Vân công tử quá đa tình.”

Vân Nhược mỉm cười nói: “Tần công tử tự nhiên có chỗ tốt của hấn, tâm ta tự biết chỉ là không muốn nói thôi.” Hấn đối với tình dục từ lâu không dính, không biết Tần Trọng có chỗ tốt gì, nhưng Đạm Nguyệt Ngân ngày đêm dùng Tần Trọng thân thể tiết dục, hấn đã có nghe thấy. Nếu thực sự hoàn toàn không có ưu điểm, Đạm Nguyệt Ngân cũng sẽ không lưu luyện không tha.

Đạm Nguyệt Ngân hung hăng trừng mắt nhìn Vân Nhược, muốn đem hấn trừng mắt hấn lấy ra, lạnh lùng nói: “Vân Nhược! Hôm nay ta không thể không giết ngươi!”

Vân Nhược nói: “Tần Trọng đã xuống mồ vì an, ta không muốn lại làm hấn thi cốt vị hàn không được an bình. Trong vòng thất nhật, đem ái nhân của tri kỷ ta ra giết.”

Đạm Nguyệt Ngân nhìn hấn một lát, không nắm chắc giết chết hấn, lập tức xoay người ly khai, tay áo đương phong, phiêu nhiên như tiên.

Vân Nhược nhìn bóng lưng hấn đi xa, thở dài một hơi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Hấn cũng không có nắm chắc đánh bại Đạm Nguyệt Ngân, nghe đồn đã là đương thế đệ nhất cao thủ.

Đạm Nguyệt Ngân ngự kiếm thuật đăng phong tạo cực, tâm động kiếm xuất, vô hình vô tích. Mấy trăm năm qua, Yên Phù Cung đã vô nhân năng cập (không ai với tới được) .

Không kể là hấn thủ thuật che mắt trốn không thoát nhãn tình của Đạm Nguyệt Ngân. Nếu như Đạm Nguyệt Ngân muốn quật mộ, sợ rằng Tần Trọng cho dù chết cũng chạy không thoát.

Đạm Nguyệt Ngân khó có thể bình phục nội tâm không hài lòng, trong đầu chỉ có Vân Nhược ghê tởm tươi cười cùng Tần Trọng trước khi chết vẻ mặt huyết ô... Nghĩ đến Tần Trọng biểu tình bi thảm như vậy mới thư thái một điểm.

Tần Trọng sắp chết đều quên không được mình, có thể thấy được địa vị bản thân ở trong lòng hấn khó thể thay thế. Vân Nhược chỉ là nói bậy mà thôi.

Đạm Nguyệt Ngân vốn là người cực kỳ có lý trí, nhất thời bị người làm tức giận, cảm xúc mới không ổn định, nghĩ kỹ lập tức minh bạch, nhưng ngực vẫn đang tồn tại điểm khả nghi. Vân Nhược đối với Tần Trọng như vậy lý giải, bọn họ quan hệ chỉ sợ phi thiển (không nhạt) .

Tại ven hồ Hoa Thân đi thật lâu, sắc trời dần dần hôn ám. Đạm Nguyệt Ngân không khỏi âm thầm kinh hãi, hấn vì Tần Trọng làm lỡ nhiều thời gian như vậy.

Trở lại Dục Hoa cung, đã lên đèn. Bên ngoài đều là đăng hỏa quang minh, Dục Hoa nội cung tương khảm dạ minh châu, tới đêm, sẽ phát sinh vầng hoàng ám muội quang mang (ánh sáng mờ nhạt) .

Đạm Nguyệt Ngân đi vào Dục Hoa cung, nghĩ đến kiều mị Thu Dung đã dọn đến Dục Hoa nội cung, ngực thập phần yên ổn. Cước bộ cũng không khỏi thông thả vài phần.

Loáng thoáng, như có rất nhỏ thanh âm từ hậu viện Dục Hoa cung trong ngoạ thất (phòng ngủ) truyền đến, tỉ mỉ nghe qua, mọi người tại Yên Phù Cung đều nhận thức, đó là dâm mi hoan ái thanh âm, thủ vệ sắc mặt hơi đổi, Đạm Nguyệt Ngân phát ồng tay áo, ngăn trở động tác muốn xoay người thông báo của hấn.

Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đi vào phòng ngủ, thấy Thu Dung nửa thân trần nằm tại trên giường, ngoại trừ hân, không còn có người khác.

“Dung dung, người chỉ có một mình sao?” Đạm Nguyệt Ngân mỉm cười, vừa hữu ý vừa như vô ý lướt qua lưỡng tả hữu y thụ (tử y phục) . Chỉ cần có rất nhỏ khí tức, sẽ không người nào thoát được nhãn tình của hân.

Thu Dung dịu dàng nói: “Đương nhiên chỉ có ta một người, chẳng lẽ còn có người khác sao?”

Đạm Nguyệt Ngân thập phần sủng ái Thu Dung, nếu là bình thường, nhất định nuông chiều Thu Dung vô luận Thu Dung làm gì, nhưng ngày hôm nay không biết vì sao có chút chán ghét.

Ổng tay áo vung lên, y thụ (tử đồ) ứng thanh mở ra, bên trong ẩn núp nam tử xích lõa (khoả thân) đang lạnh run. Đạm Nguyệt Ngân lộ ra nụ cười cực kỳ châm chọc. Sự tình hôm nay thật đúng là nhiều, cái gì cần phát sinh đều xảy ra cả.

Thu Dung không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân nhất điểm cũng không lưu tình, run lên, vội vàng nói: “Nguyệt Ngân, kỳ thực ta vẫn yêu người...”

Đạm Nguyệt Ngân hừ một tiếng: “Thật không?” Tâm đã không yên. Hân phát hiện bản thân tuy biết Thu Dung cùng những người khác hoan ái, cũng không chút tức giận không như khi biết quan hệ giữa Tần Trọng cùng Vân Nhược, chẳng lẽ lần thứ hai bị đả kích, nên không hề lưu ý?

Thu Dung thấy Đạm Nguyệt Ngân diện vô biểu tình, có chút hoảng hốt, nói: “Nguyệt ngân, ta chỉ là... Ta rất muốn cùng người, thế nhưng người lại không... Sở dĩ ta tìm người khác...”

Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt phát lạnh, ồng tay áo vung lên, nam tử tại y thụ óc vỡ tan, chết ngay lập tức.

“Thu Dung, người cho dù cùng bất luận kẻ nào quan hệ, cũng không nên làm tại Dục Hoa nội cung. Nghe thấy không?”

Thu Dung run rẩy một chút, không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân tức giận lớn như vậy, chậm rãi cúi xuống.

Nơi này không được lưu người, tự có chỗ lưu người. Hân mới không thêm sợ.

Đạm Nguyệt Ngân giận dữ ly khai Dục Hoa cung, tuy hân tức giận nhưng ngực lại không rung động. Ngày trước nhìn lão cung chủ mang theo Thu Dung tiến nhập mật thất luyện công thì nội tâm ghen tỵ như liệt diễm phần thiêu, hiện tại tựa hồ đã toàn bộ hư vô, không muốn gặp Thu Dung chỉ vì Thu Dung nói hôm nay hân không muốn làm chuyện đó, khiến hân tổn hao nhan diện.

Hoa Thân hồ, xuân phong thổi qua mặt hồ, nhưng đánh tan không được chính mình tâm. Trần trọc không dứt, hình dạng Tần Trọng trước khi chết, lúc này nghĩ đến, cũng không nghĩ như vậy dữ tợn.

Hân trước khi chết vẫn chính mình nhất câu, có hay không yêu hân, không hiểu vì sao, lúc này vì ám dạ xuân phong (gió xuân ban đêm) thổi có chút huân huân dục túy (hương rượu) , đau khổ bi thương nhất câu thoại, uyển chuyển tại bên tai một lần lại một lần nhớ tới, triền miên bất biến ôn tồn thương cảm.

Đạm Nguyệt Ngân trước đây vì Tần Trọng khổ luyện dây dưa phiền không thể phiền hơn, bởi vậy tại giường liêu mạng dần vật hân, làm cho hân tử tâm tuyệt vọng, hiện tại hân rốt cục đã chết, bản thân lại thấy có chút mờ mịt.

Bản thân và hân đã kết thúc. Cũng chỉ có tại kết thúc, mới có thể hồi tưởng lại toàn bộ quá trình, kỳ thực hân cũng không làm người ghét như thế. Lúc hân sắp chết ta nên nói dối một lời làm hân an tâm rồi đi, không nên làm cho hân tuyệt vọng mà chết.

Đạm Nguyệt Ngân không muốn trở lại Dục Hoa cung, ngay Hoa Thân hồ bồi hồi không đi.

Lúc này đêm đã khuya, đệ tử Yên Phù Cung đã ngủ. Mấy người đệ tử hầu hạ đều có ý muốn kê cận hân, nhưng hân không có hứng thú. Bảo bọn họ lui xuống.

Tứ phía không ai. Gió nhẹ lùa qua bình hồ, lưu lại dư hương hoa Thử Hồ. Thử Hồ vốn làm cho thanh tỉnh, nhưng thanh tỉnh quá sâu đậm, người sẽ tình nguyện trầm tụy.

Nghĩ nhiều cũng vô dụng, người cũng đã chết. Nếu như mình nhiều lời buông ra nhất thoai nói dối, nói không chừng lại tiếp tục dây dưa mãi không dứt. Nếu như Tần Trọng khi dần thân vào luân hồi quyết định kiếp sau tương ngộ, vậy có chút không ổn.

Đạm Nguyệt Ngân an ủi bản thân, an lòng vài phần, vừa nhắc mắt, đã ở nơi Tần Trọng lưu trú.

Nếu tạm thời không muốn đi gặp Thu Dung, ở tại chỗ này cả đêm cũng không có gì. Đạm Nguyệt Ngân vừa nghĩ đã bước vào phòng.

Trong phòng một mảnh đen tối, Đạm Nguyệt Ngân dựa theo ký ức mà đi vào. Bên giường đặt một cái ghế, hé ra bàn, trên mặt bàn còn có một chậu hoa, cực kỳ xinh đẹp... Bông hoa mỹ lệ tràn ra hơn phân nửa bàn.

Hoa càng tuyệt mỹ, càng không có hương khí, loại hoa hương thơm nhàn nhạt hầu như không ngửi thấy.

Hiện tại hoa đã không còn, thấy có chút không quen. Nhưng trong không khí vẫn lưu lại hương hoa như có như không, lại lơ đãng nhớ trên người Tần Trọng cũng mang theo vị đạo như vậy, nhàn nhạt, có chút xa vời, trần trụi khổ vị.

Ngày nào đó hỏi một chút xem hoa này là hoa gì, ở trong phòng dưỡng một chậu, tất nhiên sẽ khác biệt rất lớn.

Đạm Nguyệt Ngân tại trên giường nằm xuống. Giường của Tần Trọng luôn luôn thập phần sạch sẽ, cho dù vừa hoan ái, hẩn lý khai một lát sau trở về, lại thanh khiết, người kia cho dù thân thể không khỏe, vẫn muốn bản thân cho thanh sạch, không nhiễm một hạt bụi.

Bất quá có một lần hẩn tới, Vân Nhược cũng nằm trên giường. Đạm Nguyệt Ngân bất an giật mình, nghĩ muốn đem Vân Nhược ném khỏi giường.

Sàng đan không còn giữ lại Tần Trọng khí tức, nói vậy đã tẩy qua, chỉ có hẩn một người cay đắng.

Đạm Nguyệt Ngân lòng thanh tĩnh, bất tri bất giác, nhất dạ vô mộng (một đêm không mộng) .

4. Chương 4

Đạm Nguyệt Ngân cứ như vậy trải qua bình tĩnh sinh hoạt. Mỗi ngày đến Thái Minh điện nghị sự, tại phụ cận hồ Hoa Thân đi dạo, thỉnh thoảng trở lại Dục Hoa cung thăm Thu Dung, nhưng không có ý tứ tình dục.

Tứ phía Yên Phù Cung đã thiết lá chắn phòng vệ, chỉ cần Vân Trung Vũ tiến nhập Yên Phù Cung nửa bước, hẩn sẽ bị phát hiện. Với năng lực hiện tại của Vân Trung Vũ, muốn khôi phục nguyên lai trạng thái đã rất khó, càng không cần phải nói muốn đánh bại hẩn.

Đạm Nguyệt Ngân mặc dù có lúc ngủ tại Dục Hoa cung, nhưng luôn ngủ không an, chỉ khi đến nơi Tần Trọng trụ trước đây mới có thể an tâm. Thị nữ Tiểu Ngư nói nếu hẩn muốn ở chỗ này, thì sai người đến chỉnh sửa lại, nhưng bị hẩn cự tuyệt.

Chỉnh qua rồi, sẽ không có loại khí tức này nữa.

Đạm Nguyệt Ngân tâm cả kinh, vốn cho rằng bản thân chỉ là nhất thời trầm mê mà thôi, qua vài ngày tự nhiên sẽ chuyển biến tốt đẹp, xem ra không được rồi. Nếu do loại hương hoa này làm bản thân nghĩ yên ổn, không bằng tìm một ít hoa này về trồng, không cần ở chỗ này trụ.

Đạm Nguyệt Ngân đi tới Sương Tuyết lâu, một trong những bộ phận của Yên Phù Cung. Nơi này là Trầm Thủy đường, vô luận thủy lục các loại hoa thảo gì, tập tính ra sao đều được ghi chép nhất thanh nhị sở (rõ ràng) . Trầm Thủy đường dùng hoa mộc phụ trợ tu luyện pháp thuật, bất đồng với các phân đường khác.

Ngoài cửa Sương Tuyết lâu nhất mảnh hoa hải, hoa khai tuy rực rỡ, cũng không có nhất chậu Tần Trọng dưỡng diên cuồng như vậy, mơ hồ tồn tại có chút ý sợ hãi lại cuồng đại.

Đạm Nguyệt Ngân tránh bản thân không suy nghĩ về nam nhân kia, chậm rãi, từ thạch kính (con đường đá nhỏ) tiến nhập Sương Tuyết lâu.

Trầm Thủy đường, đường chủ Đinh Như Ý từ lâu nhận được tin tức, tại nội môn nghênh tiếp, nghe Đạm Nguyệt Ngân miêu tả, trầm ngâm một lúc, nói: “Cung chủ nói có thể là Bàn Nhược hoa? Đóa hoa nở rộ thì rực rỡ loá mắt, hoa kỳ thậm trường (thời gian hoa nở khá dài), chừng nửa năm?”

“Không sai.”

“Khởi bẩm cung chủ, thuộc hạ bất lực, thử hoa tuy có ghi chép, nhưng không có phương pháp trồng, nên Trầm Thủy đường không có mầm hoa. Thử hoa độc tính quá nhiều, lượng ít thì có tác dụng lưu thông máu huyết, hóa ứ chi công (công dụng tan máu bầm) , lượng lớn thì có thể khiến người pháp lực tăng cường, nhưng người dùng cho dù là có được thạch (thuốc cùng kim châm cứu) cũng không có tác dụng mà trúng độc thân vong.”

Đạm Nguyệt Ngân lấy làm kinh hãi, nhìn chằm chằm Đinh Như Ý, nói: “Người nói là sự thật?” Suy nghĩ, liền minh bạch, nhưng tâm ngoại trừ như ban đầu, không có cảm giác gì khác.

Trước đây tam niên hần dạy Tần Trọng tu luyện chi đạo, nhưng Tần Trọng tiến cảnh quá chậm, Đạm Nguyệt Ngân cũng bởi vì việc này không ít lần phát tiết trên người Tần Trọng. Đạm Nguyệt Ngân cũng biết mình quá cường cầu, bản thân thiên tư cực cao, Tần Trọng cho dù cùng mình thiên tư giống nhau, tu luyện ít nhất cũng phải tương đương nhị thập niên, ngắn ngủi tam niên căn bản là không có khả năng làm được, ai biết về sau hần dĩ nhiên làm được.

Đạm Nguyệt Ngân không có hỏi vì sao, Tần Trọng cũng không nói, nghĩ không ra là vì ... loại độc hoa này. Sỏa tử này (đồ ngọc này) , tu luyện cao như vậy có ích lợi gì, người cũng đã chết.

Đạm Nguyệt Ngân khởi nhất mặt tươi cười, nhàn nhạt, tâm có chút khó chịu.

Đinh Như Ý gạt đầu, lệnh đệ tử đến tàng kinh các lấy hoa phổ, mở ra hoa phổ, tìm được trang sách nói về Bàn Nhược hoa, bên trong còn có một đóa tiêu bản Bàn Nhược hoa, dùng lưỡng phiến băng mỏng kẹp lấy, hình thái lơ đãng mà xinh đẹp.

Đinh Như Ý lấy ra tiêu bản, nói: “Cung chủ, thỉnh xem có đúng là hoa này hay không?”

Tiêu bản sau khi ly khai trang sách, băng mỏng dần dần hóa thành thanh thủy, Đạm Nguyệt Ngân nhìn Bàn Nhược hoa chậm rãi nở rộ trên tay, mềm mại ướt át, chói mắt rực rỡ, mơ hồ như ngày xưa.

Đạm Nguyệt Ngân đột nhiên cảm thấy nhân tình có chút tổn thương, tỉ mỉ ôm đóa hoa để vào trong lòng, nhàn nhạt nói: “Nếu tra không được, vậy quên đi. Đinh đường chủ, cáo từ.” Đạm Nguyệt Ngân không đợi Đinh Như Ý phản ứng, đã đi ra ngoại môn Sương Tuyết lâu, cước bộ chậm rãi, tử y tung bay, thoáng chốc đã đi xa.

Đinh Như Ý ngơ ngác nhìn bóng lưng Đạm Nguyệt Ngân. Sương Tuyết lâu trung thảo mộc hoa đều là thể gian khó tìm, cung chủ cũng đã biết Bàn Nhược hoa hãn hữu, nghĩ không ra hần lại không thèm để trong lòng. Nhưng ai bảo bọn hần là thuộc hạ, có thể nói gì đây, chỉ có thể lần sau lại đi tìm.

Đinh Như Ý không thể làm gì đành để các đệ tử thu hồi hoa phổ, tìm phương pháp trồng Bàn Nhược hoa, tránh lần sau cung chủ thỉnh linh muốn tra lại một lần.

Đạm Nguyệt Ngân mê mang đi ra Sương Tuyết lâu, bên cạnh thị nữ thi lễ, thấy hần có chút hoảng hốt, nhàn tiện nói: “Cung chủ cẩn thận.”

Đạm Nguyệt Ngân tùy ý gạt đầu, trầm ngâm một lúc, hỏi: “Tiểu Như, biết Tần Trọng táng ở nơi nào không?”

Người thị nữ tên Tiểu Như không nghĩ tới hần hội nhớ tên mình, mặt hơi đỏ, suy nghĩ một chút, nói: “Cung chủ nói chính là Tần công tử. Ngày đó Vân công tử ôm hần đi hậu sơn. Chắc là táng ở hậu sơn, loạn phần cương...” Nàng tại Hoa Thân Các làm việc, tuy gặp qua Đạm Nguyệt Ngân, nam tử khiến cho người khác nhớ thương này, không nghĩ mình có cơ hội cùng nói chuyện, không khỏi khẩn trương.

Đạm Nguyệt Ngân ngửa đầu nhìn mông mông thiên không, vài điểm thương vân, che khuất thái dương, tâm không khỏi trầm xuống. Bỗng hoảng hốt, nghĩ tới ngày ấy tại Hoa Thân Các, mình mang theo Thu Dung ly khai, để hắn một người nằm trên đất, hắn hỏi có hay không yêu hắn, bản thân quay đầu nhìn nhưng không trả lời.

Lúc đó hắn cúi đầu nói một câu, đã cách khá xa, hắn khí tức lại yếu ớt, nghe không được rõ ràng.

Đạm Nguyệt Ngân nắm lấy vai Tiểu Nhứ, gấp gáp nói: " Ngày đó tại Hoa Thân Các Tiểu Nhứ người nói cho ta biết, Tần công tử trước khi chết nói rốt cuộc là câu gì?"

Tiểu Nhứ bị động tác của Đạm Nguyệt Ngân làm hoảng sợ, gương mặt càng lúc càng hồng, e thẹn cúi thấp đầu, nỗ lực nhớ lại cảnh tượng hôm đó: "Hắn nói, hắn nguyện bỏ đi cả đời, chỉ cần cung chủ hạnh phúc, kiếp sau kiếp sau nữa không muốn tái kiến cung chủ."

Phảng phất tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quang), Đạm Nguyệt Ngân ngây người, thấp giọng lặp lại: "Hắn nói, hắn không bao giờ nguyện nhìn thấy ta sao?"

Tiểu Nhứ bị biểu tình trắng bệch đáng sợ của hắn làm cả người đều không dám nhúc nhích, hầu như muốn khóc: "Đúng... Đúng vậy... Cung chủ, người thả ta đi..."

Đạm Nguyệt Ngân buông lỏng tay, tâm đột nhiên hư vô, không có nơi để dựa vào, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ của Tiểu Nhứ, kinh ngạc nhìn Tiểu Nhứ như lần đầu tiên nhận thức, nháy nháy nhãn, thì thào nói một lần: "Hắn nói, kiếp sau kiếp sau không muốn tái kiến ta sao?"

Thế gian luân chuyển đời này đến đời khác, sớm muộn gì sẽ có ngày gặp lại, nói không tái kiến, chính là không vào luân hồi, hòa tan vào thế gian hướng tới hư vô. Hắn không muốn thấy ta, cho nên trọn đời buông tha.

Tiểu Nhứ bị biểu tình kinh khủng của hắn dọa sợ, hét lên một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Đạm Nguyệt Ngân thấy Tiểu Nhứ ly khai mới phản ứng, đã biết thất thố, hít sâu một hơi muốn chính mình tỉnh táo lại. Hắn biết phản ứng của bản thân đã vượt qua thường quy, phải trấn định xuống, chỉ là Tần Trọng mà thôi, hắn rời đi đối với bản thân không có gì tổn thất, đã đoạt được Yên Phù Cung, cung chủ vị. Sau này còn có rất nhiều người có thể dùng, không có gì cần phải quan tâm... Chỉ cần vượt qua đoạn thời gian này, sẽ không phải khổ sở nữa...

Khổ sở? Lẽ nào bản thân là đang khổ sở sao?

Hắn nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình, đều là thủy.

Hạ vũ (trời mưa) sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn vài điểm thương vân, tuy rằng âm u nặng trĩu, nhưng không có dấu hiệu hạ vũ.

Đạm Nguyệt Ngân mờ mịt đi tới hướng hậu sơn.

Tâm có thanh âm nhẹ nhàng nói với bản thân, muốn chính mình nghe hắn nói, không bao giờ ... nữa gặp lại.

Tính ra đã lục thiên, khi đào lên có lẽ bắt đầu phân hủy rồi.

Đạm Nguyệt Ngân sờ dẫn nghĩ, ngón tay trường tiểu như bạch ngọc thật sâu khảm vào bùn đất.

Trên hậu sơn nơi nơi là phần mộ vô chủ, Vân Nhược quyết không nói cho hắn là tòa nào, hắn cũng không muốn cho người khác biết hắn thật sâu quyền luyện Tần Trọng đến nước này. Pháp thuật có thể đào khai bùn đất song cũng sẽ hư hao thi thể, chỉ có cần thận từng chút từng chút đào.

Đạm Nguyệt Ngân đã quên có thể dùng cước, ngón tay thật sâu cắm xuống, kéo xuống bùn đất trên phần mộ. Đệ nhất tọa phần mộ bên trong là bạch cốt; đệ nhị tọa trong quan tài là nữ tử; đệ tam tọa; đệ tứ tọa... Đạm Nguyệt Ngân đầu ngón tay đã chảy ra tiên huyết, nhưng vẫn chưa phát giác, chỉ là một lần lại một lần đem phần mộ oạt khai.

Đào đến đệ thập nhất tọa sau lớp bùn đất là một nam nhân. Đạm Nguyệt Ngân không dám nhìn chân diện mục của người này, chăm chú ôm chặt nam nhân thân thể băng lãnh, chẳng biết qua bao lâu, Đạm Nguyệt

Ngân lau khô khuôn mặt của thi thể, lần thứ hai tuyệt vọng kéo tới, Đạm Nguyệt Ngân đẩy ra thi thể, thân thể chao đảo đứng dậy hướng phía trước đi đến.

Đều không phải, đều không phải...

Đạm Nguyệt Ngân mờ mịt nghĩ, phía sau hẳn đã thất linh bát lạc (tán loạn lung tung) , tất cả đều là đào khai cô phần.

Lúc này trời đã mờ sáng, bàng bạc thần hi (tia nắng ban mai) quang mang chiếu hậu sơn, hoang thảo tại phong trung đung đưa, dĩ nhiên có chút bi thương của tuổi xế chiều.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn mộ phần dưới chân, thân thủ muốn tiếp tục đào khai, một tiếng thét chói tai bỗng nhiên vang lên: “Cung chủ, người... Người làm gì? Sao, sao lại có nhiều phần mộ bị...”

Thị nữ Tiểu Ngư, một trong những thị nữ hầu hạ Đạm Nguyệt Ngân, thấy Đạm Nguyệt Ngân cả đêm hình bóng không gặp, biết là xảy ra chuyện. Sáng sớm liền đi chung quanh tìm người, không dám nghỉ tại hậu sơn mộ phần thấy được thân ảnh Đạm Nguyệt Ngân. Lúc này Đạm Nguyệt Ngân hai tay đều là huyết ô, thần tình vẫn như cũ trầm tĩnh, mỹ lệ nhân thần nhẹ nhàng chăm chú, có thể làm cho nhân mắt hồn lạc phách.

Đạm Nguyệt Ngân thấy Tiểu Ngư, thần sắc vẫn thập phần ung dung, thản nhiên nói: “Không có gì, người kêu Yên Phù Cung đệ tử lại, đem thi thể Tần Trọng đào ra. Không có ta cho phép, ai cũng không được hạ táng.”

Tiểu Ngư khúm núm lên tiếng trả lời lui ra, nghĩ thầm Tần Trọng sinh tiền nhất định là đối cung chủ không phải, nếu không tại sao chết rồi còn bị hắt oạt phần (đào mộ) .

Tiểu Ngư muốn ly khai, Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên phát thủ dừng lại, nói: “Dừng để Vân Nhược biết.”

Tiểu Ngư trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Sắc trời đã sáng tỏ, Đạm Nguyệt Ngân trực tiếp đi Thái Minh điện nghị sự, sự tình đều đã xử lý hoàn, đệ tử đến hậu sơn oạt phần đã trở về phục mệnh, phần mộ tại hậu sơn đều đã oạt quá, phát hiện thi thể Tần Trọng không có. Có người nói thấy người Hắc Trạch đường hay tới hậu sơn đạo thi, sợ là đã bị bọn họ trộm đi.

Đạm Nguyệt Ngân vừa nghe, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tinh thần gần như không thể thanh tỉnh. Nghĩ không ra nhất thời vô ý, thi thể người kia đều không bảo vệ được.

Đạm Nguyệt Ngân lập tức triệt để thanh tra việc này, trương tể (đánh bằng trượng) đánh chết không ít người mới có người chịu nói ra chân tướng. Nguyên lai bọn họ bị Hắc Trạch đường sứ giả Bùi Tư Nhất sai đến hậu sơn đạo thi.

Bùi Tư Nhất cuống quýt xuống thỉnh tội, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Cung chủ tha mạng. Thuộc hạ nhất thời mê muội mới có thể như vậy...” Hẳn vốn cho rằng Đạm Nguyệt Ngân quyết không để ý việc này, mới dám trộm đi thi thể Tần Trọng, không ngờ Đạm Nguyệt Ngân không nói gì lại muốn oạt phần, liền thanh nói, “Cung chủ tha mạng, thuộc hạ nghĩ Tần công tử có thể còn có nhất hơi thở, sở dĩ... Nhìn có thể cứu sống hay không, nhưng trên đường bị người cướp đi...”

Đạm Nguyệt Ngân nắm chặt chiếc tách trong tay, ngón tay lưu lại đậm hồng sắc huyết tích, nhẹ nhàng nói: “Bị ai cướp đi?”

Đạm Nguyệt Ngân càng tức giận, thanh âm sẽ càng nhẹ, Bùi Tư Nhất sợ đến liên tục dập đầu nói: “Là Thu Dung công tử, hẳn nói nhất định phải lấy thi thể đi xem, thuộc hạ không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là...”

Thu Dung! Đạm Nguyệt Ngân tâm cả kinh, Thu Dung muốn thi thể làm gì? Đạm Nguyệt Ngân toàn thân phát lạnh, lạnh lùng nói: “Bùi Tư Nhất, người có đối với thi thể bất kính hay không?”

Đệ tử Hắc Trạch đường tự nhiên không phải vô cớ đạo thi, nhưng Bùi Tư Nhất thấy Đạm Nguyệt Ngân tức giận như vậy, tự nhiên biết việc này không phải chuyện đùa, nghìn vạn lần không thể thừa nhận, nên mới

hoang hôn, nhưng hoang hôn việc này không thể lừa gạt Đạm Nguyệt Ngân, nhân tiện nói: “Thuộc hạ vạn lần không dám!”

Đạm Nguyệt Ngân nói: “Người nào có liên quan, giống nhau đánh một trăm trượng.”

Đạm Nguyệt Ngân xuất môn, tâm không muốn thừa nhận, cũng không nghĩ thừa nhận thân thể người kia đã bị bao nhiêu người dâm loạn qua, cả người không tự chủ được run lên.

Hảo khổ sở... Thế nào hội khó chịu như vậy? Hắn mơ mơ màng màng đi tới, tâm như nứt ra từng mảng, rồi lại không biết là cảm giác gì. Chỉ có hắn có thể khi dễ người kia, người khác không thể chạm y dù một cọng tóc, ngay cả chính bản thân y cũng không thể... Thế nào lại biến thành như vậy?

Ta làm hắn bị nhiều người như vậy chạm qua.

Thống khổ nói không nên lời, trong lòng như bị đao cắt. Nếu như tái kiến người kia, quyết sẽ không khiến hắn đơn giản chết đi. Ta muốn hắn sống, vĩnh viễn ở bên mình, cho dù là chết, cũng không thể ly khai.

Đạm Nguyệt Ngân nắm chặt thủ tâm, móng tay khảm vào da thịt.

Đảo mắt đã tới Dục Hoa cung, người đi theo phía sau hắn không dám tiến nhập Dục Hoa cung, chỉ có thể chờ tại ngoại cung. Đạm Nguyệt Ngân không cho kinh động Thu Dung, hắn phải biết Thu Dung lấy thi thể Tần Trọng đi làm cái gì.

Tuy tâm đã mơ hồ có đáp án, nhưng Đạm Nguyệt Ngân tuyệt đối không tin sự thật diễn ra trước mắt một màn.

Đây là một bức xuân cung đồ yêu diễm tuyệt mỹ, sa trường rủ xuống, trắng nõn yếu diệu thân thể tại một thân thể khác trêu cảm, thân thể dưới hạ thân vô lực đầu buông xuống, phảng phất đã buông tha tất cả chống cự, như là toàn bộ nỗ lực sau cùng đều là vô vọng.

Đạm Nguyệt Ngân tay run lên đẩy ra sa trường, trước mắt tràng cảnh rõ ràng dâm mỹ tới cực điểm.

Tần Trọng nhân thân khép chặt, thân thể bị Hắc Trạch đường bí chế thủy dịch chống phân huỷ ngâm qua có loại nhàn nhạt thanh hương, thần tình thập phần an tường, phảng phất chưa từng kinh lịch quá điều gì, nhưng hạ thân lại là nhất mảnh hỗn độn, huyết khẩu chỗ dùi trong lộ ra bạch trọc dịch thể.

Thu Dung lúc này mới phát hiện Đạm Nguyệt Ngân đã lâu không thấy, đang đứng bên giường nhìn mình. Cả người chấn động, thần tình lại không chút sợ hãi, chậm rãi khoác y phục, chỉnh lý xiêm y, ngẩng đầu nhìn hướng Đạm Nguyệt Ngân, yếu ớt nở nụ cười.

“Nguyệt Ngân, sao ngươi lại tới đây?”

Thu Dung bị Đạm Nguyệt Ngân phát hiện cùng người khác trên giường, cũng biết dù Đạm Nguyệt Ngân không trở về Dục Hoa cung, nhưng hắn cũng không thể đem người vào Dục Hoa cung. Hắn không muốn buông tha bao năm khổ công, vài ngày trước tại phụ cận Hắc Trạch đường thấy có người dùng thi thể luyện công, tột độ động tâm. Thi thể không có bất luận cái gì tiếng động cùng hơi ấm, Đạm Nguyệt Ngân cho dù thuật pháp cao cường cũng sẽ không phát giác thi thể giấu ở Dục Hoa cung. Lấy danh nghĩa Tần Trọng là thị vệ của Đạm Nguyệt Ngân không thể để bọn họ lãng nhục, đem Tần Trọng mang về Dục Hoa cung.

Mấy ngày nay Đạm Nguyệt Ngân không ở trong cung, Thu Dung cũng buông lỏng cảnh giác, cho rằng Đạm Nguyệt Ngân gần nhất sẽ không quay về Dục Hoa cung, không ngờ Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên xông vào.

“Đây là Dục Hoa cung, ta vì sao không thể tới?” Đạm Nguyệt Ngân thần nhiên nhìn Thu Dung, biểu tình bình tĩnh cực kỳ. Nhìn người mình yêu cùng thi thể là người yêu mình cùng một chỗ, tâm không có một chút ghen tỵ, trong lòng lại dâng lên cảm giác thương tâm.

Thu Dung ngẩn ra, lại nở nụ cười, ôn nhu nói: “Nguyệt Ngân, ngươi muốn biết cái gì? Vì sao không hỏi? Chỉ cần ngươi hỏi, ta sẽ nói cho ngươi, ngươi không dám hỏi, có phải bởi vì tâm còn yêu ta?”

Đạm Nguyệt Ngân không nói gì, vốn muốn hỏi, Thu Dung có yêu hắn hay không, nhưng xem ra không cần hỏi. Kỳ quái chính là tâm không có cảm giác khổ sở, lẽ nào thực sự tam niên thay đổi nhiều thứ, đã hoàn toàn không thể trở lại như ban đầu?

Đạm Nguyệt Ngân nói: “Dung Dung, người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Thu Dung có chút giật mình, hẳn cho rằng Đạm Nguyệt Ngân sẽ hận hẳn, nhưng vẫn lưu hẳn, không nghĩ tới sẽ đuổi hẳn đi. Đạm Nguyệt Ngân thần tình thập phần lãnh đạm, cho dù cầu xin cũng chỉ thêm mất tôn nghiêm. Hẳn lạnh lùng nở nụ cười, phi nhất kiện ngoại sam xuất môn.

Trong phòng chỉ có Đạm Nguyệt Ngân. Nhìn trên giường thi thể Tần Trọng tùy ý bị để qua một bên như búp bê vải bị tàn phá, đầu nghiêng về một phía, sợi tóc tán loạn, lại có vẻ thật nhu thuận. Đạm Nguyệt Ngân đứng hồi lâu, chậm rãi tiến tới, vuốt ve sợi tóc của hẳn, hôn lên trán hẳn, nhất trận băng lương.

Nhân thần từng tha thiết nhìn hẳn, đã không thể lần nữa mở mắt. Đôi môi bạch sắc phảng phất như nổi lên một tầng sương giá. Nhìn kỹ có thể nhìn ra trước khi chết phảng phất từ khóe môi một nụ cười tự giễu lại thương cảm.

Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên đem thi thể gắt gao ôm vào trong ngực, lẩm bẩm: “Ta không cho người chết, người liền không thể chết được... Người là của ta, người duy nhất là thuộc về ta...” Tại mật thất người khác không thể vào, thanh âm của Đạm Nguyệt Ngân biến đổi ngay chính hẳn cũng phát giác, bỗng nhiên ngừng lại.

Sai rồi, không phải như thế. Mình nên đuổi theo không cho Thu Dung ly khai, không nên ở chỗ này, vì một người đã chết mà xuất ra thanh âm nghẹn ngào.

Tất cả lý trí từng tồn tại, nhưng lại bị cải biến trong nháy mắt, tựa như nhất điều kinh lôi liệt hưởng (sấm sét lôi điện giữa trời) , bỗng nhiên thay đổi, ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

Chỉ có Tần Trọng phục sinh mới có thể giải khai bí mật này. Trên thi thể có độc tính của Bàn Nhược hoa cùng độc thủy chống phân hủy, cho dù chiêu hồn cũng không thể để hồn phách phụ thân, chỉ khi bài trừ độc tính trên thân thể, lại dùng định hồn đan của Thanh Tu Vô Tâm phái hồi hồn.

Khuất chỉ (bám tay) tính ra, ly thất nhật chi kỳ còn có vài canh giờ, hồn phách còn không tiêu tán, chỉ cần lập tức khai đàn làm phép, chiêu tập hồn phách, đem hồn phách chưa tiến nhập luân hồi gọi trở về. Cho dù hồn phách đã chuyển thế vi nhân, cũng có thể toán ra đầu thai phương vị.

Trong lòng thân thể lạnh như băng tuyết, Đạm Nguyệt Ngân hoàn toàn không có cảm giác, gắt gao ôm trong ngực, chậm rãi đi ra mật thất, chuẩn bị khai đàn chiêu hồn, đông đảo đệ tử hai mặt nhìn nhau, nhân mạng thiên định, chiêu hồn là nghịch thiên, tự nhiên sẽ lọt vào thiên khiển. Có người tiến lên muốn phản đối, lại bị Đạm Nguyệt Ngân quát bảo ngưng.

Hẳn không sợ thiên khiển, tin tưởng mệnh do chính mình nắm lấy, chỉ cần nỗ lực, có thể chiến thắng tất cả.

Bạch sắc chiêu hồn phiến tại trời đêm phiêu diêu, đàn đã lập xong, Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đi lên bậc thang. Nội phòng hướng tây nam đã thiết lập thành túi thu hồn, ngoại trừ cánh cửa ngoại diện đều dán tỏa hồn phù, chỉ cần hồn phách tiến nhập nội phòng, liền tự động khép lại. Đạm Nguyệt Ngân đem thi thể đặt ở đàn thượng, lấy sinh thần bát tự (ngày sinh tháng đẻ) của Tần Trọng dùng chu sa vẽ trên hoàng chỉ (giấy màu vàng) , lưỡng chỉ (ngón tay) ngừng tụ chân khí, trong nháy mắt nhất khẩu trường kiếm nơi tay, hoa phá trường không đêm tối (giống như mưa kiếm ánh sáng rạch nát đêm đen) .

Phảng phất thiểm điện sáng ngời chiếu rọi toàn bộ chân trời, hoàng chỉ nhẹ nhàng lay động bay đến không trung, trong giây lát bốc cháy.

Đạm Nguyệt Ngân nhất thân tử y, tuyết lệ tư dung hiện ra một nụ cười khê, càng phát ra kinh tâm động phách mỹ lệ.

Hoàng chỉ có thể tự động thiêu đốt, hiển nhiên Sư Hồn Đại Pháp đã có hiệu quả, Đạm Nguyệt Ngân đem thi thể đặt trên bạch ngọc quan tại Yên Phù Cung cấm địa, dùng thuật niệm phong, đi tới mật thất.

Ngoại diện mật thất dán đầy hoàng phù, chỉ cần hoàng phù không rơi, hồn phách vào mật thất sẽ không thể chạy thoát. Tuy không thể tồn tại lâu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn tìm không được pháp khí, chỉ có thể làm như vậy.

Nội phòng hắc ám, Đạm Nguyệt Ngân thủ tay cầm minh đăng, chậm rãi đi vào, chiếu sáng toàn bộ nội thất.

Bên trong nội phòng nơi hắc ám, đứng một bóng nam tử vận thường y màu lam đã cũ, theo phương hướng của Đạm Nguyệt Ngân, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt, nhãn giác tế trường (khóe mắt dài nhỏ), thần tình thập phần bình tĩnh. Dưới ánh sáng vàng rực rỡ của trường minh đăng, ánh sáng vàng nhạt của mình đang chiếu rọi lên bóng người ấy, cả người trở nên vô cùng nhu hòa.

Hồn phách không có pháp lực, có thể nhìn thấy, nhưng không thể chạm vào thực thể. Huống hồ âm dương tương cách, hần tiếp cận, đối với hồn phách sẽ có áp lực rất lớn.

Đạm Nguyệt Ngân tại trước người kia tam bộ dừng lại, lộ ra tối tự tin tối mỹ lệ tiểu dung, cúi đầu nói: “Tần Trọng, chúng ta lại thấy mặt.”

Người kia nghe được hần nói, chậm rãi quay đầu, trên mặt lộ ra biểu tình mê vông: “Người gọi ta sao?”

“Người... Người nói cái gì?” Đạm Nguyệt Ngân nghe được thanh âm chính mình đang nói, hoàn toàn cứng ngắc...hần quên? Hần dĩ nhiên quên?

Đạm Nguyệt Ngân tiến lên một bước, bắt lấy vai Tần Trọng, nhưng bắt vào chỉ là khoảng không, cả kinh ngơ ngác nhìn Tần Trọng. Tần Trọng sắc mặt bình tĩnh, nói: “Ta đã quên ta là ai, cũng không biết vì sao lại ở chỗ này, không biết người có thể nói cho ta biết hay không?”

Hần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Đạm Nguyệt Ngân liếc mắt, khoảng khắc lại tưởng chừng như suốt đời, Đạm Nguyệt Ngân chăm chú theo dõi nhãn thần của hần, muốn xem thấu nội tâm hần.

“Không nên gạt ta! Nếu như người quên, đã sớm chuyển thế, có thể nào còn bị ta chiêu hồi tam hồn lục phách?” Đạm Nguyệt Ngân lộ ra tia lãnh khốc tươi cười, muốn lừa dối hần, thực sự là si tâm vọng tưởng.

“Chuyển thế? Vì sao muốn chuyển thế?” Hần thần tình như là nghe được nhưng không hiểu được, bình tĩnh nhìn Đạm Nguyệt Ngân.

“Tần Trọng, người vì sao muốn giả dạng không nhận ra ta? Người không phải yêu ta sao? Ban đầu ta đuổi người thế nào, người cũng không đi, hiện tại lại giả dạng không nhận ra ta?” Biểu tình của Đạm Nguyệt Ngân hơi nhăn nhó, tâm có loại không hiểu hoảng loạn, hần không nghĩ tới tìm được hồn phách, Tần Trọng cũng không thừa nhận. Nếu như vậy, cho dù dùng bạch ngọc quan giải độc tính trên thi thể, tìm được định hồn đan, hồn phách lại không chịu tiến nhập thi thể, cũng không có cách nào hồi hồn.

Tần Trọng đáy mắt hiện ra gợn sóng, lập tức bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ta không biết người đang nói cái gì, người ở đây thật là khó chịu, ta phải đi, cáo từ.” Hần nói xong, chậm rãi hướng ngoài cửa đi đến, Đạm Nguyệt Ngân cũng không ngăn hần, biểu tình âm lãnh lộ ra một tia trả thù tiểu ý.

Quả nhiên tay Tần Trọng đụng tới cửa liền không tự chủ được co rúm một chút, hiển nhiên trên cửa có tỏa hồn phù, hần vẫn cố gắng gia tăng khí lực, nỗ lực khai môn. Nhưng lưỡng phiên môn (hai cánh cửa) đối với hần mà nói như thiêu hồng thiết bản (sắt bị nung nóng), hần kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi trượt chân ngã xuống đất, trên mặt đất nhíu mi giãy dụa.

Đau quá! Đạm Nguyệt Ngân thấy hần trượt chân, tâm bỗng nhiên có cảm giác tê dại đi. Gần như chỉ một bước đã tiến tới trước mặt hần, nhưng phát hiện bản thân không có biện pháp nâng hần dậy, thậm chí ngay cả chạm cũng không làm được. Cho dù... Cho dù nghĩ muốn ôn nhu với hần cũng không làm được.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn Tần Trọng nhãn thần nhắm chặt, vẻ mặt thống khổ, bỗng nhiên phát hiện bản thân không phải không gì làm không được... Trước đây hần thấy Tần Trọng biểu tình suy yếu, sẽ không tự chủ được có cảm giác thương tiếc, hần cũng chỉ khi dần vật Tần Trọng mới có loại ôn tồn như lúc đối đãi Thu Dung. Nhưng hiện tại tất cả đều đã thay đổi, vượt qua hần nắm giữ, ngay cả chạm tới y cũng khó như vậy.

“Người... Người có thể đứng lên không?” Đạm Nguyệt Ngân kiệt lực bình tĩnh tâm tình của mình, cúi đầu nói. Nếu như tối hôm nay không có chiêu hồn, có thể hần cả đời đều không có cách nào đối xử y hảo. Hần thấy may mắn, may mắn khi hần vẫn chưa minh bạch cảm tình của mình, sự tình còn có thể vặn hồi.

Tần Trọng khóe miệng co rút, không nói gì. Hần đích thật là không quên, nhưng cái chết làm hần minh bạch rất nhiều thứ, có một số việc không có cách nào cưỡng cầu, cũng không nên dây dưa không tha, chạm chập không chuyển thế đầu thai, cũng chỉ vì không muốn lại một lần nữa sai lầm mà thôi. Bản thân là xuân nhân (kẻ ngu), nếu như chuyển thế, nói không chừng tất cả quên đi, một lần nữa lại sai lầm.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Đạm Nguyệt Ngân, nụ cười như xuân phong yên vũ kinh tẩn thần trí của hắn. Hắn bắt đầu không thể tự kiềm chế bản thân yêu người ấy điên cuồng, nhưng nếu kiếp sau quên đi giáo huấn, rất khó nói sẽ không mắc sai lầm. Tượng hắn loại này ngu ngốc hồn phi phách tán mới là ứng hữu nghiêm phạt.

Huyệt mộ nhất thiên, hồn phách đã tản, vốn cho rằng tại thiên tế chi ngoại phiêu du, dần dần tán thành yên vụ, ai biết bị một đạo kinh lôi thu hồi hồn phách, hắn lại trở về bên người Đạm Nguyệt Ngân. Lúc này hắn nhìn người kia, đã vô cùng thanh tỉnh, người kia đối với mình, ngoại trừ vô tình lợi dụng, cũng chỉ tàn nhẫn dần vật mà thôi.

Hiện tại người ấy lại tìm hắn về, đại khái cũng chỉ là nghĩ lần thứ hai lợi dụng mà thôi. Tần Trọng tự giễu cười. Đã... Không còn khả năng nữa, một lần sống, từ lâu đều đã dâng tặng không chứa lại gì, hắn không muốn lại nhìn thấy người ấy, cũng không nghĩ nghe người ấy nói.

Tần Trọng giãy dụa, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, đứng thẳng thân thể, lại khai môn. Đạm Nguyệt Ngân không thể đựng đến hắn, tự nhiên cũng không thể ngăn cản loại hành vi ngu ngốc này, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn hắn nỗ lực làm chuyện vô vọng, tâm như bị nhất thanh đao chậm rãi thiết cắt, đau nhức đến vô lực.

“Được rồi! Tần Trọng, ngươi rốt cuộc muốn ta thế nào đối với ngươi, ngươi mới thoả mãn, ngươi nói đi!”

Mắt thấy Tần Trọng bị pháp lực trên tòa hồn phù tổn thương chỉ có thể nằm trên mặt đất quằn quại, nhưng vẫn nỗ lực khai môn. Đạm Nguyệt Ngân không thể xem tiếp, ổng tay áo vung lên, Tần Trọng tựa như yên vụ bị thổi tách khỏi cánh cửa. Đạm Nguyệt Ngân cả kinh, lúc này mới nghĩ đến Tần Trọng hoàn toàn không có pháp lực, so với người bình thường còn kém hơn, chỉ là nho nhỏ thủ áo đều làm hắn thống khổ, không khỏi ngây người.

Ta thế nào đối với hắn không cần thận. Đạm Nguyệt Ngân thấy Tần Trọng trên mặt đất thống khổ xoay chuyển, nhưng cần môi không rên rỉ, tâm không khỏi lại đau đớn bi ai.

Không qua bao lâu, Tần Trọng mới dụng thanh âm run rẩy nói: “Ta đều không phải... Người nói người kia, người buông tha ta đi, ta van cầu người, người thả ta đi!” Chỉ cầu Đạm Nguyệt Ngân nghĩ tới cảm tình của hắn ngày xưa đối với y, không nên lại lợi dụng hắn. Tuy rằng đi theo y bên người nhiều năm, nhưng bản thân chưa từng cầu y, chỉ có lúc này đây.

“Tần Trọng, ngươi trở về, trở lại bên ta được chứ, chỉ cần ngươi trở về, ta sẽ hảo hảo đối với ngươi.” Đạm Nguyệt Ngân hết sức ôn nhu nói. Tuy không thể khẳng định tình cảm của bản thân, nhưng hắn biết, đối xử tốt với y là bản thân có khả năng làm được.

Lúc này tòa hồn phù gây thương tổn đã dần dần chậm lại, Tần Trọng nỗ lực chậm rãi đứng dậy, cũng không thể làm được, chỉ có thể phục (nằm sấp) trên mặt đất, nhẹ nhàng nói: “Người muốn tìm, là một người đã chết. Hắn nếu đã chết, có điều gì, người cũng nên buông xuống. Có gì quý nhiều hắn hồn phách bất an?”

Đạm Nguyệt Ngân thấy y vô pháp nhúc nhích, cũng không thể lại chạm vào phiên môn dán đầy phù chú, tâm vài phần yên ổn, nhưng bởi vì y vô lực mà tâm lại thương tiếc không thôi. Hắn chưa bao giờ biết, bản thân như thế nào lại có thể yêu thương một người thành cái dạng này. Tuy rằng đối với Thu Dung tốt, cũng tràn ngập dự vọng hoan ái ngọt ngào, nhưng không giống như vậy, hầu như đem toàn bộ tâm của hắn buộc chặt lại.

“Người rõ ràng là hắn, người vì sao không thừa nhận? Lẽ nào người cho là nói những lời mê hoặc này, ta sẽ bị lừa sao? Tần Trọng, người tưởng đã lừa gạt ta, thêm lưỡng bách niên cũng không có khả năng.” Đạm Nguyệt Ngân cười nhạt, tâm tình có vài phần sung sướng. Thanh âm của Tần Trọng, nếu tỉ mỉ lắng nghe sẽ thấy cực kỳ ôn nhu triển miên, tuy nghe ra chút nhàn nhạt vô tình, nhưng hết lần này tới lần khác từ thanh âm bình thản xuôi tai thấy được từ hoàn mà ôn nhu.

“Người tìm được hắn, muốn hắn thừa nhận, lại có cái gì... Ý nghĩa?” Tần Trọng đã hoàn toàn không có khí lực, thanh âm sau cùng có chút thổ dốc. Hắn phục trên mặt đất, thấy không rõ thần sắc trên mặt là gì, Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên có loại muốn nhìn đến biểu tình gắng sức nhưng lại khổ nỗ vô lực, quẫn bách của hắn.

Đạm Nguyệt Ngân nhin không được nhẹ nhàng đến gần bên người hắn, ngồi xuống. Tâm có cảm giác ôn nhu không thể ngôn dụ, thầm nghĩ... Đưa hắn nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, hôn lên môi hắn, nụ hôn không chứa một tia tình dục nào.

Lúc này Tần Trọng nỗ lực nâng thân thể đứng dậy, vừa nhắc đầu, diện dung tuyệt mỹ Đạm Nguyệt Ngân cách xa nhau bất quá nhất thốn, biểu tình trên mặt Đạm Nguyệt Ngân cổ quái nói không nên lời, nhãn thần tha thiết nhìn hắn.

“Tần Trọng, hồi hồn đi. Chỉ cần ngươi hồi hồn, ta sẽ hảo hảo đối với ngươi.”

Tần Trọng ngẩn người, lộ ra một nụ cười khổ, cúi đầu nói: “Ngươi nhận sai người.”

Hai người rơi vào ngẩn ngui giằng co.

Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt dần dần trở nên thập phần khó coi, nói: “Ngươi không đáp ứng?”

Hắn mỗi lần Tần Trọng không nguyện ý thì sẽ như vậy, y cũng vẫn dung túng hắn, mặc kệ y cầu xin hay chờ đợi. Thế nhưng, chung quy đều nhất thiên mới kết thúc. Tần Trọng lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta không phải người kia, tự nhiên không thể đáp ứng ngươi.”

Đạm Nguyệt Ngân không nhắc lại, đứng dậy, chuyển thân hướng ngoại môn đi.

5. Chương 5

Tại mật thất vượt qua những ngày không có ánh dương quang, mỗi thiên Đạm Nguyệt Ngân đến một khoản thời gian, sau lại nổi giận bùng bùng ly khai. Tuy rằng mật thất trống rỗng buồn chán, những lúc Đạm Nguyệt Ngân không có mặt khiến hắn trải qua dễ dàng hơn, không cần đối mặt người, không cần quay lại khoản thời gian mà mỗi lần nhớ tới giống như một cơn mộng kinh hoàng.

Tại Yên Phù Cung người hơn hắn nơi nào cũng có, Đạm Nguyệt Ngân tìm đại một người cũng so với hắn cường mạnh hơn. Trước đây hắn si tâm vọng tưởng, mong muốn y dành cho mình chút tình cảm. Tại nhất khắc tối hậu, trước khi bản thân rơi vào tử vong, may mắn Đạm Nguyệt Ngân làm cho hắn kinh tỉnh khỏi giấc mộng viễn vong. Bản thân cũng chưa từng hận y, bởi vì từ lúc bắt đầu y chưa từng lừa dối mình. Nguyên vọng lúc đầu ở cạnh y cũng chỉ vì muốn y hạnh phúc, chỉ cần y hạnh phúc là đủ.

Nhưng nhân đến phút cuối, luôn luôn có chút vọng tưởng, thẳng đến lúc chết đi, mới phát hiện loại vọng tưởng này thật đáng thương, thật nực cười.

Tần Trọng càng nghĩ càng thấy làm như không nhận ra Đạm Nguyệt Ngân là quyết định tốt nhất. Nhưng hắn quá chất phác, Đạm Nguyệt Ngân căn bản không tin, cũng không biết y lúc nào thì buông tha.

Chẳng bao lâu, môn chậm rãi khai, Đạm Nguyệt Ngân đứng ở bên ngoài, biểu tình không rõ, tay áo khinh phi (nhẹ bay) có chút âm lãnh.

Tần Trọng ngồi tại góc phòng cũng không đứng dậy.

“Ngươi hiểu rõ rồi chứ?” Thanh âm Đạm Nguyệt Ngân băng lãnh ngoan lệ, làm hắn có chút do dự. Lúc này đây so với bình thường có điểm bất đồng.

“Đã nói, ngươi nhận sai người.” Tần Trọng nhàn nhạt trả lời, vừa dứt lời, một trận hấp lực thật lớn truyền đến, khiến hắn vô pháp bảo trì cân bằng, hắn cả kinh, thấy ngọc ban chỉ trên tay Đạm Nguyệt Ngân phát sinh ánh sáng cường liệt.

Đây là pháp khí có thể hấp nhân hồn phách gia tăng pháp lực Thuý Ngọc Ban Chỉ, cùng Huyền Long Huyền Kính như nhau là nhân gian một trong thất đại pháp khí. Đường Tần Trọng ý thức được điểm này thì đã mất đi thần trí.

Không bao lâu bị phóng ra từ Thủy Ngọc Ban Chỉ có chút đầu vầng mắt hoa. Ban chỉ rất nhỏ ở bên trong muốn chuyển động cũng không thể.

Tần Trọng loạng choạng đứng lên, quay đầu nhìn về phía Đạm Nguyệt Ngân. Tuy tâm có nghi vấn nhưng không hỏi. Vô luận như thế nào hắn không thể thừa nhận bản thân là Tần Trọng, hồi hồn thuật tối trọng yếu chính là muốn hồn phách trở về vị trí cũ, nếu như có một điều làm không được, tất cả còn lại đều không có khả năng thành công.

Hắn biết rõ Đạm Nguyệt Ngân lợi hại, tuy Định Hồn Đan là chí bảo của thanh tu Vô Tâm phái, nhưng chỉ cần tồn tại trên thế gian, Đạm Nguyệt Ngân có thể đoạt lấy. Khởi tử hồi sinh là việc làm nghịch thiên, Đạm Nguyệt Ngân tâm tính cuồng ngạo, chưa bao giờ để thiên địa nhập nhần. Nếu hắn thành công, hay chú thành đại thác (làm ra sai lầm lớn), sau rất có khả năng bị thiên khiển...

Tần Trọng không dám nghĩ tiếp.

“Tần Trọng, ngươi thật không chịu thừa nhận sao?” Đạm Nguyệt Ngân lộ ra nhất ti vi tiểu, thanh âm càng ngày càng nhẹ, nhưng lộ ra một cổ âm trầm. Tỏa Hồn Phù không thể kiên trì lâu, thi thể cũng không có khả năng vĩnh tồn, hay nhất là có thể nhất thiên hồi hồn. Hắn không có biện pháp nào khác, chỉ có làm như vậy mới có thể khiến y thừa nhận.

Đạm Nguyệt Ngân ngón tay bắn ra, một điểm hỏa quang xuất hiện tại đầu ngón tay, bay về phía xa xa, cắt qua không gian hôn ám, đốt cháy đấng hỏa trên tứ bức (vách tường) trong phòng. Tần Trọng mới phát hiện nơi này là một gian phòng khác, trong phòng không có thứ gì chỉ có một bạch ngọc quan tài. Gian phòng tứ phía cũng dán đầy hoàng phù, hiển nhiên là vì không cho hắn chạy trốn.

“Người không thừa nhận cũng không quan hệ.” Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đi tới bên cạnh bạch ngọc quan, đẩy ra nắp quan, hướng Tần Trọng nhìn, lộ ra nhất ti vi tiểu: “Có nghĩ muốn xem bên trong là gì không?”

Tần Trọng trên mặt bất động thanh sắc, nói: “Không biết.”

Trên mặt Đạm Nguyệt Ngân tiểu dung nhẹ nhàng thản nhiên: “Đến xem đi. Người xem, người này có đúng rất quen mặt hay không?” Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đem thi thể trong quan tài nâng lên, phóng trên mặt đất, một tay nâng phần trên thi thể, một tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt, “Người xem, có phải rất giống người?”

Tần Trọng cùng Đạm Nguyệt Ngân từng kinh qua vô số lần hoan ái, nhưng mỗi lần Đạm Nguyệt Ngân phát tiết xong liền rời khỏi, thỉnh thoảng nói vài câu lẳng nhục, nhưng chưa từng có dùng loại này... Loại thái độ gần như khinh bạc. Tần Trọng cảm thấy mình suýt nữa ngất đi, thanh âm run lên: “Người... Người muốn làm gì?”

Mơ hồ hắn cảm thấy được Đạm Nguyệt Ngân đối thi thể hắn làm ra hành vi đáng sợ, nhưng hắn không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân không chút kiêng nể.

“Ta muốn gì, người không phải rất rõ ràng sao?” Đạm Nguyệt Ngân nhìn Tần Trọng biểu tình kinh hoàng thất thố, lộ ra tươi cười đắc ý, hắn biết loại phương pháp này hữu hiệu, có thể nhanh nhất làm y hiện ra nguyên hình.

Tay Đạm Nguyệt Ngân vuốt ve thân thể chỉ được che đậy bởi một bộ bạch sắc đơn y, xuyên qua lớp xiêm y mỏng manh, có thể thấy rõ ngón tay thon dài trắng nõn của Đạm Nguyệt Ngân trên thân thể hắn chuyển động.

“Không, người không nên như vậy...” Tần Trọng thanh âm run lên, nếu như không phải chỉ là một hồn phách, có thể hắn đã ngất từ lâu rồi. Hắn tuy cùng Đạm Nguyệt Ngân phát sinh nhiều chuyện, nhưng cho tới bây giờ đều là nhân nãi bề nhân, cũng không nghĩ lần nữa bị nhân đặt ở hạ thân lẳng nhục là như thế nào dâm mi bì thắm. Ngày hôm nay lại bị bức bách nhìn thân thể của chính mình cùng Đạm Nguyệt Ngân giao hoan.

Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi thoát xuống đan y trên thi thể, lộ ra thân thể bị được thủy ngâm có chút trắng bệch. Nhiều ngày thoát ly sinh mệnh tồn tại, làm cho thân thể có chút tàn lụi, nhưng hữu được hương thanh nhã.

“Ta vì sao không thể?” Đạm Nguyệt Ngân nhãn thần chậm rãi liếc Tần Trọng, tự tiểu phi tiểu, tay nhẹ nhàng chạm lên hạ thể y nhẹ nhàng vuốt ve, “Đáng tiếc thân thể không có phản ứng...”

“Người... Người... Hắn đã chết, người vì sao không buông tha hắn?” Tần Trọng không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân như thế ngoan độc, đối với một cỗ thi thể cũng có thể nổi sắc tâm, Tần Trọng môi run rẩy, cả người đều hơi hơi run.

“Người xem vẻ mặt của hắn, khả ái làm cho người ta nghĩ nhất khẩu nuốt vào...” Đạm Nguyệt Ngân mỉm cười, một bên vuốt ve thân thể Tần Trọng, nhãn thần lại nhìn hờn phách Tần Trọng.

Tần Trọng thấy tay y đang nỗ lực tham nhập hạ thân mật huyết, tuy rằng động tác trước nay chưa từng mềm nhẹ như bây giờ, nhưng hắn càng nghĩ cả người càng không ngừng run rẩy: “Van cầu người, người... Đối với người chết tôn trọng, hắn đã chết, người buông tha hắn...”

Đạm Nguyệt Ngân cười nhẹ nói: “Ta tôn trọng hắn a, ta hiện tại rất tôn trọng hắn, hắn thích nhất ta đối hắn như thế, mỗi khi ta đối hắn như thế, hắn sẽ cau mày nhẹ nhàng rên rỉ, thanh âm cũng rất êm tai...”

Đạm Nguyệt Ngân vừa nói, vừa lấy dục vọng đã cứng rắn từ lâu chậm rãi để vào mật huyết nơi hạ thể của Tần Trọng, Tần Trọng kinh thanh nhất tiếng, chậm rãi quỳ xuống, phảng phất cả người bị đánh cho tan vỡ, hai tay che mặt: “Không! Không...”

Đạm Nguyệt Ngân cư nhiên đối với hắn tàn nhẫn như thế, sau khi hắn chết cũng không buông tha...

Đối mặt Tần Trọng vô lực thống khổ yếu đuối, Đạm Nguyệt Ngân nhin không được có chút động tình, tâm có cảm giác ôn nhu kỳ lạ. Hắn từ trước đến nay không che giấu đối với Tần Trọng lợi dụng, cũng hiểu được tại trên thân thể làm y khoái nhạc đã là hoàn lại; nhưng không hề nghĩ tới một người có thể yêu một người khác như thế, có thể vì người hắn yêu mà chết.

Đạm Nguyệt Ngân nhin không được nâng mặt Tần Trọng lên, chậm rãi cúi đầu, tại đôi môi hôn xuống. Trước kia hắn chỉ muốn buộc Tần Trọng thừa nhận thân phận, không nghĩ khi đụng tới y lại nổi lên phản ứng... Mặc kệ thế nào, Tần Trọng đều phải chịu trách nhiệm.

Đạm Nguyệt Ngân không nghĩ tới tâm tình phức tạp của bản thân, chỉ cảm thấy đối mặt thân thể thon dài xích lô (khoả thân) không thể kìm nén, ôm chặt trong lòng thi thân xác lạnh như băng tuyết.

Thấy Đạm Nguyệt Ngân cư nhiên giơ cao hai chân của y, lộ ra chỗ tư mật, khiến hắn càng tiến nhập sâu vào trong thân thể mình, Tần Trọng rốt cục nhin không được chịu đựng tới cực hạn, kêu lên sợ hãi: “Đạm Nguyệt Ngân, người phát từ bi, buông tha ta đi, người rốt cuộc muốn ta thế nào, ta đáp ứng người...”

Nghe hắn cố nén thanh âm bi thương, Đạm Nguyệt Ngân lòng tràn đầy tình dục không khỏi dừng lại. Quay đầu nhìn lại, trước mắt một màn làm hắn sợ hãi, Tần Trọng biểu tình thê lương xót xa làm tâm hắn trong nháy mắt thu chặt, cùng lúc đó hắn kinh hãi phát giác hồn phách Tần Trọng dần dần nhạt nhòa, hóa thành vài đốm bạch quang tản mát phi lượn chung quanh phòng, chạm tới tỏa hồn phù phát sinh âm hưởng ben nhộn, mà vài điểm tinh mang rực rỡ dần dần biến yếu.

Hồn phách của hắn bởi vì kích thích quá sâu dần dần tiêu tán.

Đạm Nguyệt Ngân kinh hãi, biết nếu như không kịp cứu thì hồn phách của Tần Trọng có thể cứ như thế vĩnh viễn tiêu tán bất kiến.

Đạm Nguyệt Ngân đưa tay, Ngọc Ban Chỉ trên tay phát sinh cường quang, đem hồn phách Tần Trọng hút vào ban chỉ. Ngọc Ban Chỉ khiến người đeo tăng pháp lực, cũng không thể khiến hồn phách ngưng tụ một lần nữa, chỉ có Huyền Long Huyền Kính có công hiệu như vậy.

Thu Dung đi rồi, Đạm Nguyệt Ngân lập tức phát hiện Huyền Long Châu trên Huyền Long Huyền Kính đã tiêu thất. Hắn vốn là người thấp phần nhạy bén, lập tức thông suốt. Thu Dung ở bên cạnh hắn, đích xác chỉ vì muốn biến ngày càng cường, hoàn toàn không yêu hắn.

Đạm Nguyệt Ngân phát hiện điểm này, tâm cũng không có cảm giác đau khổ, trái lại thở dài một hơi. Hắn cho rằng mình thở dài một hơi là vì Thu Dung độc thân tại ngoại, có Huyền Long Châu bên người sẽ làm hắn có chút yên tâm, dù sao cũng đã từng là người yêu không muốn hắn chịu uỷ khuất.

Yêu sao?

Tâm Đạm Nguyệt Ngân trầm xuống, lẽ nào ái tình của mình ngăn ngủ vậy sao? Đã từng vì Thu Dung, bắt phé hàn thử (không để ý đông hạ) , ngày đêm luyện công, không nghĩ kết thúc như vậy...

Tuy Thu Dung không yêu mình, nhưng hẳn không dễ dàng tha thứ bản thân yêu đương nhất thời yêu một người vốn là chuyện của bản thân, đối phương có yêu mình hay không không quan hệ. Đạm Nguyệt Ngân sẽ không vì đối phương yêu hay không yêu mình mà xem nhẹ tình cảm bản thân, nhưng... Hẳn thực sự không yêu Thu Dung sao?

Lẽ nào hẳn vì người này mà thay đổi sao?

Đạm Nguyệt Ngân nhìn thoáng qua dư quang lóng lánh trên chiếc nhẫn, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Huyền Long Châu đã bị Thu Dung mang đi, nhưng không có Huyền Long Châu Huyền Long Huyền Kính chỉ cần dùng linh khí khác trấn áp, cũng có hiệu quả tương đồng, tỷ như thuyết chiếc nhẫn trên tay. Huyền Long Huyền Kính tuy có thể bảo tồn hồn phách, nhưng đối nhân tinh thần cực kỳ hao tổn, bị đánh Vào Huyền Long Huyền Kính nhân thống khổ hận không thể lập tức chết đi.

Bây giờ chỉ có thể như vậy, nếu không làm Tần Trọng sẽ hồn phi phách tán. Đạm Nguyệt Ngân nhìn thoáng qua ánh sáng chiếc nhẫn càng ngày càng yếu, nhất thời có chút do dự.

Nghĩ đến lại dằn vặt người này, Đạm Nguyệt Ngân trên mặt hiếm thấy có chút mờ mịt, hướng tới Hoa Thân Các. Mặc kệ thế nào, đây là biện pháp duy nhất, ít nhất cũng thử một lần.

Đạm Nguyệt Ngân đem hồn phách Tần Trọng đánh vào Huyền Kính, mang Thuý Ngọc Ban Chỉ gỡ xuống, đặt ở nơi nguyên là Huyền Long Châu, tái gia trì chú thuật. Thuý Ngọc Ban Chỉ không có pháp lực, Tần Trọng đương nhiên sẽ không giống Vân Trung Vũ phá ra Huyền Kính, hẳn sẽ có đủ thời gian đến thanh tu Vô Tâm phái đoạt Định Hồn Đan.

Nhìn Huyền Kính rung động dần dần yên lặng, thấy được rõ ràng thảm trạng lúc này của Tần Trọng, Đạm Nguyệt Ngân không dám nhìn, chỉ dừng tại thân ảnh bản thân phản chiếu ở bề mặt Huyền Kính.

Nếu như tất cả đều không phát sinh, y lúc này nhất định tại phía sau cúi đầu đợi, vĩnh viễn... Vĩnh viễn đều đang đợi hẳn. Đạm Nguyệt Ngân tâm tĩnh lặng, bỗng nhiên nghĩ đến ngày say rượu lần đầu phát sinh quan hệ cùng y.

Khi đó hẳn có thất phần say, nhưng có ba phần thanh tỉnh, nhớ mang máng y kiểm chế không được bản thân dưới bức bách tình dục thổ lộ tâm ý. Kỳ thực hẳn sớm nhìn ra Tần Trọng thích hẳn, lại không nghĩ rằng y nói ra lời như vậy, biểu tình không có hoảng hốt, thất thổ vừa thẹn lại xấu hổ.

Khi đó cũng đã có chút ý loạn tình mê.

Vốn hẳn không nhận ra được điều này, nhưng Thu Dung tuyệt tình làm hẳn thấy rõ tâm tư của mình, không nghĩ tới bản thân lại thích y. Nam nhân này ngoại trừ si tình nhiều hơn người khác một chút tựa không có ưu điểm nào nữa. Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt càng âm trầm, không nhìn Huyền Long Huyền Kính nữa, xoay người xuất môn.

Từ bên trong Huyền Long Huyền Kính có thể nhìn bên ngoài rất rõ ràng, phẳng phất như cách nhất phiến hồ diện (mặt hồ) , đối diện mới là thâm thủy (nước sâu). Có thể nhân sinh tổng là như thế này, đương cục giả mê (người trong cuộc thì u mê) không nghĩ từ một góc độ khác nhìn đến lại rõ ràng như vậy.

Tần Trọng nhìn Đạm Nguyệt Ngân diện vô biểu tình xoay người ly khai, khuôn mặt lộ ra một nụ cười vô vị. Liệt hỏa dày vò như muốn đem hồn phách đốt thành tro tăn, cơ thể đau nhức như bị cắt rời. Đạm Nguyệt Ngân luôn luôn dùng tối tân nhẫn phương pháp dằn vặt mình, tình cảm như vậy nếu nói là yêu, có chút buồn cười.

Sớm nên thấy rõ thực tế nhưng vẫn tự lừa dối mình, hôm nay một lần nữa trở lại bên hẳn, chỉ là đem sự thực thấy rõ ràng hơn mà thôi.

Ngay cả khí lực giãy dụa cũng đánh mất, Tần Trọng càng không có khí lực thoát khỏi trọng trọng tỏa phược (trói buộc) trên người. Nhưng thống khổ làm hẳn vẫn bảo trì thanh tỉnh, chỉ có tận lực nghĩ đến những

người khác, việc khác ngoại trừ Đạm Nguyệt Ngân.

Trong giây lát hần nhớ tới Vân Trung Vũ, lúc đó hần làm thế nào thoát ra huyền kính. Đạm Nguyệt Ngân phải người đi thăm dò qua nhưng không có kết quả. Hần xem qua trận ác chiến giữa Đạm Nguyệt Ngân và Vân Trung Vũ, Vân Trung Vũ pháp lực so với hần cũng không cường hãn hơn, hần có thể chạy ra huyền kính, chứng minh huyền kính kỳ thực cũng không phải không có khuyết điểm.

Liệt diễm cùng hàn băng thay thế dần vật làm cho hần thần trí không rõ, mỗi nhất phân nhất miểu trôi đi càng là thâm tầng thống khổ. Nghe đồn có đệ tử bị nghiêm phạt, nguyên thần tại huyền kính trôi qua tam thiên, sau tam thiên hồi hồn quy khiếu, một lần nữa tỉnh lại, người đã biến thành ngu ngốc.

Đạm Nguyệt Ngân cũng là bởi vì điểm này mới xác định tam thiên sau, Vân Trung Vũ không còn có khả năng phá ra huyền kính. Không nghĩ tới Vân Trung Vũ vẫn tìm được cơ hội.

Nhưng bản thân sau khi ra ngoài lại có ích lợi gì? Còn không bằng tại huyền kính trôi qua ba ngày, Đạm Nguyệt Ngân không tìm được Định Hồn Đan, đến lúc đó hần tại huyền kính trở nên ngu si, cũng giống như đã chết, tuy quá trình bất đồng nhưng kết cục tương đương, chuyện này cũng có thể tính là kết thúc đi.

Khoảng chừng qua lưỡng lần hàn băng triệt cốt cùng liệt hỏa thiêu tâm thống khổ, Tần Trọng môi đã trắng bệch, thần trí cũng có chút mơ hồ.

Không bao lâu, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ huyền kính tuôn ra một mảnh ánh sáng, Tần Trọng mở mi mắt trọng như thiên quân (nặng ngàn cân) , thấy ngoài huyền kính một thiếu niên tú lệ tuyệt luân đang đứng, tóc dài buộc ở hậu thân, mỏng manh phiêu diêu.

Dĩ nhiên là Thu Dung!

Tần Trọng hơi nhú mày, chỉ thấy Thu Dung đang thi pháp, đem Thuý Ngọc Ban Chỉ trấn áp trên huyền kính gỡ xuống. Y đầu tiên là nhất chưởng rung động bề mặt huyền kính, như Đạm Nguyệt Ngân ngày ấy dùng nhất chưởng đánh vào trên người hần, khơi dậy tầng tầng rung động. Lập tức đem Thuý Ngọc Ban Chỉ từ trên huyền kính gỡ xuống, đeo vào ngón tay.

Tần Trọng đột nhiên minh bạch Huyền Long Châu là bị gỡ xuống như thế này.

Thu Dung hướng Tần Trọng cười cười nói: “Nghĩ không ra là ta à.” Cũng không chờ Tần Trọng trả lời, hần xoay tròn Thuý Ngọc Ban Chỉ, liền đem hồn phách Tần Trọng thu vào ban chỉ.

Tần Trọng lấy làm kinh hãi, nhưng cũng vô pháp phản kháng, đã bị Thu Dung hấp tới ban chỉ.

Bên trong ban chỉ có khả năng nhìn thấy đều là nhất phiến bạch mang mang (trắng mênh mông) , hần đã ở tại nơi này ba lần, nhưng lần đầu tiên có loại cảm giác hít thở không thông như vậy, nhưng so với huyền kính như luyện ngục đã muốn thoải mái hơn rất nhiều.

Thu Dung muốn đưa hần đi nơi nào, vì sao phải mang hần đi, Tần Trọng không nghĩ ra. Nguyên thần xuất khiếu, chỉ là nhất lũ du hồn, không có gì thâm hại hơn. Đã tao ngộ nhiều, không có gì có thể so với hoàn cảnh lúc bên cạnh Đạm Nguyệt Ngân, khiến kẻ khác nan kham. (không thể chịu đựng)

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tần Trọng cảm thấy tứ phía cảnh vật biến đổi, Thu Dung mang hần thả ra.

Tần Trọng chao đảo đứng lên, bình tĩnh nhìn trước mắt nguyên lai vẫn là thiếu niên yếu đuối. Nghĩ không ra hiện tại vị trí thay đổi, vốn hần pháp lực vượt xa Thu Dung, nhưng hiện tại Thu Dung đã có thể đem quyền sinh sát hần thao túng ở trong tay, chỉ cần Thu Dung nguyện ý, hần lập tức sẽ hồn phi phách tán.

“Không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay à.” Thu Dung nhàn nhạt, lộ ra quỷ quyết lãnh tiếu, vươn ngón tay nâng cằm Tần Trọng lên.

Mặc dù biết rõ Thu Dung tuyệt đối không thể chạm được hần, Tần Trọng vẫn không tự chủ được lui lại. Thu Dung từ trước đến nay tùy hứng, loại hành động ngả ngón cũng không phải lần đầu tiên làm đối với hần, lúc này lại làm hần có loại cảm giác mao cốt từng nhiên. (nổi gai ốc)

“Thế nào, không phải người bị Đạm Nguyệt Ngân chạm qua rất nhiều lần sao? Lại không chạm được người, người khấn trương cái gì.” Thu Dung lộ ra nụ cười bất hảo, nhưng lại xoay người đi xa, tóc dài phiêu diêu,

tiêu sái quyền rũ nói không nên lời. Thanh âm dần dần tiêu tán trong không khí: “Tại tứ phương ta đã thiết kết giới, người trốn không thoát đâu, không nên vọng tưởng.”

Tần Trọng tuy nghĩ Thu Dung có chút quỷ dị, nhưng lại không biết vì sao lại như thế.

Đây là một cô đảo, trên đảo có rất nhiều loại kỳ hoa dị thảo, nhưng Tần Trọng biết tất cả đều là huyền cảnh, rất có khả năng nơi hắn đứng chỉ là một trận kỳ môn độn giáp rừng rậm hay là sa mạc.

Thu Dung mỗi thiên đều đến xem hắn, có lúc biểu tình lạnh lùng, chỉ là âm ngoan hung hăng nhìn chằm chằm Tần Trọng, phảng phất cùng hắn có cái gì thâm cừ đại hận. Trên cô đảo có lưỡng gian phòng ốc, nhất gian là hắn trụ, nhất gian khác là Thu Dung, Thu Dung mỗi thiên mang bất đồng tuyệt sắc mỹ nhân hôn mê đưa lên đảo, đệ nhị thiên lại mang đi, Tần Trọng tự nhiên biết đây là Yên Phù Cung thu tập bổ thuật. Thu Dung nhiều lần luyện công như vậy, xem ra là vì đối phó nhân vật nào đó cực kỳ lợi hại.

Tần Trọng tại huyền kính đã đem hồn phách tán thành tinh mang (đốm sáng) một lần nữa tụ hợp, lúc này tuy rằng tinh thần vô lực, nhan sắc hồn phách vẫn thập phần mỏng manh, thế nhưng sẽ không tái tiêu tán.

Thấy Thu Dung lần nữa dùng cừu hận nhân thần lạnh lùng nhìn mình, Tần Trọng thế nào cũng nghĩ không ra vì cớ gì, hắn không có tự kỷ cho rằng Đạm Nguyệt Ngân vì mình mà vứt bỏ Thu Dung, cũng tin tưởng Đạm Nguyệt Ngân tuy rằng tâm ngoan, nhưng kỳ thực thập phần si tình. Nhưng hắn vẫn Thu Dung, Thu Dung cũng không trả lời, chỉ là âm âm lãnh tiếu.

Trong nháy mắt, Tần Trọng bỗng nhiên minh bạch, chỉ cảm thấy một cơn bi thương thế gian này có nhiều chuyện kỳ diệu không thể hiểu lại không thể tránh.

Tâm hơi do dự, Thu Dung đã chậm rãi xuất môn, tóc dài ở hậu thân lay động.

Thu Dung nguyên lai cũng là tóc dài, nhưng không có buộc lại, chỉ là bán phát kết (búi tóc) thập phần biếng nhác, tà tà xuyên bán chi trâm tử. Người này tuy dung mạo cùng Thu Dung thập phần tương tự, nhưng kỳ thực không phải Thu Dung.

Tần Trọng không hề hỏi Thu Dung, lúc gặp mặt cũng chỉ bình tĩnh quan sát. Thu Dung có chút kỳ quái, tỉ mỉ nhìn thẳng hắn, thấy hắn kiệt lực lại không muốn hắn thấy ánh mắt mình chột lóe qua thương hại.

Thu Dung tâm tức giận, lạnh lùng nói: “Người nhìn cái gì?”

Tần Trọng tuy là nhất lữ hồn phách, nhưng tinh thần lực cực nhược, sắc diện thập phần bất hảo, môi phảng phất khô nứt, lúc này lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói: “Kỳ thực, người là Vân Trung Vũ.”

Thu Dung sắc mặt hơi đổi, bỗng nhiên cười lớn: “Nhìn không ra nhân lực của người thật ra cũng không kém. Không sai, ta là Vân Trung Vũ.”

Tần Trọng sắc diện bất biến, thản nhiên nói: “Người mang ta đến đây, có ích lợi gì?” Hắn tại nội tâm Đạm Nguyệt Ngân không quan trọng gì, lần này Đạm Nguyệt Ngân hao tổn tâm cơ muốn mang hắn cứu sống khiến hắn vô cùng kỳ quái, có thể chỉ là muốn lần nữa lợi dụng hắn mà thôi, lẽ nào Vân Trung Vũ biết bí mật trong đó?

Vân Trung Vũ lộ ra một tia cười nhạt, nhìn chằm chằm biểu tình của Tần Trọng, giống như muốn nhìn thấu nội tâm sợ hãi của hắn chậm rãi nói: “Ta đợi hảo hảo tương của người tới cứu người. ”

Nguyên lai hắn thiết kế bẫy rập chờ Đạm Nguyệt Ngân mắc mưu. Có thể vì Đạm Nguyệt Ngân sau khi hắn chết vẫn bảo tồn hồn phách của hắn, Vân Trung Vũ dĩ nhiên cho rằng hắn tại nội tâm Đạm Nguyệt Ngân hữu một tia phân lượng. Tần Trọng nhàn nhạt cười cười, nói: “Người yên tâm đi, hắn sẽ không tới.”

Vân Trung Vũ hừ lạnh, nói: “Hắn không vì người, chẳng lẽ không vì Thu Dung sao?” Tần Trọng cùng Đạm Nguyệt Ngân đoạt Yên Phù Cung, Thu Dung ruộng bỏ hắn, tam nhân cùng hắn cừu thâm tự hỉ (thù sâu như biển), hắn nhất định phải làm bọn họ nhận hết dần vặt mà chết. Từ lâu luôn chờ đợi thời cơ hành động, thấy Thu Dung hạ sơn, thừa dịp không phòng bị, phụ thân trên người Thu Dung, thậm chí đem hồn phách Thu Dung bức ra.

Thu Dung là sinh hồn, thân thể còn thời gian tồn tại tự nhiên không thể chuyển thế, chỉ có thể chung quanh du đãng. Vân Trung Vũ đoạt Huyền Long Châu trong tay Thu Dung, muốn giam cầm nguyên thần Thu

Dung, lại bị Thu Dung trốn thoát. Hắn truy tung Thu Dung tới Yên Phù Cung, nghe Đạm Nguyệt Ngân đã ly khai. Trong lúc vô ý phát hiện Thuý Ngọc Ban Chỉ trên Huyền Long Huyền Kính. Hắn nghe trộm thủ vệ nói chuyện, biết Đạm Nguyệt Ngân vì Tần Trọng tự mình đi thanh tu Vô Tâm phái cướp đoạt Định Hồn Đan, liền trộm đi Thuý Ngọc Ban Chỉ mang đi Tần Trọng hồn phách.

Cho dù Đạm Nguyệt Ngân chiếm được hồn phách Thu Dung, Vân Trung Vũ cũng chiếm thân thể Thu Dung, Đạm Nguyệt Ngân cuối cùng vẫn tìm đến. Tần Trọng suy nghĩ chốc lát, không khỏi lộ ra khổ tiểu: “Vân Trung Vũ, cái gì đều bị người nghĩ tới.” Mặc dù hắn không quan trọng gì, thế nhưng thân thể Thu Dung vạn phần trọng yếu, nếu có cái gì tổn thương, Đạm Nguyệt Ngân nhất định sẽ vô cùng tiếc nuối.

Vân Trung Vũ nhìn hắn nhất nhãn, không khỏi lộ ra dị sắc: “Người không sợ?” Tần Trọng rơi xuống trong tay hắn, biết hắn là Vân Trung Vũ, không chỉ có không có bán phân sợ hãi, trái lại cùng hắn trò chuyện vui vẻ, không sợ mình tán đi hồn phách của hắn, trái lại còn nói Đạm Nguyệt Ngân sẽ không vì hắn mà đến, Vân Trung Vũ không khỏi hoài nghi đầu óc Tần Trọng có chuyện hay không.

Tần Trọng nhàn nhạt cười, chậm rãi nói: “Ta trợ hắn đoạt Yên Phù Cung, người muốn báo thù là đương nhiên, ta vì sao phải sợ?”

Vân Trung Vũ không khỏi yên lặng một lúc, nhìn hắn nhãn thần, thấp giọng nói: “Người không sợ nhất hữu lai sinh lai thế?(không có kiếp sau) ?Sau đó vĩnh viễn không thể nhìn đến thiên địa vạn vật?”

Tần Trọng nở nụ cười nhìn phía chân trời vài điểm thương vân, hắn vốn... vốn sẽ không dự định tái nhập luân hồi. Thiên địa vạn vật tuy rằng lưu luyện, nhưng loại đau lòng này cũng không nghĩ tái kinh lịch lần nữa. Nếu như Vân Trung Vũ tán đi hồn phách của hắn, có thể hắn còn cảm kích, nhưng hắn sẽ không nói cho Vân Trung Vũ biết bằng không nguyện vọng này tựu không đạt được.

Tần Trọng lộ ra một nụ cười lạ lùng.

Vân Trung Vũ thấy Tần Trọng biểu tình, tâm không hiểu vì sao có vài phần không đành lòng, nhưng Tần Trọng cùng hắn trong lúc đó có thâm cừ đại hận, tự nhiên không thể đơn giản buông tha hắn. Vân Trung Vũ hừ lạnh, lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Tần Trọng nhìn bóng lưng hắn đi xa, nội tâm phức tạp. Vân Trung Vũ hiện tại thân thể là Thu Dung, Đạm Nguyệt Ngân tự nhiên sợ ném chuột vỡ đồ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này bản thân đã là nhất lữ du hồn, không có pháp lực, không cần lo lắng có muốn ra tay trợ giúp Đạm Nguyệt Ngân cướp đoạt thân thể Thu Dung hay không. Hắn ở chỗ này chỉ là cùng đợi Đạm Nguyệt Ngân xuất hiện mà thôi.

Nếu như có thể hỗ trợ, bản thân còn có thể do dự sao. Dù sao... Cho tới bây giờ bản thân không thể không thừa nhận vẫn còn yêu hắn. Nếu như không phải vì chính mình bất lực, cũng sẽ không quyết định để cho mình hồn phi phách tán.

Tần Trọng tựa ở góc tường nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này sắc diện thập phần tiêu tụy, nhãn tình ôn nhuận (ấm áp) nhắm lại, trên mặt hoa quang nhất thời tiêu thất, mơ hồ nhìn ra trên mặt một tầng khí xám lạnh.

Cứ thế nhất thiên trôi qua giống như qua vài thiên, lại phẳng phất như trải qua vạn niên. Vân Trung Vũ đến nhìn hắn số lần ít dần đi, có lúc đáy mắt còn có loại ánh sáng làm Tần Trọng cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Có thể bởi vì thân thể là của Thu Dung nên mới quen thuộc, Tần Trọng không có nghĩ sâu xa hơn nữa.

6. Chương 6

Yên Phù Cung như trước đầy mùi hoa. Đạm Nguyệt Ngân mang theo chúng đệ tử quay về Yên Phù Cung, ngực không khỏi có vài phần sung sướng. Tuy rằng Yên Phù Cung và thanh tu Vô Tâm phái được xưng đạo gia cùng tồn tại, nhưng lúc này sức mạnh Yên Phù Cung đã mơ hồ vượt qua thanh tu Vô Tâm phái chỉ thế.

Đệ tử của hắn hầu như không cần tốn nhiều sức liền đoạt được Định Hồn Đan, đồng thời cũng cướp đoạt không ít tiên đan pháp khí.

Nghĩ đến nam tử kia tại dưới thủ đoạn của hắn bất đắc dĩ thừa nhận thân phận, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi ngực có loại ôn nhu nói không nên lời. Mặc dù đang tàn nhẫn đối đãi hắn, tình hình đặc biệt lúc ấy lại cảm thấy khoái trá, thế nhưng vẫn đang có loại không đành lòng chẳng từ đâu tới. Chính hắn cũng không hiểu được vì sao lại đối đãi y như thế. Có thể là bởi vì ánh mắt của nam nhân kia quá mức lửa nóng, làm cho tâm hắn không còn chỗ ẩn thân, đồng thời khả năng chính là y yêu thương hắn, nghĩ ở cùng nhau với nam nhân này thì có chút không cam lòng.

Đạm Nguyệt Ngân cứ như vậy giải thích khúc mắc tình cảm ở trong lòng, cũng không muốn suy nghĩ nhiều vì sao sẽ có nhiều hành động không tầm thường như vậy, vì nam nhân này mạo hiểm nguy hiểm lập đàn gọi hồn khả năng sẽ bị thiên khiển.

Đợi được Tần Trọng ăn vào Định Hồn Đan, tái tương hồn phách đánh vào thân thể, hồn Tần Trọng sẽ quay về. Đạm Nguyệt Ngân ra lệnh thủ hạ, đệ tử áp giải quan tài vào đại điện của thanh tu Vô Tâm phái, làm cho thân thể Tần Trọng ở thời gian nhanh nhất có thể uống được Hồn Đan. Lúc này bạch ngọc quan tài đã hấp thu hết độc tính trong thân thể y, tuy rằng trải qua lâu như vậy, thân thể có thể đã héo rút, thế nhưng đó là tiên đan linh dược, tất nhiên sẽ không làm hắn chết đi.

Chỉ còn một bước cuối, tương hồn phách đánh vào trong thân thể. Nghĩ đến người kia nhất định vừa phần nộ vừa không thể tránh được, Đạm Nguyệt Ngân chẳng hiểu vì sao ngực có chút khoái trá, cước bộ cũng khinh mau đứng lên. Đệ tử tuy rằng đi theo phía sau hắn, chỉ thấy cung chủ cước bộ phiêu diêu thong thả, thế nhưng thế nào cũng theo không kịp, không khỏi âm thầm kinh hãi bội phục.

Đạm Nguyệt Ngân còn chưa có tiến Hoa Thân các, thuộc hạ trông coi Huyền Long Huyền Kính đã quỳ xuống, sắc mặt trắng bệch: “Khởi bẩm cung chủ, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, trong coi bất lực, để Thu công tử cướp đi nguyên thần của Tần hộ vệ, chẳng hiểu vì sao pháp lực của Thu công tử hảo cao cường, thuộc hạ đánh không lại...”

Đạm Nguyệt Ngân chỉ cảm thấy ngực bị một kích thật mạnh, phảng phất khí lực cả người như bị rút sạch. Thu Dung mang hồn phách Tần Trọng đi, rốt cuộc muốn làm gì? Có đúng hay không còn muốn trở lại bên người mình, sợ dĩ dùng hồn phách Tần Trọng chính là uy hiếp? Hay bởi vì...

Bỗng nhiên một màn tại tấm cung Dục Hoa cung hiện lên tại trong đầu. Thu Dung cùng Tần Trọng gắn kết với nhau lại một lần nữa chồng chất lên trong lòng hắn, hắn cảm thấy có loại phần nộ cùng khổ sở, rõ ràng tới cực điểm.

Đạm Nguyệt Ngân cắn răng nói: “Thu Dung có nói cái gì không có?”

Trong đám thuộc hạ có người trình lên một phong thư, nói: “Đây là thư của Thu công tử lưu lại, nói là cung chủ thấy tự nhiên minh bạch.”

Đạm Nguyệt Ngân tiếp nhận thư, nhìn lướt qua, sắc mặt càng ngày càng âm trầm. Nguyên lai người tới náo loạn Yên Phù Cung không phải Thu Dung, dĩ nhiên là Vân Trung Vũ!

Nếu như Vân Trung Vũ đoạt được hồn phách Tần Trọng, rất có khả năng bởi vì cừu hận mà làm mọi cách dẫn vật y, thậm chí cho rằng y không quan trọng gì mà phá tan hồn phách của y, đến lúc đó... đến lúc đó cuộc đời này không bao giờ ... có thể thấy y nữa, cho dù dùng Sư Hồn Đại Pháp gọi hồn cũng chỉ là không khí...

Đạm Nguyệt Ngân đứng ở nơi đó, ít năng tự hỏi. Mấy ngày nay tới giờ, hàng đêm hắn cùng bạch ngọc quan tài ở cùng một chỗ, ôm thân thể nam nhân kia trong ngực, cảm thấy tâm linh đầy yên tĩnh.

Nguyên lai hắn yêu y. Là nam nhân kia, chứ không phải Thu Dung, là nam nhân diện mạo bình thường, tính tình thấp phần chất phác, nam nhân đã từng tại trong tình cảm mãnh liệt mà thổ lộ ra lời yêu lại bị chính hắn cười nhạo. Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy trong đầu trống rỗng, hầu như không thể đứng vững. Nghi vấn duy nhất đã thông suốt rõ ràng... Cho dù nam nhân kia tái thế nào không tin tưởng, thế nhưng hắn yêu y dù sao đã là sự thực.

Việc riêng khó phân định làm hấn có chút mờ mịt, không chú ý tới đê tử quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin, yên lặng đi tới trước Huyền Long Huyền Kính, nhẹ nhàng vuốt ve trơn truột mặt kính.

Tại chỗ này, hấn bởi vì nghi kỵ Tần Trọng đối hấn bất trung, đã cho y một chưởng, nhưng y vì không thừa nhận nổi một chưởng mà trọng thương thổ huyết. Tuy rằng y vốn đã bị độc thương, hơn nữa là bị Vân Trung Vũ đánh chết, thế nhưng y cứu Thu Dung, kỳ thực cũng là bởi vì Thu Dung là người yêu của hấn, mà nguyên nhân cũng bởi vì hấn muốn bảo hộ Thu Dung.

Dù sao y nói qua, muốn hấn hạnh phúc. Y thuyết, nguyện dùng cuộc đời của y hoán đổi hạnh phúc cho hấn. Thế nhưng... Thế nhưng chính lúc y mất đi, nguyện sau đó vĩnh viễn không nhìn thấy hấn, vĩnh viễn không gặp lại hấn.

Khi đạt được Định Hồn Đan, hấn đã từng huyền tưởng đến tình cảnh một lần nữa ôm y, thế nhưng đã thành hy vọng xa vời. Hay đầu tiên sẽ hỏi y có hay không hối hận yêu hấn, cũng đã không có khả năng. Có thể y đã hối hận, bằng không sẽ không đợi đến khi bị bức đao tuyệt cảnh mới bằng lòng thừa nhận thân phận của mình.

“Nguyệt Ngân, người có hay không yêu ta?”

Thanh âm ôn nhu thấp trầm như vậy, phẳng phất nhẹ nhàng mà tại bên tai. Đạm Nguyệt Ngân đứng bất động, trên mặt bởi vì chờ đợi mà không có biểu tình. Loại tình tuyệt vọng này, kỳ thực đúng là thương tâm. Bởi vì mất đi người yêu.

Yêu? Hấn thương y, một bên thương y, một bên cũng nhịn không được dằn vặt y, thẳng đến y lộ ra vẻ mặt thống khổ, mới có một loại cảm giác ôn nhu. Bởi vì hấn không cho phép chính mình yêu một người nam nhân không chịu được như thế, cho nên đối với y không có nửa phần ôn nhu thương hại, thế nhưng thấy y thống khổ, sẽ làm hấn không hạ thủ được. Kỳ thực, cảm giác này xuất phát ra từ nội tâm, thế nhưng chính mình cũng một mực bỏ qua điểm này.

Hấn biết, Vân Trung Vũ nhất định hội tán đi hồn phách Tần Trọng, bởi vì trên tín của Vân Trung Vũ hoàn toàn không có nửa chữ nói đến Tần Trọng, chỉ là viết, nếu như muốn thân thể Thu Dung, nên tự mình đi tìm gã.

Nếu như... Nếu như kịp, có thể hồn phách Tần Trọng còn đang..., Đạm Nguyệt Ngân không bao giờ ... chờ nữa, bước nhanh đi ra ngoài cửa.

Đương lúc Đạm Nguyệt Ngân đi ra Yên Phù Cung thì phía sau một bóng người chậm rãi từ trong góc dài nhỏ đi ra, khéo tay nhẹ nhàng vuốt ve ống tay áo bên kia, phẳng phất tự nhủ nói rằng: “Thu Dung, người hoàn toàn không bỏ xuống được sao?”

Cái tên này đúng là Vân Nhược. Trong ống tay áo của gã chính là hồn phách Thu Dung đích. Thu Dung bị Vân Trung Vũ làm cho linh hồn xuất khiếu, du dương tại tam giới, không có chỗ đi, không thể làm gì khác hơn là đi tới Yên Phù Cung, tại dưới truy tung của Vân Trung Vũ, hấn bắt đắc dĩ chạy trốn tới Hình Vân Cư của Vân Nhược. Vân Nhược đã đem hấn giấu ở trong tay áo. Thu Dung là sinh hồn, không giống hồn phách khác dễ tiêu tán.

Tựa hồ cảm thấy ống tay áo phiêu diêu, Vân Nhược lộ ra cười khổ bất đắc dĩ.

“Thu Dung, người hãy trở về thân thể của chính mình, đợi pháp lực trở lại, luyện thành pháp thuật cao nhất, có thể làm được không? Người không thấy sao? Đạm Nguyệt Ngân chiếm được tất cả, thế nhưng hấn đều không vui, hấn ngay cả chính mình muốn cái gì cũng không biết.”

Vân Nhược cúi đầu nói, chậm rãi đi ra ngoài Yên Phù Cung, liếc mắt nhìn núi xa xanh, trường tay áo theo gió dựng lên. Trong ống tay áo của gã phẳng phất phiêu ra khói xanh nhất lữ u hồn, dần dần hóa thành hình dạng Thu Dung. Vân Nhược nhàn nhạt nói: “Thu Dung, người nếu như không cam lòng, thì đi đi. Ta không hề clan người.”

Bốn phía cỏ hoang thê lương, Thu Dung đứng ở trong hoang dã, đối diện với Vân Nhược, tay áo Vân Nhược tung bay, bóng người gã cũng nhàn nhạt. Thu Dung cúi đầu nói rằng: “Vân Nhược, người cái gì đều thấy sờ rõ, người nói cho ta biết, vì sao ta cuối cùng lại bất hạnh như thế...”

Vân Nhược yêu thương nhìn Thu Dung, phảng phất như nhìn một tiểu hài tử, mỉm cười nói: “Đứa ngốc, người có gì mà luôn luôn bất hạnh. Chỉ là cho tới bây giờ không nghĩ quý trọng cái có được... Chỉ có quý trọng mới có thể hạnh phúc.”

Thu Dung nghi hoặc nhìn gã: “Ta có được cái gì?”

“Rất nhiều người đều yêu người như vậy, người có thể nào còn nói không có được gì?” Vân Nhược bắt đầu cười, “Đạm Nguyệt Ngân yêu người, Vân Trung Vũ vì người ngay cả thân thể cũng bị hủy...”

“Hắn hiện tại đã hận chết ta.” Thu Dung lắc đầu, hắn đối Vân Trung Vũ không có cảm tình, cũng không ngại Vân Trung Vũ có hay không yêu hắn.

Vân Nhược cười rộ lên: “Thu Dung ngốc, hắn đã sớm đối với ta nói rồi, hắn biết người không yêu hắn, chỉ là không muốn thừa nhận, mong muốn người sớm muộn gì có một ngày hội yêu thương hắn.”

“Thế nhưng... Hắn sau lại hận không thể giết chết ta.”

“Hắn thuyết, nếu như cả đời người không yêu hắn, hắn nhất định hội lôi kéo người cùng nhau tiến luân hồi, còn muốn cả đời cùng nhau một chỗ.”

“Thế nhưng... Thế nhưng... Ai biết kiếp sau có thể hay không cùng một chỗ?” Thu Dung biểu tình mếu máo, con mắt cuối xuống. Đạo tu của bọn họ chỉ là sống được lâu hơn so với người khác mà thôi, thế nhưng cuối cùng cũng diều tiến nhập luân hồi. Thế nhưng lúc luân hồi, sẽ không nhớ kỹ lúc trước phát sinh chuyện.

“Đứa ngốc, chỉ cần hai người đến chết đều còn muốn cùng một chỗ, thế tiếp theo nhất định hội tụ cùng một chỗ.” Vân Nhược lộ ra dáng tươi cười.

“Vân Nhược, người có đúng hay không đã biết được kiếp trước kiếp này?” Thu Dung lấy làm kinh hãi. Pháp thuật này tối cao thâm, cần tiêu hao tinh lực cực đại, rất ít có người khả năng tu thành. Xem ra pháp lực Vân Nhược kỳ thực cũng không nhược.

Vân Nhược dáng tươi cười dần dần trở thành nhạt, nói rằng: “Biết rất nhiều chuyện, đều không có lợi.”

Thu Dung cả kinh: “Vân Nhược, người có đúng hay không biết chuyện gì?”

Vân Nhược lắc đầu: “Không có gì.” Lập tức tươi cười, “Thiên cơ bất khả tiết lộ, người không nên hại ta.”

Thu Dung ngây người ngẩn ngơ, ánh sáng mặt trời chạm vào vai Vân Nhược một chút, hắn bỗng nhiên kinh giác chính đã không thể đụng vào Vân Nhược, a một tiếng, ngơ ngác đứng bất động.

Vân Nhược thu dáng tươi cười, nói: “Đạm Nguyệt Ngân đi tìm Vân Trung Vũ, sư huynh đệ bọn họ hai người thực lực tương đương, lúc này cũng dĩ cai phân ra thắng bại. Cho dù Vân Trung Vũ thắng, sợ là hắn cũng không có biện pháp bắt người, muốn quay về thân thể của chính mình, nên mau đi đi.”

Thu Dung ừ một tiếng, nhìn Vân Nhược nói: “Vân Nhược, người cũng nên hảo hảo.”

Vân Nhược mỉm cười gật đầu, nhìn cái bóng Thu Dung tại trước mắt dần dần đậm khứ, mỉm cười trên mặt dần dần tiêu thất, trở nên thấp phần tịch mịch. Hắn luyện loại pháp thuật biết trước tương lai này chỉ là muốn biết gã cùng người kia có hay không duyên phận tái kiến, thế nhưng sau đến nơi lại mới biết được, hắn cùng người kia không hề hữu duyên, cùng với tất cả mọi người trên thế gian không có duyên. Tại thế gian này, gã chỉ là một người qua đường mà thôi.

Biển rộng vô ngần, thủy triều tầng tầng dững mãnh hướng bên bờ. Một nam tử đạm tử y sam từ từ đi vào trong biển sâu, nhưng khinh phiêu phiêu nổi trên nước, hai đầu chân tinh nhanh không dính nước, dẹt dẹt đi vào chỗ sâu trong biển. Phong cảnh biển sâu của Vân Trung Vũ hóa ra là ảo cảnh, kỳ thực căn bản không phải biển, thế nhưng nếu có người lâm vào ảo cảnh, vẫn có thể sẽ bị nước biển sâu chìm chết đuối.

Một tia tươi cười nhàn nhạt hiện lên tại hai bên khóe môi của Đạm Nguyệt Ngân, hắn trực tiếp hướng đảo đơn trong biển đi đến, tại phía trước đảo đơn đứng yên lặng.

“Vân Trung Vũ, người điều không phải muốn gặp ta sao, ta đã tới, người ra đi.”

Chẳng qua bao lâu, một thiếu niên chậm rãi đi ra ngoài cửa, ngũ quan thần tú, y hi như nhược như ngày xưa, nhưng trên mặt mang theo một tầng sát khí nhàn nhạt.

“Người đã đến rồi.”

Ngực Đạm Nguyệt Ngân trầm xuống, nói: ” hồn phách Tần Trọng đâu?”

Giờ này khắc này, Đạm Nguyệt Ngân cư nhiên vẫn chính là Tần Trọng, Thu Dung rời đi Vân Trung Vũ thì đối Đạm Nguyệt Ngân tràn ngập biểu tình yêu say đắm, phảng phất còn đang hiện lên trước mắt Vân Trung Vũ, trên mặt gã lộ ra một tia mỉa mai, nói: “Người tới quá muộn rồi.”

“Người đã làm gì đối với hần?”

“Người không bao giờ ... thấy đến hần nữa.” Vân Trung Vũ theo dõi con mắt hần, muốn từ trong mắt hần nhìn ra một tia hoảng loạn, ai biết Đạm Nguyệt Ngân vẫn đang diện vô biểu tình.

Nguyên lai... Hồn phách của hần đã bị Vân Trung Vũ tán đi. Ngực Đạm Nguyệt Ngân cũng thập phần an tĩnh, an tĩnh giống như là cái gì cũng không có nghe thấy. Phảng phất cái gì cũng.... không còn tồn tại. Nếu như đã không có thể tái kiến người kia, cũng không có thể tái đối y nói : hãy như trước kia ở bên người hần.

Kỳ thực đã từng nghĩ tới, nếu như y tái hoàn hồn sống lại, có thể sẽ đối với y hảo một chút, chí ít sẽ không tái cười nhạo y, bởi vì đã hiểu rõ yêu y nên sẽ không để y ‘xuất sinh nhập tử’. Không không... Chỉ cần nghĩ, y có thể sẽ chết, hần cũng sẽ không cho y đi, nhưng y ngay bên người, cái gì cũng không làm...Thế nhưng... Đã vĩnh viễn không có thể tái kiến y. Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy có vật gì đó, muốn từ ngực chảy ra, rất đau, nhưng đau đến vô pháp bức ra, chỉ có thể ngạnh ở trong lòng.

“Đạm Nguyệt Ngân, Thu Dung đâu? Thế nào không ở cùng với người?” Vân Trung Vũ lộ ra một tia tiểu ý lạnh lùng, đánh vỡ yên tĩnh giữa hai người trong lúc đó.

Đạm Nguyệt Ngân mỉm cười, thần nhiên nói: “Người hỏi hần làm cái gì? Lẽ nào người còn muốn hần?” Lập tức thần nhiên nói, “Đáng tiếc, hần căn bản không có yêu người.”

Vân Trung Vũ cả người hơi chấn động. Ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Đạm Nguyệt Ngân: “Ta chỉ là muốn một lưới bắt hết mà thôi. Người nào hại ta, ta đều sẽ không bỏ qua dù chỉ một người.” Tay dài nhỏ của hần kéo nhẹ nhàng một đường, một ngum chân khí nhất thời biến thành trường kiếm xuất hiện ở trong tay. Tuy rằng chỉ có pháp lực Thu Dung mà thôi, thế nhưng bởi vì có gia trì, pháp lực Vân Trung Vũ so với Đạm Nguyệt Ngân không kém mấy, trường kiếm khí dài chừng tứ xích. (1 xích = 0,3048 mét)

Đạm Nguyệt Ngân liếc mắt nhìn Thuý Ngọc Ban Chỉ trên tay gã, thần tình vẫn đang nhàn nhạt, tay trái ngắt kiếm quyết, kiếm khí tím nhạt lập tức xuất ra từ tay phải.

Biết rõ kết cục là lưỡng bại câu thương, hai người ai cũng không có chần chờ, tận lực đem đối phương đẩy vào tuyệt cảnh. Hầu như tại song song, sóng biển đen thui lặng yên, bỗng nổi sóng cao ngất, dường như kiếm quang chớp điện, cắt về phía chân trời. Mưa to, tầm tã rơi xuống.

Chẳng biết qua bao lâu, kiếm khí Đạm Nguyệt Ngân dần dần biến yếu, hần cũng biết là nỗ lực hết đà, mà trường kiếm trong tay Vân Trung Vũ cũng dần dần mất đi quang mang, rõ ràng chỉ là cảnh tượng huyền ảo, nhưng quần áo của hai người đã bị mưa to ướt nhẹp. Hai người đều đã hoàn toàn lâm vào cảnh tượng huyền ảo.

Trong đầu Đạm Nguyệt Ngân đã là trống rỗng, hầu như hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng vào lúc này, môn của ... một gian nhà tranh khác bị người chậm rãi từ bên trong đẩy ra, một thân lam sam hơi cũ đi ra, thần tình thần nhiên tự nhiên, khí độ cực kỳ trầm ổn. Người này dĩ nhiên là Tần Trọng.

Nguyên lai Vân Trung Vũ dùng kết giới đưa y nhốt ở nhà tranh bên cạnh, chẳng hiểu vì sao, cũng không có động thủ tán đi nguyên thần của y, lúc này niệm lực Vân Trung Vũ biến yếu, đã vô lực duy trì kết giới, liền bị Tần Trọng phá ra.

Đạm Nguyệt Ngân giật mình đứng yên, dĩ nhiên đã quên phản ứng. Vân Trung Vũ thấy khác thường, giờ trường kiếm lên hướng ngực hần đâm tới. Thời gian chớp mắt trong lúc đó phảng phất như dừng lại, Đạm Nguyệt Ngân không nhúc nhích, nhìn thân ảnh xa xa.

Đây là mộng sao? Đây là mộng trước khi chết sao? Nhượng hần cư nhiên xuất hiện ảo giác, nhượng hần lần thứ hai thấy được y. Y điều không phải đã tiêu tán sao? Thế nào có thể tái kiến? Đạm Nguyệt Ngân

cúi xuống bắt động nhìn thân ảnh đó, lo lắng mình chớp mắt một cái sẽ làm cho người đó tiêu thất, không thể thấy.

Tần Trọng không nghĩ tới cảnh đầu tiên sẽ thấy là Đạm Nguyệt Ngân có thể ngã xuống, dưới tình thế cấp bách dĩ nhiên đã quên cái tên này là người y vốn nên quên đi, đã thốt ra: “Cẩn thận!”

Chính vào lúc này, trường kiếm đâm vào ngực Đạm Nguyệt Ngân. Trên mặt Vân Trung Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng, hiển nhiên vô pháp dự liệu sẽ đâm trúng Đạm Nguyệt Ngân, tim đập mạnh và loạn nhịp liều một chút, đúng lúc này thoáng phân thần, Đạm Nguyệt Ngân đã một chưởng kích tại ngực Vân Trung Vũ. Đan điền Vân Trung Vũ tổn hại, thân thể lúc này cũng không thể điều khiển được, lập tức lung lay nhoáng lên, một ngụm tiên huyết phun ra.

“Người không giết hần, ta cũng sẽ không giết người.” Đạm Nguyệt Ngân xoa bóp kiếm thương trước ngực, lộ ra một tia mỉm cười. Thực sự, chỉ cần y còn tồn tại trên thế gian này, hần cái gì đều có thể làm. Đạm Nguyệt Ngân thu nhập kiếm quang vào lòng bàn tay, mỉm cười nói: “Hôm nay cứ như vậy.”

Tần Trọng thấy hần tuy rằng bản thân bị trọng thương, hiển nhiên đã thấy mình, nghĩ đến vừa rồi thất thố, sắc mặt hơi đổi, xoay người muốn đi, dải lụa dài trong tay áo Đạm Nguyệt Ngân bay ra, trời buộc ở thắt lưng Tần Trọng, dải lụa dài vừa thu lại, nhất thời đã đem hồn phách Tần Trọng thu nhập trong tay áo.

” cừu hận giữa người và ta trong lúc đó, hôm nay nếu như không toán thanh, sau này ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.” Vân Trung Vũ lạnh giọng nói rằng. Hai người lúc này đã tình trạng kiệt sức, tiếp tục đánh cũng không biết ai thắng ai thua, thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân lại muốn rời khỏi, nhượng gã rất là ngoài ý muốn. Nghĩ đến Đạm Nguyệt Ngân thụ thương, cũng không so với gã nhẹ hơn.

Thần tình Đạm Nguyệt Ngân cực kỳ sung sướng, khuôn mặt tuyệt lệ hiện lên một tia mỉm cười, chẳng hiểu suy nghĩ cái gì, dần dần lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa, nhưng là cái gì cũng chưa nói, xoay người đi.

Lúc này mây đen dày đặc đã tản mát đi, thiên địa phẳng phất đã phân ra, ngoài khơi ánh dương quang chiếu một mảnh mang mang. Đạm Nguyệt Ngân đã lướt sóng đi, trên biển khơi chỉ thấy nhất mạt quang tím nhạt, thoáng chốc đã trở nên tiêu thất.

Đạm Nguyệt Ngân trong lòng tràn ngập sung sướng, trên mặt cũng không khỏi lộ ra dáng tươi cười, Tần Trọng dưới tình thế cấp bách gọi người cẩn thận, hiển nhiên là còn có cảm tình với hần, mà cũng bởi vì ... một điểm này thôi, cho dù ngày trước nhận thấy được Thu Dung theo bên người, cho dù hoàn toàn đánh tan Vân Trung Vũ, hần cũng không cảm thấy được sung sướng như thế.

Đạm Nguyệt Ngân thần thái vui mừng, dĩ nhiên đã quên đoạt lại Thuý Ngọc Ban Chỉ cùng Huyền Long Châu bảo tồn hồn phách. Tần Trọng đã là tử hồn, giấu ở trong tay áo rất khó không tiêu tan, chỉ có thể nhanh nhất chạy tới Yên Phù Cung, phóng tới bên trong phòng chung quanh có Tỏa Hồn Phù. Đạm Nguyệt Ngân chạy về Yên Phù Cung thì mới phát giác chính là đã sức cùng lực kiệt.

Sương trắng chậm rãi từ trong tay áo chảy ra, hóa thành hình người. Quần áo lam sắc hơi cũ phẳng phất dung nhập khói sương mù tím nhạt, Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đến gần bên cạnh nam tử, mỉm cười. Tần Trọng rốt cuộc đồng ý thừa nhận thân phận, cũng hiển nhiên đối hần thập phần quan tâm, nhượng hần nhận không được ngực có loại ôn nhu, thậm chí đem nam nhân này nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

“Trọng, ta đã giải độc tính cho thân thể ngươi, tuy rằng độc vẫn còn dư âm, chỉ có thể dựa sức lực bản thân ngươi chống đỡ độc tính, nhưng không lâu sau nhất định sẽ phục hồi như cũ. Người sống lại đi.” Đạm Nguyệt Ngân thúc giục Tần Trọng bên cạnh.

Nếu như hần có thể gặp được y, sớm hoàn thành đưa y đổ vào Ngọc Quan, buộc y tiến nhập thân thể của chính mình. Rõ ràng là Tần Trọng yêu hần, thế nào vào lúc này hoàn nháo cái gì không được tự nhiên.

Tựa hồ cảm thấy được ngôn ngữ Đạm Nguyệt Ngân không nhận được, khóe miệng Tần Trọng mi้ม lại. Muốn quên hần dù sao không phải là chuyện dễ, thế nhưng không nên dễ dàng ở trước mặt hần thất thố như vậy. Quả nhiên quyết định muốn vĩnh viễn tiêu thất là chính xác, đáng tiếc không thể làm đến nơi.

Cho dù Đạm Nguyệt Ngân tái thế nào dẫn vật thi thể, thời gian qua đi, thân thể cũng sẽ hóa thành bụi bặm, chỉ cần không xem, không nghe, không muốn, vô luận Đạm Nguyệt Ngân tái bức bách thế nào, cũng không có thể lần thứ hai thừa nhận.

Hiện tại đã thoát khỏi ràng buộc, nếu như hồn tái quay về, có thể tựa như trước đây, vì chuyện tình cảm mà khổ sở, tại bên người hấn sống qua những ngày sống không bằng chết. Tần Trọng âm thầm hạ quyết định, hờ hững đối với thúc giục của Đạm Nguyệt Ngân

“Trọng, người từ trước đến nay đều là nghe ta nói...” Đạm Nguyệt Ngân ôn tồn nói, cố nén giận không có phát tác. Lực nhẫn nại của Đạm Nguyệt Ngân từ trước đến nay hữu hạn, cho dù biết chính hấn yêu Tần Trọng, nhưng cũng không thể nhẫn nại Tần Trọng đối hấn có mắt không trông. Chỉ bằng ý một người quái dị như vậy, được hấn yêu thương ý là tốt rồi, còn dám làm bộ làm tịch?

Tần Trọng chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt lộ vẻ hoang mang: “Ta không rõ người đang nói cái gì.”

Đạm Nguyệt Ngân thấy vẻ mặt của y, lấy làm kinh hãi, theo dõi mặt y để đoán xem y muốn cái gì. Y đã lộ ra hai lần, vì sao cho tới bây giờ còn không chịu thừa nhận chính mình là Tần Trọng?

“Người không chịu thừa nhận phải không?” Đạm Nguyệt Ngân nhàn nhạt nói, “Người biết, ta sẽ dùng biện pháp gì cho người khuất phục, mong muốn người đừng bắt ta lại dùng một lần nữa.”

Lần trước hấn buộc hồn phách của y bay ra, chỉ có thể đặt ở trong Huyền Long Huyền Kính nhường hồn phách ngưng tụ. Lúc này đây không có Huyền Long Châu cũng không có Thuý Ngọc Ban Chỉ, như thế nào cũng vô pháp trấn trụ Huyền Long Huyền Kính, nếu như hồn phách bị tản ra, sẽ vô pháp lần thứ hai tụ hợp. Đạm Nguyệt Ngân nói ra lời nói liền đã hối hận. Thế nhưng thấy mặt Tần Trọng vẫn không có biểu tình gì, làm hấn tức giận chỉ muốn kiên trì tiếp tục.

Đạm Nguyệt Ngân đi tới trước mặt ngọc quan, mở nắp quan ra, chậm rãi nhẹ nhàng bế người ở bên trong đi ra. Mới qua vài ngày, thân thể của nam nhân đã nhẹ lên rất nhiều, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai gò má hãm thật sâu xuống phía dưới. Đạm Nguyệt Ngân thấy càng ngày càng kinh hãi, dĩ nhiên con mắt nhìn có chút không hợp, bất quá đã kích nhất chính là nhìn thấy nam nhân trong lòng yếu đuối đến bất kham, không bao giờ ... có khả năng thừa nhận bất luận gánh nặng gì nữa, thậm chí gần nhất chính là sống lại cũng đã vô cùng khó khăn.

“Trọng, người không ngại sao?” Đạm Nguyệt Ngân dừng ở thân thể Tần Trọng, tựa như đang nói chuyện với người đang ngủ, hồn phách Tần Trọng bên người tựa như đang thất thần, mờ mịt nhìn về phía trước, trên mặt nhàn nhạt không có biểu tình.

Đạm Nguyệt Ngân thấy y không phản ứng, cắn răng, nhẹ nhàng vuốt ve một bên mặt của Tần Trọng, thấp giọng nói: “Ta biết người sẽ không chú ý, mấy ngày nay ta mang theo người đi Thanh Tu Vô Tâm phái lấy thuốc, khi mỗi buổi tối nhện không được, ta đã đem người từ trong ngọc quan đi ra, phóng bên người. Mỗi lần chỉ cần như vậy, ta mới có thể ngủ được. Ta trước kia cho rằng, người nhất định đối với ta hạ cổ, thế nhưng trên đời này đã không có ai có khả năng đưa cổ vào người ta, người rốt cuộc dùng pháp lực gì, làm cho ta mê luyến thân thể người như thế, đến chết cũng không biến mất?”

Đạm Nguyệt Ngân vừa mới bắt đầu chỉ muốn Tần Trọng tan vỡ, chủ động thừa nhận thân phận chính mình, ai biết sau lại chính hấn cũng có chút động tình, nhện không được chậm rãi cúi xuống, đặt một nụ hôn lên đôi môi lạnh như băng tuyết.

Đã kinh qua pháp thuật niệm phong cát vào quan tài, thân thể băng lạnh dị thường, trên thân thể đóng một tầng băng mỏng, nhưng càng phẳng phát phát ra một loại trừ tình đến từ tâm linh.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn gần Tần Trọng, một loại dục vọng quen thuộc tự nhiên truyền đến hạ thân, nhưng hấn không có hành động gì, chỉ là kinh ngạc mở to mắt nhìn chăm chăm vào người này. Phẳng phát như đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy người này, kỳ thực cũng đã nhìn đến trăm nghìn vạn lần, chỉ là cố gắng lần lượt gạt bỏ cảm giác mê luyến này mà thôi.

Tần Trọng thấy Đạm Nguyệt Ngân nhìn chăm chăm thi thể, hầu như lâm vào một loại chấp mê điên cuồng, làm cho Tần Trọng không thể ngó lơ, y đi qua một bên.

Thân thể chỉ là cái xác, chỉ là vỏ bọc, nếu đã là thứ bỏ đi, hà tất còn muốn lưu luyến?

Tần Trọng nói với chính mình không cần để ý tới Đạm Nguyệt Ngân, mặc kệ hấn làm ra hành vi điên cuồng gì, đều chỉ giống như hấn thường đối đãi với chính mình trước đây.

Tất cả đều đã qua.

Nghĩ đến chính si mê của mình, trong mắt Tần Trọng có chút buồn bã. Y thương hấn như vậy, thì phải làm thế nào đây? Hấn cùng Thu Dung cùng một chỗ, đây chẳng phải là nguyện vọng của chính mình?

Đạm Nguyệt Ngân chỉ là không có khả năng chịu được chính mình bỗng trở nên vô tình, hấn cảm thấy tự tôn bị tổn thương, chỉ cần mình thoáng gật đầu, cũng sẽ bị hấn kinh thị lợi dụng lần thứ hai, thậm chí là châm chọc cùng khiêu khích. Chỉ cần y không hề để ý tới Đạm Nguyệt Ngân, Đạm Nguyệt Ngân tái diễn vật y như thế nào, y đều không thừa nhận, Đạm Nguyệt Ngân sẽ chết tâm, tự nhiên sẽ thả y ly khai.

“Thời khắc mỗi lần ta chạm vào người, người đều không nói lời nào, thế nhưng thời điểm cao trào đến sẽ phát ra âm thanh kiều mị, người cau mày, trong mắt lộ ra thủy quang, biểu tình vừa thống khổ vừa tuyệt vọng, ta thực sự là rất hoài niệm ...” Đạm Nguyệt Ngân nhìn bóng lưng Tần Trọng mờ mịt như làm khói, trong lòng ôm thân thể y, trong mắt lộ ra một tia lạnh ý.

Buộc y như vậy, y cũng không chịu thừa nhận, xem ra dám không để hấn vào mắt. Đạm Nguyệt Ngân anh tuấn cường thế, từ trước đến nay đều là người khác tự nguyện đồng ý ở dưới thân hấn, huống chi đều là vì luyện công, còn vì tình ái mà cùng hấn giao hoan, có thể nói là tuyệt đối không có. Tần Trọng chấp nhận giao hoan cùng hấn là vì yêu hấn, thần nhiên không phải vì pháp lực. Vì yếu tố này mà Đạm Nguyệt Ngân cố nhịn xuống tức giận.

Chẳng bao lâu sau, Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi mở miệng: “Người nói người yêu ta, ta tự nhiên cũng biết. Thế nhưng mỗi người yêu đều có một điểm mấu chốt riêng, tới một lúc nào đó, cảm tình tự nhiên thu hồi lại. Tình yêu vĩnh cửu, chết không chia lìa, chỉ là những lời nói đùa hoang đường, không có khả năng tin tưởng. Lòng ta đã có người khác, không có khả năng đối tốt với người, hơn nữa người yêu ta, chỉ làm cho ta càng hận người, muốn phá huỷ người mà thôi, người không để ý tình cảm của ta đối với hấn, sở dĩ lòng ta vẫn không thích người, chỉ cảm thấy người không biết lượng sức. Ta liều mạng dẫn dắt người, chỉ là muốn biết điểm mấu chốt của người, nhìn người rốt cuộc có khả năng nỗ lực đạt được đến tình trạng gì ...”

Trong đôi mắt Tần Trọng tối sầm một chút, nhưng vẫn không nói gì. Chính là lần đầu tiên cùng hấn ân ái, sau đó chính là ‘âm soa dương thác’, nếu không phải là ngoài ý muốn, y vốn dự định chôn sâu nó trong lòng, đánh chết cũng không nói ra. Không nghĩ ra trong lúc ý loạn tình mê, cuối cùng cũng bị hấn phát hiện, rồi lại luyện tiếu ly khai hấn, chỉ có thể dùng loại phương thức quyết tuyệt vì hấn làm chuyện này. Vốn cho rằng không hề sở cầu, chỉ cần cam tâm nỗ lực tất cảm, thế nhưng càng về sau vẫn sẽ có sở cầu, muốn cho hấn chính miệng nói ra lời yêu mình, cho dù là một lời nói dối.

Dù sao một người nếu như hoàn toàn không yêu một người đó, căn bản sẽ không cùng theo người đó lên giường a.

Ai biết cho dù trả giá tất cả, cũng chỉ là một người thí nghiệm của Đạm Nguyệt Ngân mà thôi, chỉ vì thí nghiệm thực tâm của y mà thôi. Mà tình cảm chân chính của mình lại bị đối đãi dè tiện như vậy.

Tần Trọng nổi lên một chút hận ý đối với Đạm Nguyệt Ngân, nhờ chiêu hồn của Đạm Nguyệt Ngân, làm cho y thấy rõ tình cảm mù quáng đến buồn cười của mình, làm cho y minh bạch ở trong mắt Đạm Nguyệt Ngân, y bất quá chỉ là một vai diễn trong vở hài kịch mà thôi

Tần Trọng cúi đầu, ánh mắt hướng xuống mặt đất. Hồn phách không có cái bóng, thậm chí chính mình cũng không thể chạm đến chính mình, ngoại trừ người tu luyện pháp thuật tu tiên, người bình thường thậm chí còn không thể thấy được chính mình. Chuyện thực như vậy làm cho y càng nghĩ càng thêm buồn bã.

Đạm Nguyệt Ngân ôm lấy thi thể vào trong lòng, để cho thi thể nằm gọn vào giữa lòng mình, đưa tay vào trong vạt áo lấy ra một đoá hoa kiều diễm kết tinh trong sạch, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười: “Bàn Nhược Hoa với người thật sự là không xứng, người cũng không nên dưỡng nó. Bất quá thỉnh thoảng nhìn, cũng không sao.”

Ngực Tần Trọng đột nhiên trầm xuống, y xoay người, thấy Đạm Nguyệt Ngân đang cầm trong tay một đoá hoa vừa cười vừa nói, đoá hoa đó chính là Bàn Nhược Hoa, làm cho y không khỏi bị chấn động, trong mắt tựa hồ muốn xuất ra huyết: “Người ... người...”

Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi quay đầu lại, nét tươi cười trên mặt vẫn giữ nguyên, trong mắt đã có một loại

tia sáng rực rỡ kỳ lạ: “Nguyên lai người đến chết cũng không muốn cho ta biết ... Đáng tiếc ta vẫn biết. Ta cũng quyết định, sau này sẽ đối tốt với người, người có đúng hay không rất hài lòng?”

Rung động trong mắt của Tần Trọng tán đi, y bước lùi về phía sau, nhàn nhạt nói: “Người nói với ta chuyện này để làm gì? Ta cũng không phải là người kia mà người đã nói.”

Đạm Nguyệt Ngân cười cười: “Thật nhìn không ra, nguyên lai người bướng bỉnh như thế. Tần Trọng, không nên khiêu chiến sự kiên trì của ta.” Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi cởi bỏ quần áo của thân thể dưới thân, thi thể không cảm giác lạnh, cho nên ăn mặc cực kỳ đơn bạc, Đạm Nguyệt Ngân cũng vì muốn thuận lợi tiến công việc nên cũng không cho y ăn mặc nhiều lắm.

Thời gian y chết đã quá lâu, cho dù có phát thuật niệm phong cát vào kho, thân thể cũng đã có chút khô, gây đến nỗi làm cho người ta cảm giác chỉ cần mạnh tay một chút cũng đủ làm cho xương cốt trong thân thể vỡ vụn. Hoàn toàn không hề giống như y trước đây.

Hồn phách của Tần Trọng chỉ còn là một cái bóng, thật không nghĩ thân thể của y hiện tại lại biến thành như vậy, nếu như muốn đem hồn của y quay về, mà bản thân y lại có pháp lực, đại khái thân thể sẽ vô pháp thừa nhận linh hồn, nên chỉ có thể tạm thời đưa pháp lực của y phóng ẩn lại, để tránh cho y vì giãy dụa mà làm ra chuyện ngu xuẩn tự hại mình.

Đạm Nguyệt Ngân cúi ánh mắt xuống, che lại tâm tư, âm thầm khoá lại bàn tay của thân thể trong ngực, vì muốn che lấp cốt cách âm hưởng, hần mở miệng nói: “Ta chạm vào thi thể trước đây của người, người quả thực không ngại sao? Kỳ thực, phải nói rằng người hoàn toàn yêu ta, cho nên cũng sẽ không để ý đến điều đó.”

Mi mắt của Tần Trọng khẽ động, nhưng vẫn nhìn xuống mặt đất, nhẹ nhàng nói: “Người buông tha cho ta đi. Ta căn bản không phải là người kia mà người đã nói, cho dù người thực sự tìm được người kia rồi, người buộc hần hoàn hồn, mà hần không còn muốn ở lại bên người, hần cũng sẽ tìm cơ hội ly khai. Hơn nữa người miễn cưỡng buộc một người mà người không yêu ở lại bên cạnh người sẽ có ý nghĩa gì sao?”

Một câu nói này làm cho chỗ sâu nhất trong nội tâm của Đạm Nguyệt Ngân đau đớn, trong mắt hần hiện lên một chút âm lãnh cùng sắc bén, hần lạnh lùng nói: “Người không yêu ta? Người có gan thì nói lại lần nữa xem!”

Tần Trọng lộ ra một tia mỉm cười tự giễu: “Có rất nhiều người đều yêu người, người cần gì phải cưỡng cầu thêm một người đến yêu người?” Loại người như y vậy, thêm một người cũng không nhiều, mà bớt đi một người cũng không thiếu. Không có y, hần cũng sẽ rất hạnh phúc. Tần Trọng cúi thấp đầu xuống, không nhìn thấy Đạm Nguyệt Ngân gắt gao ôm chặt thân thể trong lòng, trong mắt lộ ra quang mang điên cuồng.

“Câm miệng! Người rõ ràng yêu ta, dám nói nhảm!” Hoảng loạn trong nháy mắt tràn ngập nội tâm của Đạm Nguyệt Ngân, càng gắt gao ôm chặt thân thể trong lòng hơn, đồng thời cũng ngay tại lúc đó, nghe được một tiếng xương gãy giòn tan. Đạm Nguyệt Ngân kinh nghi buông lỏng tay ra, thân thể nhìn không ra cái dị dạng gì.

Hơn phân nửa xương sườn bị gãy. Tần Trọng lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Đạm Nguyệt Ngân. Chung quy hần đối với y vẫn là tàn bạo không một chút thương tiếc, cho nên mới không quan trọng nhẹ. Hơn nữa với tính cách của Đạm Nguyệt Ngân sẽ nhất định muốn làm cho y thừa nhận mới thôi.

Đạm Nguyệt Ngân ngây người, kinh ngạc nhìn Tần Trọng, tựa hồ còn không có ý thức được chính mình vừa làm cái gì.

Tần Trọng lộ ra một tia cười khổ, chậm rãi nói: “Nguyệt Ngân, ngực người, kỳ thực chỉ là bởi vì ... ta không yêu người mà làm cho người khó chịu. Nếu như thế thì ta cũng sẽ nói cho người biết, kỳ thực ta không muốn yêu người, thế nhưng làm không được, cho nên ... người thành toàn cho ta đi, để cho ta tan biến đi.”

Đạm Nguyệt Ngân chỉ cảm thấy đau đớn từng giọt từng giọt chậm rãi thấm thấu vào trong ngực, rồi lại vô pháp phát tiết. Chỉ có thể nhìn chằm chằm Tần Trọng, mà nói không nên lời.

Nếu như yêu mà tuyệt vọng như vậy, vì sao còn muốn yêu? Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên phát hiện, kỳ thực chính mình không hề hiểu được tên này suy nghĩ cái gì

“Nguyệt Ngân, kỳ thực mấy ngày nay ta trôi nổi trong thiên địa, xem hết các phong cảnh sơn thủy, cùng trong lúc đó cũng đã quên mất về người, cho nên ... nếu như ta được tan biến đi, nhất định rất cảm kích người.” Nếu đã thừa nhận, không bằng nói cho rõ ràng, để cho hấn chết tâm đi. Tần Trọng bỗng nhiên nghĩ thông suốt, ngực nhất thời thoải mái, nhàn nhạt cười rộ lên: “Nguyệt Ngân, người coi như làm một chuyện tốt, thành toàn cho ta đi.”

Đàm Nguyệt Ngân nhìn dáng tươi cười của y, ngực bỗng nhiên nghĩ mờ mịt, bỗng nhiên cảm thấy chính mình cường cầu bất quá chỉ là muốn y khuất phục mà thôi, muốn y thừa nhận yêu mình để rồi làm cho y không thể cự tuyệt được thống khổ, phát hiện ra điều này làm cho hấn càng thêm mờ mịt.

Hấn tuyệt không muốn y thống khổ như thế. Hấn chỉ cần y tiếp tục yêu hấn, tiếp tục ở lại bên người hấn mà thôi, lẽ nào chỉ như vậy cũng không thể làm được sao?

“Tần Trọng, người rốt cuộc nghĩ muốn làm gì? Nói a, người muốn cái gì ta đều cho người, người đều không phải muốn yêu ta sao? Chỉ cần người đáp ứng đem hồn quay về, ta lập tức sẽ yêu người ...” Đàm Nguyệt Ngân bỗng nhiên phản ứng mạnh mẽ, Tần Trọng rốt cuộc đã thừa nhận thân phận, khả dĩ hấn có thể dùng pháp thuật ép buộc hồn của y quay về, nhưng thấy ánh mắt Tần Trọng nhìn hấn thập phần hoà hoãn, giống như dự liệu được hấn sẽ làm ra cái gì, hơn nữa tỏ ra phiền chán tất cả cái này.

Phiền chán cùng hấn cùng một chỗ nào? Đàm Nguyệt Ngân lộ ra một tia mỉm cười băng lãnh. Vốn hấn không định làm theo ý mình, thế nhưng thân thể trong lòng không thể tiếp tục kéo dài tiếp nữa, nếu không đem hồn quay về, thân thể cũng sẽ thối rữa đi.

“Ta làm phân nửa, còn lại một nửa kia ... ta van cầu người ... nể tình quan hệ lúc trước của chúng ta mà giúp ta kết thúc.” Tần Trọng chậm rãi nói, thanh âm tự nhiên thập phần ôn nhu.

Đàm Nguyệt Ngân sẽ không bỏ qua, cho nên lúc này đây y đành phải đánh cược một phen, cho dù Đàm Nguyệt Ngân đối với y không có ái tình, hoặc không nể một chút tình xưa ...

Tần Trọng nhìn thần tình của Đàm Nguyệt Ngân tựa hồ thập phần mê vông, lập tức trở nên diện vô biểu tình, ngón tay thon dài chậm rãi khúc khởi, hiển nhiên là đang thi triển pháp thuật, nhưng Tần Trọng rõ ràng thấy được, pháp thuật này chính là Phong Hồn thuật! Ánh sáng ở trên đầu ngón tay của Đàm Nguyệt Ngân lưu chuyển liên tục, cả người Tần Trọng phảng phất cảm giác như bị nhập vào hầm băng lạnh, y rốt cuộc không thể tin hấn ... tay của Đàm Nguyệt Ngân đặt tại mi tâm của thi thể, Tần Trọng cảm thấy một trận tuyệt vọng truyền đến, ý thức của y dần dần tiêu thất.

Đàm Nguyệt Ngân cảm thấy người trong lòng tuy rằng trên mặt vẫn đáng có chút tiêu tụy, nhưng hô hấp dần dần hiện lên, thân thể đã có độ ấm, không khỏi lộ ra một tia tiểu ý khó có thể phát hiện.

- end ch.6 -

7. Chương 7

Chẳng biết qua bao lâu, Tần Trọng dần dần tỉnh lại, y chậm rãi mở mắt. Phát hiện chính mình đang nằm ngủ trong một phòng ngủ thật lớn, bên cạnh không có người nào. Phần ngực của y thập phần đau đớn, hiển nhiên là xương sườn bị gãy, y âm thầm vận khí, phát hiện pháp lực toàn bộ không có, hiển nhiên Đàm Nguyệt Ngân là muốn nhốt y, không cho y trốn đi. Mặc kệ mục đích của hấn là gì, y cũng không thể ở lại chỗ này.

Tần Trọng nhắm mắt lại, cố gắng ổn định tinh thần. Rồi chậm rãi đứng dậy, ngực y nảy lên một trận co rút đau đớn, làm cho y nhịn không được mà ho khan lên. Độc tính trong người đã rút đi, thế nhưng thân thể bị đóng băng quá nhiều ngày, cả người đau nhức không chịu nổi, cho dù có pháp thuật tự bảo vệ mình, nếu muốn khôi phục lại nguyên trạng ban đầu đã là chuyện khó có thể được, huống chi thân thể hiện tại đã bị cấm thuật.

Y chậm rãi xuống giường, muốn lập tức ly khai nơi xanh vàng rực rỡ này. Chính là mới được đi vài bước, liền té ngã xuống đất, trước mắt một trận vầng huyền, một mảnh đen kịt, qua một lúc sau, y mới dần dần thấy rõ được cảnh tượng trước mắt.

Miễn cưỡng đi tiếp vài bước nữa, y liền cảm thấy một trận choáng váng, sau đó liền té ngã xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Đạm Nguyệt Ngân mặt mày hơn hớn đi tới Yên Phù Cung. Hắn đoán rằng lúc này Tần Trọng đã tỉnh, hắn phân phó hạ nhân chuẩn bị nước nóng có pha dược để cho Tần Trọng ngâm mình. Thân thể y nhiều ngày không dính nước, từ lâu khô khốc đến không còn hình dạng, trước đây là bởi vì bảo tồn thi thể nên không thể dính nước, thế nhưng hiện tại y đã tỉnh, nên phải tắm rửa một phen.

Đạm Nguyệt Ngân phát hiện chính mình có chút chờ mong nhìn thấy biểu tình của Tần Trọng, mặc kệ y là thương tâm tuyệt vọng hay là phần nộ khổ sở ... Tuy rằng lúc trước thấy được hồn phách của y, thế nhưng hắn không có khả năng chạm vào, hiện tại rốt cuộc cũng đã có thể chạm, có thể đụng tới y, cảm thụ được tất cả cảm giác của y. Chẳng biết vì sao, hắn lại nôn nóng muốn cảm nhận được y, làm cho y sẽ lại yêu mình như lúc ban đầu.

Mặc dù ngực đã có chút dị dạng, thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân vẫn đang cự tuyệt suy nghĩ vì sao, hắn chậm rãi bước vào cửa, thế nhưng lại phát hiện người kia vốn hắn là phải nằm trên giường đã biến mất không còn hình bóng

Trong lòng Đạm Nguyệt Ngân nảy lên vô vàn cảm xúc, tức giận cùng lo lắng đang xen nhau, hắn nắm chặt cánh cửa, cảm thấy cả người run lên không ngừng: “Người đâu!”

Các đệ tử rất nhanh chạy tới, cúi đầu nghe lệnh. Đạm Nguyệt Ngân nhắm mắt lại, vẫn vô pháp che giấu kích động trong mắt: “Người ở đây đâu? Phái người đi tìm cho ta.”

Có một vài đệ tử còn trẻ tuổi hiếm khi thấy được Đạm Nguyệt Ngân nghiêng rằng nghiêng lợi, nên sợ hãi đến cả người run rẩy, chạy vội ra ngoài tìm người.

Tần Trọng đi được cũng không xa, Đạm Nguyệt Ngân rất nhanh phát hiện được y té xỉu ở trong góc. Phảng phất Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy ngực co quắp lại đau đớn, nam nhân này cứ nhiên không chịu chiếu cố chính mình, vừa mới tỉnh lại đã muốn ly khai, thà rằng té xỉu ở mặt đất lạnh lẽo như vậy, cũng không chịu hảo hảo nằm ở trên giường

Đạm Nguyệt Ngân nhẹ nhàng ôm y vào trong ngực, cảm nhận nhiệt độ cơ thể trên người y, mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Y đã không còn giống như trước, thậm chí so với Thu Dung trước đây còn suy yếu hơn nhiều, nếu như cứ để y trở nên tùy hứng như vậy, chắc chắn y sẽ chết, mà lúc này đây nếu như lại chiêu hồn, sợ rằng thân thể cũng vô pháp thừa thụ.

Đạm Nguyệt Ngân lần đầu tiên có loại cảm giác bất lực. Hắn cho dù khả dĩ buộc y đối mặt chính hắn, buộc y phải hoàn hồn, thậm chí buộc y yêu chính hắn, cũng không thể khiến cho y hảo hảo đối đãi với chính y ... Bởi vì y cho rằng y không nên tồn tại trên thế giới này, thậm chí y muốn chính mình tiêu thất đi.

Thật sự là một đứa ngốc.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn không được nhẹ nhàng hôn lên trên trán của y, ngực dĩ nhiên chẳng thể nào có loại cảm giác ôn hòa. Y nói muốn chính mình hạnh phúc a Thế nhưng mình chưa bao giờ khiến cho chính y thoáng vui sướng ... Nếu như có thể nói, hắn là nên đối với y ôn nhu.

Đạm Nguyệt Ngân vốn là người thấp phần kiêu ngạo, tính nhân của hắn như sông nước bao la, cho dù có hơn một người như Tần Trọng cũng không ảnh hưởng gì, tối đa là hắn có thêm nhiều hơn một người mà thôi, nếu như muốn hắn thường nhận thương y, đó là trăm triệu lần không có khả năng.

Nhưng thấy Tần Trọng lần thứ hai tỉnh lại, trên mặt Đạm Nguyệt Ngân không khỏi hiện lên sắc mặt vui mừng, cầm chặt tay y, nói: “Người tỉnh?”

Tần Trọng bất động thanh sắc, rút tay lui, nói rằng: “Cung chủ, ta nghĩ người nên đi tìm Thu công tử đi.”

Thần sắc Đạm Nguyệt Ngân cực kỳ cổ quái, nhìn y một lát, nói: “Người đang ghen với hần?” Chính hần không thích bị ăn dấm chua, cũng không thích tranh giành tình nhân của người khác, bởi vậy đệ tử trên dưới của Yên Phù Cung vì tình huống mà sản sinh ra đấu pháp tranh chấp cũng không dám ở trước mặt hần mấy may biểu hiện. Chẳng biết vì sao, lúc này đây thấy Tần Trọng ghen cư nhiên lại có chút vui sướng.

Tần trọng kinh ngạc ngẩng đầu liếc hần một cái: “Cung chủ, người không ở cùng với Thu công tử, hần sẽ không tức giận sao?”

Y từ sau khi tỉnh lại cho tới bây giờ đều không có gặp Thu Dung, mà cũng không biết Thu Dung đã ly khai. Nhưng đối với phản ứng của Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy rất là kỳ quái, trước đây y có thể vì thế mà khổ sở, hiện tại nghĩ đều không nghĩ đến, tự nhiên cũng sẽ không thương tâm. Ghen a, thực sự là chẳng biết từ đâu mà đến.

Đạm Nguyệt Ngân mỉm cười nói: “Ta đã để cho hần đi, người hài lòng chứ?”

Tần Trọng ngạc nhiên nhìn Đạm Nguyệt Ngân, không chỉ vì lời hần nói, cũng vì thái độ tự cho là đúng của hần. Trước đây y đích xác là vô pháp khống chế tình yêu của chính mình, mong muốn Đạm Nguyệt Ngân sẽ đối với y có một chút yêu thương, thế nhưng hiện tại đã hoàn toàn hết hy vọng.

“Người hãy đi tìm hần trở về.” Tần Trọng thấp giọng nói.

“Vì sao?” Đạm Nguyệt Ngân khó có thể tin nhìn Tần Trọng

Tần Trọng chậm rãi nhếch đôi môi khô khốc, nở nụ cười mỉm: “Cung chủ, hần là người người thích ...”

“Câm miệng!” Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy nụ cười của Tần Trọng tựa như cười nhạo hần thay lòng đổi dạ, hần nắm lấy bờ vai của y, đẩy y ngã lên trên giường, liền thấy y vì đau nhức mà nhũu mày lại, không khỏi có vài phần hối hận, lúc này đây hai người đã thập phần tiếp cận, Đạm Nguyệt Ngân hầu như có thể cảm thụ được hơi thở của Tần Trọng, hơi thở hầu như yếu ớt không thể nghe thấy.

Thần tình của Tần Trọng dần dần khôi phục bình tĩnh, thấp giọng nói: “Hần là người người thích, cho nên người cùng hần ở một chỗ sẽ hạnh phúc ... Người đi tìm hần trở về đi. Người hiện tại cùng ta như vậy ... Tính toán cái gì? Nguyệt Ngân, người chỉ là không thể vượt qua tự tôn, cho nên chịu không nổi ta đối với người lãnh đạm mà thôi, kỳ thực ... ta còn yêu người, như vậy tự tôn của người có đúng hay không đã có thể bảo toàn? Ta không muốn với người cùng một chỗ, là bởi vì cơ thể của ta ...” Tần Trọng chậm rãi cởi ra quần áo mỏng manh của chính mình, lộ ra thân hình gầy gò bên trong: “Nguyệt Ngân, ta đã biến thành cái dạng này, không thể tái cùng người làm việc kia, cũng không thể tái hầu hạ người thỏa mãn, nếu như ta tái hầu hạ người, ta cũng sẽ không tha thứ cho chính mình. Cho nên ... người buông tha cho ta đi!”

Đạm Nguyệt Ngân nhìn thân thể của y hầu như trở nên đơn bạc, trong mắt không khỏi hiện lên đau xót, hần ôm chặt lấy Tần Trọng, trong mắt chảy ra nước mắt đều lưu lại trên quần áo của Tần Trọng. Phảng phất đau đớn trong tim trở nên mãnh liệt hơn, khiến cho hần hầu như không thể phát ra âm thanh.

Chỉ nghe đến âm thanh run rẩy của Tần Trọng chậm rãi phát ra bên tai: “Nguyệt Ngân, người không nên khổ sở, ta chưa từng trách người. Ta tự biết mình lớn lên không đẹp, chỉ là nhất sương tình nguyện mà thôi, hiện tại chỉ cần người hạnh phúc, lòng ta đã rất vui vẻ. Người đem ta giữ ở bên người, lại còn có ý gì? Ta biết, người chưa bao giờ yêu ta, cho nên ta cũng không thể tái yêu người.”

Đạm Nguyệt Ngân không để ý con mắt đã có chút đỏ lên, thỉnh thoảng nhìn biểu tình trên mặt y, phát hiện chỉ có vô tình quyết tuyệt mà thôi, lạnh lùng nói: “Người đây là có ý gì?”

Lẽ nào y thực sự muốn ly khai, không để ý gì nữa?

Đạm Nguyệt Ngân phát hiện chính mình hầu như đã cuồng nộ, rồi lại nghĩ không ra lý do ngăn cản y, nếu như dùng lực cưỡng ép y lưu lại, chỉ biết y sẽ tự tạo thành thương tổn chính mình. Mà với tình trạng thân thể của y lúc này, Đạm Nguyệt Ngân cũng biết thân thể này đã không thể chịu nổi bất kỳ giày vò nào nữa, chỉ có thể chăm sóc cẩn thận một nghìn lần, một vạn lần.

Tần Trọng không có trả lời, khép lại vạt áo, châm rãi cột lại đai lưng, chỉnh lại quần áo. Nhưng nhìn ở chỗ hở của cổ áo vẫn có thể nhìn thấy rõ thân thể của y.

Chẳng biết vì sao, Đàm Nguyệt Ngân nhìn xương quai xanh trở nên rõ ràng như thể cứ nhiên có chút động tình, nhìn không được nghĩ muốn ôm lấy y mà hôn, nhưng lại nghĩ y tất nhiên sẽ liều mạng giãy dụa, khó tránh sẽ bị thụ thương, liền giật mình, nói rằng: “Được rồi, người muốn đi, ta cũng không giữ người lại. Người uống hết rượu này, thuận tiện coi như là ... tiệc ta tiễn biệt người.”

Tần Trọng nói không thể tái thương hấn, chỉ có tại trên giường làm cho y kim lòng không đau mới có thể khiến cho y phải thừa nhận chuyện không-ly-khai chính là chuyện thật. Rượu ở Yên Phù Cung toàn bộ đều là thôi tình rượu của Thể Hồ Hoa sở chế, Tần Trọng chỉ tới Yên Phù Cung vài ngày, lại còn tửu sắc không tốt, tự nhiên cũng chẳng biết gì.

Đàm Nguyệt Ngân vỗ tay sai người đem rượu lên, trên mâm có hai chén trà chứa rượu màu xanh ngọc bích hương thơm thuần hậu, Đàm Nguyệt Ngân cầm lấy một chén, giơ lên nói: “Thỉnh.” Liền uống một hơi cạn sạch.

Tần Trọng không khỏi thoáng do dự một chút. Y cùng Đàm Nguyệt Ngân ở cùng một chỗ đã hơn ba năm, Đàm Nguyệt Ngân tuy rằng không có chú ý đến y, nhưng y từ lâu đã biết tâm tính của Đàm Nguyệt Ngân. Trong rượu này tất nhiên có hạ cái gì. Thế nhưng nếu không uống hết chén rượu này, Đàm Nguyệt Ngân trăm triệu lần cũng không chịu phóng chính mình rời đi.

Tần Trọng nâng cái chén lên, giơ lên trước mặt Đàm Nguyệt Ngân, yên lặng nhìn Đàm Nguyệt Ngân một lát, Đàm Nguyệt Ngân gần như muốn thốt ra rằng y không nên uống, tim hấn đập như nổi trống, nhưng lúc này môi Tần Trọng đã đụng phải cái chén, chậm rãi uống xuống.

Đàm Nguyệt Ngân phát hiện động tác cùng thần thái của Tần Trọng đều chính trực đến làm cho có loại cảm tưởng dâm loạn, không khỏi vô ý thức nhích đến trước một chút, muốn đem y ôm vào trong lòng, chợt phát hiện ra hành động của mình, hấn cẩn thận lui lại, y chấp tay thi lễ, từ từ nói rằng: “Đàm cung chủ, sau này gặp lại.”

Đàm Nguyệt Ngân lúc này mới nhớ tới rằng hấn đáp ứng chuyện hấn sẽ thả y đi, mặt lạnh lùng, gật đầu. Nhìn Tần Trọng đi ra ngoài, cước bộ thập phần thông thả, hiển nhiên bản thân bị trọng thương, hoàn toàn không có phục hồi như cũ, cho dù không có thôi tình rượu, y cũng kiên quyết vô lực bình yên đi xuống núi.

Chỉ thấy xiêm y trên người y thập phần đơn bạc, dưới làn gió thổi tới, liền có thể nhìn ra dưới xiêm y là khung xương cân xứng, nếu hoàn hồn sớm hơn nửa tháng, với thân thể rắn chắc mạnh mẽ của y, nhất định còn chưa có ra khỏi Yên Phù Cung liền đã bị người kéo dài tới chỗ tối ... thế nhưng hiện tại

Đàm Nguyệt Ngân gần như lập tức nghĩ tới da thịt y lúc này đã trở nên ảm đạm, cơ thể dần dần héo rút, ngực nhìn không được tê rần, tiến lên phía trước, muốn từ phía sau ôm lấy thắt lưng y, đã nhìn thấy Tần Trọng hơi lão đảo, nhưng y vẫn bước lên một bước, liền sau đó cũng bất động, rồi nhẹ nhàng té xuống trên mặt đất, nhưng y vẫn cố gắng giãy dụa đứng lên.

Đàm Nguyệt Ngân cảm thấy trái tim cũng tựa hồ co quắp lại, bước liền vài bước đến bên người y, đã thấy sắc mặt y đỏ bừng, chăm chú nhìn chính mình, trong thần sắc ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa đau xót, tựa hồ không thể tin chính hấn sẽ đối với y như vậy.

Đàm Nguyệt Ngân biết y càng không thể tha thứ chính mình, không khỏi thất thố lên, trong lúc nhất thời không biết là nên dịu y đứng lên, hay mở mắt lớn nhìn y ở trên mặt đất giãy dụa a giãy dụa.

Đàm Nguyệt Ngân ở tại Yên Phù Cung đã lâu, thôi tình rượu mặc dù mạnh, nhưng từ trước đến nay hấn uống qua không ít, tự nhiên không có tác dụng cấp tốc như Tần Trọng, nhưng thấy y ở trên mặt đất giãy dụa vô thức làm rớt ra vạt áo của mình, lộ ra thân thể xích loã dưới xem y, tuy rằng lúc này thân thể y suy yếu, nhìn không ra cái gì gọi là phong tình, nhưng Đàm Nguyệt Ngân cũng không cần thấy những khiêu khích đó, cũng đã chợt cảm thấy dục hỏa từ nhỏ xíu phút chốc bốc lên cao ngút, dĩ nhiên có chút kim lòng không đau.

Đàm Nguyệt Ngân chưa bao giờ là người cấm dục, không tự chủ được ngồi chồm hổm xuống, liền đem Trần Trọng ôm vào trong ngực.

“Buông ra!” Tần Trọng cả giận nói, chợt đẩy hấn ra. Khí lực của y lúc này đã tới rồi ‘nỗ mạnh hết đà’, đẩy Đàm Nguyệt Ngân ra cũng đã dùng hết khí lực toàn thân, Đàm Nguyệt Ngân bất ngờ không phòng bị, bị

y đẩy ra, lui về phía sau hai bước, nhưng Tần Trọng cũng không thể bước sang một bên, y sử hết lực làm cho nội tức kích động, ho khan không ngừng, tiếp đó phun ra một bùm máu.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn thấy cảnh đó, con mắt cay xè lên ướt ướt, muốn nói cái gì đó, rồi lại không nói nên lời, chỉ cảm thấy ngực như bị một nhát dao xẹt qua, lúng ta lúng túng một lúc lâu, cũng không chịu nhận sai cùng chịu thua, thấp giọng nói rằng: “Người cần gì phải cố chấp quật cường đến vậy? Chúng ta đều không phải từ lâu đã hoan hảo qua vô số lần sao?” Hắn ở trong chuyện phòng the thập phần tinh thông, nhận định chỉ cần chính mình đối với y ôn nhu, Tần Trọng tự nhiên sẽ chìm đắm dưới ôn tồn của hắn. Ai ngờ Tần Trọng lại cường ngạnh như vậy, đảo ngược hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Tần Trọng trước mắt đầu vầng mắt hoa, gần như đã không nhìn thấy rõ bóng người Đạm Nguyệt Ngân. Y cúi đầu nở nụ cười, nói: “Đều là ... lỗi của ta, người hãy quên chuyện trước đây đi.” Đạm Nguyệt Ngân lấy sự tình trước kia để vũ nhục y, vậy thì y còn lời nào để nói. Tần Trọng giãy dụa, lão đảo từ mặt đất bò lên, lão đảo như muốn bò đi ra cửa.

“Không nên đi!” Đạm Nguyệt Ngân vội vã từ phía sau ôm lấy y, hoảng loạn kinh sợ gần như tràn ngập hết nội tâm của hắn, hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới Tần Trọng lại liều lĩnh muốn ly khai hắn như vậy, mặc cho tình thế bây giờ đi cũng đi không nổi.

“Tần Trọng, vô luận người muốn cái gì, ta đều cho người, chỉ cần người lưu lại!” Đạm Nguyệt Ngân dưới kinh hoàng, tự nhiên đưa ra một điều kiện to lớn như vậy. Hắn không dám dùng lực bức bách Tần Trọng khuất phục, sợ y chống lại sẽ làm tổn thương chính mình, chỉ có thể chăm chú ôm lấy y, không cho y giãy dụa.

Nhưng Tần Trọng gần như lâm vào trạng thái điên cuồng, Đạm Nguyệt Ngân đành phải đem y áp lên trên mặt đất, không cho y lộn xộn.

Hai người đều thở hổn hển, Đạm Nguyệt Ngân nhìn nam nhân dưới thân hai má đỏ bừng, biểu tình tần lâm tan vỡ tuyệt vọng, ngực bỗng nhiên có loại tình cảm ấm áp nói không nên lời, không khỏi cúi đầu, đặt lên bờ môi y một nụ hôn. Đôi môi mềm mại giống như ẩn chứa mật ý hấp thu không hết, Đạm Nguyệt Ngân gần như đắm chìm ở trong cái hôn ngọt ngào này.

Bỗng nhiên từ đầu lưỡi truyền đến đau nhức, làm cho Đạm Nguyệt Ngân nhất thời thanh tỉnh, thả nam nhân dưới thân ra, chỉ thấy y nhắm mắt lại, như là đợi chờ nhận lấy bão tố tức giận của hắn tùy theo mà đến, sắc mặt tái nhợt mà trấn định.

Một giọt máu tươi từ khoé môi Đạm Nguyệt Ngân tràn ra, hắn chậm rãi lau đi vết máu, rồi cười rộ lên.

“Tần Trọng, ta đã nói qua, người càng giãy dụa thì ta lại càng hứng thú. Người hiện tại đối với ta như vậy, là muốn ta hành hạ người đến chết nhĩ. Đáng tiếc, sẽ không như nguyện của người.”

Trong nháy mắt hắn liền thấy khuôn mặt Tần Trọng trắng bệch, Đạm Nguyệt Ngân biết chính mình đoán hoàn toàn không sai, sắc mặt không khỏi có chút vận vận.

“Người muốn chết đến như vậy sao?” Đem Tần Trọng để trên mặt đất, làm cho y không thể động đậy, thanh âm Đạm Nguyệt Ngân tuy rằng bình tĩnh, nhưng cảm thấy hạ phúc đã có chút dục hỏa khó nhịn, chậm rãi ôm lấy Tần Trọng, để y tựa vào trong lòng mình, tay kia chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người Tần Trọng.

Tần Trọng vận vận thân mình, còn chưa kịp đẩy Đạm Nguyệt Ngân ra, khí huyết trong giây lát liền nổi lên cuộn cuộn, lập tức cả người vô lực, chỉ có thể tựa vào trên tay Đạm Nguyệt Ngân, cảm thấy được ngón tay lớn thon dài của Đạm Nguyệt Ngân đã cầm lấy trung tâm của chính mình, Tần Trọng thở hổn hển, tránh không khỏi cả người run rẩy.

Tuy giữa hai người đã có vô số lần hoan ái, thế nhưng đây là lần đầu tiên Đạm Nguyệt Ngân chạm nơi kia của hắn, thế nhưng y lại phát hiện ngoại trừ cảm thấy vô cùng nhục nhã nan kham ra, không còn có bất luật tình cảm khoái hoạt mãnh liệt nào.

Tay y nhẹ nhàng đặt ở trên cổ tay cực kỳ có kỹ xảo của Đạm Nguyệt Ngân. Cánh tay này có thể lấy lòng qua vô số người, cho nên mới thành thạo đến như vậy ... Tần Trọng nâng mặt lên, gần như đã không thể nói nên lời, Đạm Nguyệt Ngân cúi gần xuống y, làm cho y càng hăm sâu vào trong lòng của hắn, lúc này hắn

nghe được y thều thào nói nhỏ: “Nguyệt Ngân, từ bỏ” Thanh âm trầm thấp khàn khàn, khiến cho Đạm Nguyệt Ngân gần như không thể kiềm chế thêm được.

Đạm Nguyệt Ngân quay đầu nhìn về phía vẻ mặt tái nhợt của Tần Trọng, chỉ có thể cười khổ bất đắc dĩ, phát hiện chính mình không hề có lấy một chút cảm giác muốn chà đạp y điên cuồng như những lần trước đây, chỉ có loại bi thương nhàn nhạt. Đạm Nguyệt Ngân hoà nhã nói: “Nhẫn nhịn chút nữa, dục hoả tự nhiên sẽ tốt.”

Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy niềm dịch ướt nóng phun ở trong lòng bàn tay mình, lúc này Tần Trọng cúi đầu rên rỉ ra một tiếng, thanh âm cực lực áp lực, khiến cho Đạm Nguyệt Ngân có loại cảm giác kích thích đến cực điểm, nhiều năm qua, trải qua vô số lần hoan ái, nhưng chưa bao giờ có cảm giác cực kỳ khoái hoạt như hiện tại vậy.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn biểu tình của nam tử trong lòng vừa tiêu tụy vừa xấu hổ, hai tròng mắt hoảng hốt, gần như đã đánh mất tiêu cự, chậm rãi vô lực yếu ớt nằm ở trong lòng mình, cánh tay cũng thả lỏng rơi xuống.

Chỉ chạm một chút liền ngắt đi sao?

Đạm Nguyệt Ngân không khỏi cười khổ, hạ thân tuy rằng đang gào thét dữ dội, nhưng cũng không đành lòng lần thứ hai đối với y thi bạo, nơi đó dù sao cũng không phải là nơi trời sinh hoan ái, cho dù luôn mãi cẩn thận, cũng vô pháp tránh khỏi tạo thành thương tổn.

Đạm Nguyệt Ngân dùng mặt mình nhẹ nhàng cọ a cọ lên cái trán của Tần Trọng, đưa hai tay ôm lấy y, đi đến đặt lên trên giường. Nước nóng chuẩn bị tốt lúc trước đến giờ đều đã lạnh, Đạm Nguyệt Ngân cho người thay đổi một chậu khác, sau khi hạ nhân lui, hần mới cởi quần áo ra chậm rãi lau sạch thân thể của mình.

Lau từ ngực đến bụng, đến giữa hai bắp đùi, dục hoả nửa người dưới từ lâu đã cứng rắn như thiết, Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy mồ hôi chậm rãi rơi xuống, chậm rãi cúi người nhìn Tần Trọng, ngón tay thon dài đưa tóc rối bởi bát nháo của y vén ra sau tai của y, hần nhìn không được có chút xuất thần.

Trước kia không muốn nhìn y, không muốn thấy y, cho nên kỳ thực căn bản là không thấy rõ dung mạo của y, kỳ thực nhìn kỹ lại, y tuy rằng không tuấn mỹ, nhưng lại có loại khí chính trực, đặc biệt là biểu tình ẩn nhẫn lúc cao trào tình ái, càng phát ra loại cảm giác cực kỳ dâm loạn, trách không được đông đảo đệ tử của Yên Phù Cung nhìn y với ánh mắt thèm khát.

Ngực của Đạm Nguyệt Ngân như bóp nghẹt một cái, hiện tại mới phát giác ra chính mình sơ ý đến cỡ nào, sắc mặt hần càng ngày càng âm trầm.

Đạm Nguyệt Ngân cứ như vậy nhìn Tần Trọng, chẳng biết nhìn bao lâu, chỉ thấy người trên giường mi mắt khẽ động, rồi mở mắt, vẫn là biểu tình đang hoảng hốt, tựa hồ còn chưa có từ trong tình dục giã đi ra, ngực hần cũng không biết đang có tư vị gì, Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi nằm xuống bên người y, giờ một cánh tay lên, nhẹ nhàng phóng tới trên người y, khiến cho y gần như nằm trọn trong lòng ngực mình. Độ ấm thân thể y khiến cho Đạm Nguyệt Ngân hơi an tĩnh.

Trầm mặc một hồi lâu, Đạm Nguyệt Ngân thấp giọng nói: “Trước đây, ta biết ngươi rất tốt với ta, thể nhưng lòng ta lại tự nhiên không có ngươi, tự nhiên không thể tái tiếp thu ngươi, thể nhưng vô luận ta bức ngươi thế nào, nói móc ngươi, ngươi cũng không chịu ly khai, ai biết ngươi tiếp cận ta sẽ có mục đích gì, tự nhiên lòng ta sẽ có điểm đề phòng. Nếu hiện giờ ta đã quyết định đối tốt với ngươi, ngươi cần gì vẫn phải giận đối?”

Tần Trọng nhắm mắt lại, thần tình cũng hờ hững. Đạm Nguyệt Ngân chỉ là luyện tiếu buông tha thân thể của mình, tìm các loại lý do khiến mình quay đầu lại. Nếu như thực sự chỉ là ngờ vực vô căn cứ, hà tất lại muốn cùng y lên giường? Kỳ thực Đạm Nguyệt Ngân đối với y vẫn chỉ có làm nhục chi tâm mà thôi.

“Ngươi vẫn còn tức giận sao? Ân?” Đạm Nguyệt Ngân thấy y không để ý tới, nhúu nhúu mày, nhìn không được liền kéo thân thể y qua, thể nhưng thấy y không nhúc nhích, thần tình có loại chán ghét nói không nên lời, cũng có chút không muốn.

“Người rót cuộc còn muốn ta thế nào?” Đạm Nguyệt Ngân tự nhận đã đến cực hạn rồi, hấn đối với Thu Dung cũng không thể hơn thế này, Tần Trọng cư nhiên còn không ôm lấy hấn cảm kích mà còn làm ra thái độ này, thật sự là không có thiên lý.

Chẳng biết qua bao lâu, Tần Trọng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nguyệt Ngân, người đã nói là cho ta đi.”

Đạm Nguyệt Ngân hơi ngạc nhiên, liền lạnh lùng nói: “Ta có nói sao? Ta quên rồi.”

“Nguyệt Ngân, người miễn cưỡng giữ lại ta thì có ý nghĩa gì? Không bằng đi tìm Thu Dung ...” Tần Trọng phát hiện chính mình khả dĩ đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cư xử tựa như cũng rất thoải mái.

Đạm Nguyệt Ngân tựa như người bị cắn một miếng, bắt lấy vạt áo trước của y, nhìn y một hồi, nói: “Chung quy thế nào gọi là đi tìm Thu Dung? Người có ý gì?”

Tần Trọng đưa tay ngăn hấn, nhưng tay vừa giơ lên đã bị hấn nắm lấy, không khỏi lấy làm kinh hãi, lúng ta lúng túng nói: “Dù sao ... hấn cũng là người người yêu ...”

Đạm Nguyệt Ngân có chút không vui: “Người có đúng hay không trách ta không yêu người? Ta đã hứa sẽ đối tốt với người, người vẫn còn muốn như thế nào?”

Tần Trọng không khỏi lộ ra nụ cười khổ. Đối với Đạm Nguyệt Ngân mà nói – đối với một nam tử không tư thái cùng tư sắc như y mà làm ra loại hứa hẹn này đã là vô cùng khó khăn rồi. Như nếu đổi lại là trước đây, y sẽ nhất định vui mừng mà nhận lấy ân huệ này, thế nhưng đã chết qua một lần, cái gì cũng đã xem thấu, tự nhiên cũng không còn có thể dùng biểu hiện giả dối để lừa dối chính mình một lần nữa.

Tần Trọng cười một cái, dáng tươi cười có điểm thâm đạm làm cho Đạm Nguyệt Ngân thấy kinh tâm, y chậm rãi đứng dậy, muốn xuống giường, Đạm Nguyệt Ngân ngăn cản y, nói: “Người muốn đi đâu?”

“Ta đói bụng ...” Tuy rằng là người tu đạo, thế nhưng cũng không phải là đoạn tuyệt với khói lửa nhân gian, hơn nữa y cũng đã lâu không ăn cái gì, tự nhiên sẽ cảm thấy đói bụng, nhưng mà thực lòng y chỉ là muốn rời khỏi đây. Cùng Đạm Nguyệt Ngân nói chuyện với nhau làm cho y có loại cảm giác vô lực.

“Thân thể người không tốt, không cần xuống giường, ta sẽ lập tức sai người đi làm.” Đạm Nguyệt Ngân thấy y đứng dậy, tám chân trên người rớt xuống, lộ ra bên trong xiêm y đã tán loạn, chỉ cảm thấy một trận dục hỏa đốt người, nếu tiếp tục nhìn nữa sẽ nhịn không được mà đem y đặt lên giường hung hăng làm hơn mười lần. Đạm Nguyệt Ngân không dám nhìn nữa, nói: “Ta sai hạ nhân tới hầu hạ người, có việc gì cứ để bọn họ đi làm, ta đi một chút liền quay về.”

Tần Trọng thấy Đạm Nguyệt Ngân vội xoay người đi, cũng không suy nghĩ nhiều, trong lòng có loại mờ mịt. Đạm Nguyệt Ngân gọi người tới hầu hạ là giả, trông coi mới là thật, pháp lực y lúc này bị quản chế, lại bị hấn nhốt, nếu muốn ly khai khỏi đây căn bản là không có khả năng.

Chung quy cũng không thể cứ kéo dài mãi như vậy. Nhưng hiện tại đã là cái dạng này rồi còn tính toán cái gì a? Tần Trọng cười khổ, chậm rãi đứng dậy, chỉ cảm thấy nơi xương sườn bị gãy đau đến giống như đang bị người ta hung hăng đánh một trận, trước mắt tránh không khỏi tối sầm lại.

“Tần huynh, đã lâu không gặp.” Một thanh âm tươi cười, làm cho Tần Trọng cả kinh, ngừng thở nhìn lên chỉ thấy một người nam tử quần áo giản dị từ ngoài cửa đi tới, nhưng cũng không có người ngăn cản, chính là Vân Nhược.

Thuật độn thổ của Vân Nhược so với người khác cao hơn gấp hai ba tầng, vượt xa khả năng hiểu biết của người khác, gã cứ như vậy vô thanh vô tức tiến đến, cư nhiên không có kinh động bất luận kẻ nào, làm cho Tần Trọng không khỏi lấy làm kinh hãi.

“Vân Nhược huynh, người ... như thế nào tới đây?” Bị Vân Nhược nhìn thấy bộ dạng chật vật, Tần Trọng có chút xấu hổ, nghĩ muốn giả vờ bình thường, nhưng ánh mắt của Vân Nhược lại tự tiểu phi tiểu, tựa như tất cả đều nằm trong dự liệu của gã.

“Yên Phù Cung buồn chán tĩnh mịch, ta chính là muốn xuất cung. Chẳng biết Tần huynh có nguyện ý đi cùng ta không?” Vân Nhược mỉm cười nói.

“Người” Tần Trọng giật mình nhìn Vân Nhược, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trường khí, nói: “Không biết có làm phiền huynh không?” Nếu Vân Nhược đã đưa ra yêu cầu, khẳng định gã có năng lực này.

Vân Nhược nhột nhạt cười, nói: “Ta đi ra ngoài vì có một số việc muốn làm. Tiện thể thì cùng đi với nhau, chứ có gì mà làm phiền? Chỉ là không biết Tần huynh có thể bỏ xuống được hay không thôi?”

Tần Trọng đỏ mặt, nói rằng: “Có cái gì mà không bỏ xuống được.” Đạm Nguyệt Ngân đối với ý dục niệm giữ lấy khiến cho y vô lực, còn tiếp tục kéo dài như vậy, song phương càng phiền muộn, không bằng bỏ đi là tốt nhất.

Thần sắc Vân Nhược nghiêm nghị, nói rằng: “Cảnh ngộ tuy là mệnh định, con người không thể thay đổi, nhưng nếu nghĩ sai thì hỏng hết, có thể đây là thiên địa chi biệt. Tần huynh, ta chỉ có khả năng biết trước người ở đây, nên đến giúp người một tay, nhưng kết cục ra sao, ta cũng không thể rõ ràng. Tần huynh, người và ta đều là người tu đạo, ta cũng không muốn giấu người, nếu như người theo ta đi ra ngoài, mặc dù mỗi ngày có thể tự do, du sơn ngoạn thủy mở mang tầm nhìn, nhưng người sẽ gặp phải một đại nạn, sinh tử khó mà định được. Nếu như ở lại trong Yên Phù Cung, có lẽ sẽ tránh được tai kiếp này.”

Tần Trọng lắc đầu, nói: “Ta đã là một người chết. Hôm nay kéo dài hơi tàn cũng là nghịch thiên mà đi, sống lâu một ngày cũng đã là chuyện may mắn. Nếu như sớm chết đi, có thể sẽ không đem hoạ đến trên người hân. Vân Nhược huynh, người đã quên chiêu hồn chính là việc trời không có phép sao?”

Vân Nhược trầm mặc trong chốc lát, nói: “Nguyên lai thẳng đến hôm nay, người vẫn là vì hân.”

Mặt Tần Trọng không khỏi đỏ lên, vô cùng xấu hổ. Tuy rằng đã quyết định không để ý đến hân, không thương hân, thế nhưng vẫn không bỏ xuống được hân, ở trong mắt Vân Nhược, nhất định cực kỳ buồn cười a. Bỗng nhiên nhớ tới thanh âm của Vân Nhược có chút cổ quái, tựa hồ có pha thâm ý, nâng mắt lên nhìn thì đã thấy Vân Nhược cao giọng cười, thanh âm meo meo, nói rằng: “Trong lòng người đã quyết, ta đây liền mang người đi ra ngoài a.”

Vân Nhược giang hai tay ra, đem y lâm vào trong lòng, ngực y vừa nhảy lên, liền cảm thấy bên tai vang lên tiếng gió, người giống như lướt sóng, nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Tuy rằng nói là sẽ quay về liền, nhưng Đạm Nguyệt Ngân chưa kịp trở về, trong lòng đã có loại cảm giác cực kỳ lo lắng. Cho dù trước đây yêu Thu Dung, cũng sẽ không giống như ngày hôm nay do dự bất định, tựa như tiểu mao đầu mới lần đầu trải đời luôn nơm nớp lo sợ. Muốn nghe thanh âm của y, muốn ôm y, muốn y tại trong lòng mình mà vô pháp ức chế, không ngừng thở gấp, nhưng tất cả lại vì thân thể của y mà do dự bất an. Mặc dù trước đây cũng bởi vì thân thể Thu Dung không khoẻ mà chậm lại quá trình hoan ái, thế nhưng cũng chỉ là vì không muốn làm phật ý Thu Dung, đối với Thu Dung nhưng lại chưa từng có qua loại cảm giác ôn nhu này.

Hân nhất định là điên rồi.

Đạm Nguyệt Ngân lo lắng suy nghĩ, thế nhưng kỳ quái chính là trong lòng cũng không có cảm giác bất an tức giận trước đây. Thừa nhận chính mình yêu thương y, kỳ thật cũng không có gì là không tốt a.

Đạm Nguyệt Ngân đẩy cửa ra, một màn trước mắt làm cho tâm trí của hân nhất thời kinh hãi – Tần Trọng không thấy!

Lần này hân cho thủ vệ tìm khắp mười hai thái minh điện trong Yên Phù Cung cũng không thấy bóng dáng Tần Trọng, đã hạ cấm thuật lên trên người y, nhưng y vẫn có thể chạy trốn, tất nhiên là có người trợ giúp.

Đạm Nguyệt Ngân nhíu chặt mi tâm, nắm chặt quyền, thần tình cực kỳ khó coi, lập tức sai người truy sát hành tung của mọi người trong cung. Bất quá chỉ một lát sau, lập tức có người tra ra được – Vân Nhược ở Hình Vân Cư không biết đã đi đâu.

Đạm Nguyệt Ngân lúc này mới nhớ tới, pháp thuật Vân Nhược cao cường, nếu như gã muốn mang một người từ trong Yên Phù Cung đi ra ngoài, có thể nói rất dễ dàng.

Lúc này tái hồi hận không cẩn thận đã không kịp. Y dù sao cũng đã đi

Nghĩ đến thái độ trước đây của Vân Nhược đối với Tần Trọng, càng khiến cho Đạm Nguyệt Ngân phát ra ghen ghét dữ dội, hận không thể làm cho cả toà núi Yên Phù Cung biến mất không còn một người.

Các đệ tử trong Yên Phù Cung thấy sắc mặt Đạm Nguyệt Ngân không vui, cũng không dám tiếp tục kỳ hồ tu, cũng như tuyệt đối không muốn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Đạm Nguyệt Ngân tuy rằng im lặng cả ngày, nhưng lại tựa như trở thành dã thú, tại Yên Phù Cung động bất động liền sấm sét giận dữ, khiến cho các đệ tử trong Yên Phù Cung cảm thấy vô cùng bất an.

Đệ tử đi tìm đều đã trở về bầm bầm, thế nhưng đều không có tin tức. Vân Nhược muốn cất giấu một người, chung quy đều không phải là chuyện khó khăn. Cũng trách không được đám ngu ngốc này tìm không ra.

Đạm Nguyệt Ngân không chút nghĩ ngợi, trực tiếp hạ lệnh để cho Phù Phong Đường đường chủ cùng Dịch Thập Tam đại cung chủ dẫn người xuống núi tìm kiếm.

————— end ch.7 —————

8. Chương 8

Từ Yên Phù Cung đi ra đã hơn nửa tháng.

Pháp lực Vân Nhược cực kỳ cao minh, cấm chế của Đạm Nguyệt Ngân hạ trên người Tần Trọng đã sớm được Vân Nhược cởi bỏ.

Tuy pháp lực đã khôi phục được tám phần mười, nhưng bởi vì độc thương lâu năm nên Tần Trọng chỉ có thể thông thả điều dưỡng, đồng thời không thể bị ngoại giới quấy nhiễu, vì vậy Vân Nhược liền mua một chiếc thuyền, di chuyển bằng đường sông.

Vân Nhược đứng ở đầu thuyền, im lặng mà giương mắt nhìn về phía chân trời xa. Lúc này ở trên sông vừa vặn có mưa phùn rơi dày đặc tạo thành một bức màn mưa. Trên sông bốn bề yên lặng, rộng mênh mông, vô biên vô hạn.

Tần Trọng từ khoang thuyền đi ra, liền thấy Vân Nhược đứng ở trong mưa bụi, như có chút tâm sự. Y dừng lại, nói : « Huynh có tâm sự sao ? »

Vân Nhược quay đầu, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, nói : « Tần huynh, hôm nay ta phải rời đi, nhưng đại kiếp nạn trên người ngươi ta đều không có khả năng giải, rất là hổ thẹn.... »

Gã tính ra bản thân y ở tại chỗ này chỉ có lưu lại của chết, tựa như sinh cơ duy nhất của Tần Trọng đều chôn vùi. Mà lúc này chính mình phải lập tức chạy tới một chỗ khác, nơi có thể cởi bỏ được tử kiếp tiết lộ thiên cơ của chính gã. Lúc này thân thể Tần Trọng tuy rằng chưa hồi phục được một nửa trước đây, nhưng pháp lực đã khôi phục được tám phần mười, theo lý mà nói cũng không ngại. Mà cái tên ngu ngốc ở Yên Phù Cung kia, hiện tại rốt cuộc cũng biết phải nên làm như thế nào.

Tần Trọng cười nhạt, nói : « Sinh tử có mệnh, phúc họa do trời. Vân huynh có thể nhìn thấy trước tương lai, vốn là người tự tại, lại nhìn đoán không ra một cửa này? »

Vân Nhược trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, trên mặt chậm rãi lộ ra mỉm cười : « Tần huynh vô cùng hào hiệp, Vân Nhược thật sự ngưỡng mộ Tần huynh. »

Tần Trọng không khỏi hơi kinh hãi, thấy ánh mắt ôn hòa mà nóng cháy của Vân Nhược, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúng ta lúng túng vô pháp đáp lại.

Vân Nhược thu lại nụ cười, nói : « Tần huynh, nếu gặp phải việc cấp bách, liền châm lửa ngọc lưu ly, để cho các đệ tử môn hạ Yên Phù Cung ở các nơi tới cứu giúp. »

Đã rời khỏi Yên Phù Cung, tự nhiên sẽ không tái tự mình chui đầu vào lưới a, Tần Trọng cười khổ, nói : « Tần mỗ tự có tính toán, Vân huynh không cần lo lắng. »

Vân Nhược lui ra phía sau một chút, ôm quyền nói : « Tần huynh, nếu còn hữu duyên, một ngày nào đó sẽ gặp lại nhau. »

Tần Trọng thi lễ lại, nói : « Sau này gặp lại. » Liền thấy Vân Nhược đã biến mất.

Vân Nhược đi rồi, Tần Trọng yên lặng ngồi ở đầu thuyền một hồi. Dần dần sắc trời tối sầm xuống, ánh trăng chiếu dài trên mặt sông, xa xa nghe như có tiếng người thổi sáo, nhẹ nhàng thăm thẳm, tựa như lướt ngang qua sông nước mênh mông, nhẹ nhàng đi chuyển ra xa.

Không biết ai thổi sáo mà hay như vậy.

Tần Trọng hoang mang nhớ tới ba năm trước. Khi đó quê nhà lọt vào ôn dịch, xác chết khắp nơi, thôn trang hoang vắng, y cũng nghe được tiếng sáo như vậy. Mẫu thân bệnh nặng đã lâu, chỉ có thể nằm tại giường, thần chí không rõ, ở khi sinh mệnh sắp kết thúc, nắm chặt tay y, gọi tên một người không rõ.

Sau khi y chôn cất mẫu thân, vốn cho rằng sẽ phải lưu lạc tha hương, liền gặp Đạm Nguyệt Ngân. Đạm Nguyệt Ngân một thân xiêm y tím nhạt, tựa như thiên sứ trong mộng bước ra, đem hắc cốt vào nơi giấc mộng ngập chìm đau khổ này. Trên người hắc cốt có một cây sáo, nhưng trong ba năm y đi theo hắc cốt, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng thấy hắc cốt thổi qua cây sáo đó, chỉ là thấy hắc cốt thường xuyên lấy ra vỗ về chơi đùa, lúc đó trên mặt hắc cốt lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa. Có thể đó là vật đính ước mà Thu Dung đưa cho hắc cốt.

Trăng đã lên giữa trời, tiếng sáo vẫn bay tới thăm thẳm, càng ngày càng rõ ràng, chính là thanh âm *tương thanh kích thủy*. (*lấy tiếng động gây kích động trong nước)

Dĩ nhiên có thể vô thanh vô tức mà tiếp nhập vào trong phạm vi thuyền của y, thì nhất định trên thuyền có người tinh thông phát thuật. Tần Trọng lấy làm kinh hãi, đứng dậy, chỉ thấy trước mặt là một chiếc thuyền lớn gấp đôi so với thuyền của mình, trên thuyền có vài người đang đứng, thanh y trường sam, mơ hồ có tiên khí, nhưng diện mạo thì y không quen biết.

Trong đó có một người ăn mặc đạo bào, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, tướng mạo có chút tuấn nhã. Thấy Tần Trọng, trong mắt liền hiện lên tức giận trầm trọng, nói: “Chính là hắc cốt?”

Hai bên trái phải có người khom người nói: “Chính hắc cốt.”

“Không Diệp, người đi xem hắc cốt thử. ” Người nọ lên tiếng, đáy mắt chợt hiện lên sắc bén sâu đậm.

Tên đạo sĩ được gọi là Không Diệp khom người thi lễ, nhỏ giọng tế khí: “Vâng, sư phụ”. Mũi chân điểm nhẹ, xẹt qua mặt sông, nhẹ nhàng bay tới đứng trên thuyền của Tần Trọng, thân thuyền không chút sứt mẻ.

Hướng Tần Trọng, chắp tay thành chữ thập hành lễ nói: “Thí chủ, bản đạo Không Diệp, hướng thí chủ thỉnh giáo. Xin thỉnh thí chủ hạ thủ lưu tình.”

Tần Trọng chắp tay thi lễ, nói: “Không biết các vị tìm Tần mỗ có việc gì? Nếu Tần mỗ có chỗ nào thiếu hiểu biết mà đắc tội, xin thỉnh thứ lỗi.”

Nghe được tiếng nói của Tần Trọng hơi thấp trầm từ tính, Không Diệp tựa hồ có chút ngạc nhiên, tựa như không dám tin thanh âm như vậy lại phát ra từ miệng của một người nam tử tướng mạo thường thường như vậy, liền ngẩng đầu nhìn nam tử trước mắt, vẻ khinh miệt trong đáy mắt dần dần chuyển sang kỳ dị. Chỉ thấy y một thân trường y xanh lam hơi cũ, ngoại trừ dung mạo tiêu tụy, cùng lướt bỏ thần sắc có bệnh ra, thì nhìn cũng không ra có chỗ nào đặc biệt kỳ dị, nhưng lại làm cho người khác nhận không được gương mặt nhìn xem vài lần.

Không Diệp nghe y hỏi, liền giải thích: “Tại hạ là Không Diệp, đệ tử của môn hạ thanh tu Vô Tâm phái, bởi vì lần trước cung chủ Yên Phù Cung đã vô lễ cưỡng đoạt chí bảo Trường Sinh Đan của bản môn, Trường Sinh Đan luyện chế có một loại dược chứa mùi thơm kỳ lạ, cho dù sau khi bị người ăn, hương dược vẫn lưu giữ trong cơ thể. Chim én hết hạn sẽ quay về, bởi vậy tên của dược là Yên Hồi Hương. Trường Sinh Đan cực kỳ quý báu, trên thế gian chỉ có một quả, chính là chủng môn dựa theo thư cổ mà luyện thành. Nếu bị người lạm phục, cũng không việc gì, chỉ nghĩ muốn đem người này ném vào đan lò”

“Không Diệp, người cùng hắc cốt nói nhiều làm gì? Còn không mau đem hắc cốt bắt giữ!” Một đạo sĩ khác tên là Trác Vân Sơn, là thúc phụ của chủng môn thanh tu Vô Tâm. Tuy phong thái nhẹ nhàng, bộ dáng tiên nhân, cũng như tính tình rạch ròi, nhưng không chịu được Không Diệp không nhanh không chậm ở ngay

trước mắt nói những chuyện xưa này, nghĩ thầm Không Diệp vốn là một trong những đệ tử vô cùng kiêu ngạo, như thế nào hôm nay cư nhiên thao thao bất tuyệt.

Không Diệp ho khan một tiếng, thi lễ, nói: “Tần huynh, xin ra chiêu.”

Tần Trọng thi lễ đáp lại, trong lòng đã minh bạch. Nghĩ đến trước đây Đạm Nguyệt Ngân đi đến thanh tu Vô Tâm phái là vì cướp đoạt Định Hồn Đan, Định Hồn Đan là vật an thần định hồn, nhưng không quý báu bằng Trường Sinh Đan. Nhưng Yên Phù Cung cùng thanh tu Vô Tâm phái chính là kẻ thù truyền kiếp, người của hai môn phái nếu tình cờ gặp nhau ở trên đường đều không cần một lời liền ra tay động thủ, Đạm Nguyệt Ngân tới cửa đòi hỏi đan dược, tất nhiên không có người cho hắn, hắn liền tự nhiên đi vào đan phòng dùng sức mạnh để tìm được. Khi đó nguyên thần của Tần Trọng đã bay xa, Đạm Nguyệt Ngân dẫn y vào thanh tu Vô Tâm phái, không biết cho y ăn nhiều ít đan dược, hiển nhiên Trường Sinh Đan kia cũng bị ăn lắm vào lúc đó. Mà nhóm người đi chuyến này, chính là muốn mang thân thể hắn đi ném vào đan lò.

Tần Trọng nhàn nhạt nở nụ cười, vươn tay phải ra. Ánh sáng trắng thuần hiện ra ở lòng bàn tay ngưng tụ thành một loại trường kiếm mang theo hàn ý lạnh lẽo. Hắn cực ít sử dụng kiếm, chỉ vì nơi kiếm quang bay ngang sẽ có máu thịt. Thế nhưng lúc này thân thể vô pháp gây pháp lực, chỉ có thể mượn nguyên khí biến thành trường kiếm.

Không Diệp nhìn kiếm quang của y một chút, không khỏi bước lui một bước. Nét kiếm quang chính là nét nguyên thần, do tâm tính mà định, kiếm quang màu trắng tức là người tâm tính kiên định, thuần khiết chính trực, ở môn hạ thanh tu Vô Tâm cũng đã ít thấy, không nghĩ ra cư nhiên ở môn hạ Yên Phù Cung lại nhìn thấy. Thầm nghĩ một câu “Đáng tiếc”, kéo ra một đoá kiếm hoa, hướng Tần Trọng đâm tới.

Tần Trọng đáp trả lại một kiếm thích đáng, chân khí tương giao, chấn động đến cổ tay hơi tê rần, không khỏi lấy làm kinh hãi. Pháp lực của đối thủ cao cường, so với thể lực của y lúc này đánh bại gã cũng không thể tránh được những người truy sát còn lại.

Không Diệp tựa hồ nhìn ra y do dự, tiến sát từng bước, lộ ra sát chiêu, khiến cho y phải giơ kiếm đáp trả lại thích đáng.

Tần Trọng lui ra phía sau từng bước, gần như đã tới mép thuyền rồi, trường kiếm đâm trúng mũi kiếm của Không Diệp, người ngã nghiêng lướt trên không giống như đang bay. Không Diệp không khỏi một trận hít thở không thông, chỉ cảm thấy hàn quang chiếu vào mắt, cổ tay đau nhức không chịu nổi, trường kiếm màu xanh ngọc bích của gã đã bị vỡ vụn thành một trận khói dày.

Không Diệp khoanh tay nói: “Ta thất bại.” Nhìn Tần Trọng thần dung tiêu sái, đánh giá y một chút, xem ra y đã hao gần hết khí lực mà y sở hữu, thân thể cao to chỉ có thể dựa vào buồng nhỏ trên thuyền miễn cưỡng chống đỡ, tư thái vô cùng gầy yếu vô lực, trên mặt Không Diệp không khỏi lộ ra vài nét cổ quái.

“Tần mỗ vô ý ăn nhầm thần đan quý giá, rất là áy náy, nhưng ... nhưng ...” Hắn tự giác nhận lỗi, cũng không vì tính mệnh của mình mà hồ nháo, thế nhưng chung quy không thể thúc thủ chịu tội.

Có thể đây là tai kiếp mà Vân Nhược đã nói.

Trên thuyền lớn, tất cả mọi người khinh thường y sợ hãi, cười ha hả, có người hét lớn tiếng: “Nếu người áy náy, liền tự sát đi, nguyên thần của người chuyển thể luân hồi ta sẽ tiễn nó một đoạn đường, nếu như rơi xuống trong tay ta, coi như là không may mắn vậy, nhất định sẽ đem người chậm rãi lăng trì đến chết.”

Tần Trọng mỉm cười, lắc đầu nói: “Có ai muốn tới lĩnh giáo, xin mời tự nhiên tiến đến. Đệ tử Yên Phù Cung tuyệt không cúi đầu.”

Có mấy người đệ tử thanh tu Vô Tâm phái đã biến sắc. Yên Phù Cung tu hành pháp thuật vô cùng quỷ dị, từ trước đến nay người trong chính giáo lúc nào cũng trơ trên nói vì lợi ích muốn đem yêu nghiệt giết chết, lúc này nghĩ không ra cái yêu nghiệt này cư nhiên không biết trời cao đất rộng như vậy, bọn họ chửi bậy lên, tất cả đều nhảy lên mũi thuyền, hiển nhiên là dùng đông hiệp yếu.

Tần Trọng cùng một người đối địch đã là cố sức chống đỡ, lúc này lại gặp phải nhiều người vây quanh tấn công, nhất thời khí lực chống đỡ không nổi, đã dần dần lộ ra thân thái mệt mỏi, lui xuống hạ phong. Y bỗng nhớ tới lời Vân Nhược lúc chia tay nói, không khỏi tự cười diễu. Châm lửa ngọc lưu ly để cho người đến cứu, thế nhưng lúc này châm lửa thì có ai sẽ đến cứu?

Bấm tay ấn vào ngọc lưu ly, nhẹ nhàng bắn ra, một điểm ánh sáng nhất thời từ đầu ngón tay toát ra, bay thẳng lên bầu trời đêm, nháy mắt sáng rọi đến nửa ngày.

Có người hét lớn: “Đó là pháp ấn cầu cứu của Yên Phù Cung!”

“Không sai, đừng để cho hắn gọi giúp đỡ.”

“Giết hắn! Tới một người giết một người!”

Thanh Tu Vô Tâm phái tự xưng là danh môn chính phái, nghĩ không ra cũng sẽ làm ra loại chuyện vô sỉ đê tiện này. Tần Trọng vừa lộn vừa đưa tay trái ra, tại lòng bàn tay tích tụ một đám mây dày. Đây là tuyệt học của Yên Phù Cung – một phương pháp phân liệt thần huyết, có thể kích phát tiềm lực của bản thân, nhưng đối với bản thân cũng gây ra thương tổn cực lớn. Mấy năm trước Vân Trung Vũ đã dùng loại pháp thuật này để đánh bại Đạm Nguyệt Ngân, nhưng sau khi sử dụng nó một lần, gã dùng ba năm tu luyện cũng không thể khôi phục lại được pháp lực như cũ nữa, nó còn liên lụy thân thể bị huỷ diệt, nên khi Đạm Nguyệt Ngân tấn công, gã liền bị hắn đoạt lại cung chủ vị.

Đám mây bay nhanh xoay tròn, tạo thành một dòng suối chảy thật lớn, mọi người chỉ cảm thấy kinh phong đập vào mặt, một trận khí lực thật lớn kéo tới, không khỏi bước lui về phía sau vài bước, khí huyết cuộn cuộn, kẻ nào yếu pháp thuật liền bị phun ra máu. Tiếp tục nhìn thì liền thấy Tần Trọng cũng phảng phất đánh mất toàn bộ khí lực trong người, sắc mặt trắng bệch, cả người không khỏi hơi nhoáng lên, chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng.

Lúc này một thanh âm lạnh lùng từ xa vọng đến: “Phân liệt thần huyết, thật sự quá ngu xuẩn!”

Mọi người ngẩng đầu, liền nhìn thấy một nam tử lướt qua không trung mà đến, nhẹ nhàng bay đến đáp xuống mũi thuyền, tay áo nhanh nhẹn, khí độ tự nhiên tĩnh nhã không gì sánh được, tựa như nhìn không thấy ánh mặt trời ngạc tán thán của mọi người, một mình đi tới trước mặt Tần Trọng, hai người – một áo dài màu xanh lam hơi cũ cùng một áo dài tím nhạt dừng ở trước mặt nhau, gần như ngưng trệ, đứng nhìn nhau thật sâu.

Đối với ánh mắt vô cùng nhiệt liệt của Đạm Nguyệt Ngân, Tần Trọng có chút mất tự nhiên, y cúi đầu nhìn xuống mặt đất, né tránh ánh mắt đó. Đã dùng hết pháp lực trong người, thân thể cũng gần như vô pháp thừa nhận thêm kích động, nhưng ngay lúc nhìn thấy được hắn, khí huyết trong cơ thể phảng phất cuộn cuộn sôi trào lên.

Tần Trọng đã hoàn toàn mất đi năng lực tự hồi, chỉ có thể dựa vào bản năng mà nắm lấy bàn tay của Đạm Nguyệt Ngân đang muốn lau đi vết máu ở khoé môi của y, hầu như là lẩm bẩm: “Là mộng sao? Cho dù là mộng, cũng là không thể”

Cho dù đây là mộng, y cũng khó có thể tiếp nhận một chút ôn nhu của mình. Ngực Đạm Nguyệt Ngân vô cùng đau đớn, tựa như bị cắt thành những mảnh nhỏ, hắn vươn tay tiếp được thân thể đang chậm rãi ngã xuống của y.

“Các ngươi làm hại hắn như vậy, còn muốn sống sao?” Đạm Nguyệt Ngân phát ra mỗi chữ mỗi câu tựa như đao phong băng lãnh.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Trác Vân Sơn giận dữ nói: “Đạm Nguyệt Ngân, nhiều lời vô ích, có bản lĩnh thì cùng phân cao thấp đi!”

“Các ngươi là đệ tử của thanh tu Vô Tâm phái có thể cùng ta so chiêu sao? Bất quá một hay hai người mà thôi. Bằng ngươi, không xứng làm đối thủ của ta. Trác Vân Sơn, ngươi không chịu quỳ xuống dập đầu lạy ta, đừng trách ta vô tình.”

Trác Vân Sơn giận dữ, vận khí tạo thành kiếm, liền muốn nghênh chiến, Đạm Nguyệt Ngân khinh thường, xuy một tiếng. Trác Vân Sơn thấy trên ngực mình đã có hơn một cái động lớn do một đạo kiếm quang loang loáng tàn phá mà ra. Gã thầm nghĩ: ta chết rồi sao? Làm sao có khả năng?

Thân thể gã đã mềm nhũn ngã xuống, trong lòng cực kỳ hoảng hốt, chỉ thấy Đạm Nguyệt Ngân ôm một người nam tử vào trong lòng, lướt qua không trung bay đi, phảng phất đã ở tít đằng xa mờ mịt.

Cả người mỗi một tác đều muốn phân khai nứt ra thành trăm nghìn miếng, Tần Trọng hỗn loạn mở mắt, thấy Đạm Nguyệt Ngân ngồi ở bên giường, vẻ mặt cư nhiên lộ ra biểu tình ôn nhu như vậy, cư nhiên là đối với y Tần Trọng không khỏi nhắm mắt lại.

Sai rồi, rời khỏi Yên Phù Cung đã lâu, thế nào vẫn có thể nghĩ đến người kia, cư nhiên còn trong lúc mê mang vẫn có thể nhìn thấy ảo giác của hắn. Sai rồi, từ lần đầu tiên gặp gỡ đã là một sai lầm, giờ đây có thể nào vẫn còn tùy tiện để chính mình rơi vào giữa loại ảo giác này?

Mở mắt ra, vẫn nhìn thấy Đạm Nguyệt Ngân đang ở trước mắt. Tần Trọng giật mình mà giường mắt nhìn chăm chăm hắn, nói không nên lời.

Biểu tình miễn cưỡng tự trấn định của y, khiến cho Đạm Nguyệt Ngân không khỏi cười rộ lên, trong lòng không khỏi có chút động tình, nhẹ nhàng lên tiếng: “Trọng ...” Cúi đầu, liền nghĩ muốn hôn lên tóc mai của y.

Tần Trọng nghiêng mặt tránh né, âm thầm cười nhạo chính mình ở ban ngày mà làm ra loại mộng chẳng biết liêm sỉ này, cư nhiên lại mơ tới hắn đi hôn mình.

Điên rồi, nhất định là điên rồi. Bằng không làm sao có thể? Tần Trọng cúi đầu nói: “Hồn kỳ tâm nhân, nhược hối nhược hôn. Phóng thích tâm thần, im lặng vô hồn ...”

Đây là bí quyết tu đạo của Vô Tâm, dùng để thu liễm tâm thần, có thể dùng để khống chế không cho tâm ma xâm lấn. Đạm Nguyệt Ngân vừa nghe, không khỏi xì một tiếng, bật cười: “Người nghĩ rằng ta là ảo ảnh sao? Nào có ảo giác rõ ràng như thế, lẽ nào lúc người nằm mơ cũng sẽ mơ đến ta sao?” Đạm Nguyệt Ngân vuốt ve bụng Tần Trọng, động tác cực kỳ tình sắc, chậm rãi đi xuống, tốc hành nắm lấy ‘trung tâm’ của thân thể y.

Tần Trọng bắt lấy tay hắn nghĩ muốn ngăn cản hắn không quy củ, nhưng bàn tay thon dài này đã cầm lấy chỗ yếu đuối mềm mại nhất của chính mình, Tần Trọng không khỏi hừ một tiếng, nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra biểu tình dờ dẩn, thân thể y bất lực mặc cho bàn tay hắn thao túng.

“Người ... thế nào lại đến?” Mặc dù kiệt lực khắc chế không cho mình phát ra âm thanh mắc cỡ, nhưng gian nan nói rõ từng chữ này lại lộ ra y nhấn đến vô cùng khổ cực. Đạm Nguyệt Ngân thấy thái dương y chảy ra mồ hôi, liền đem y ôm vào trong lòng mình. Mặc dù thân thể Tần Trọng lúc này vô cùng suy yếu, thế nhưng vì thân hình cao lớn, trọng lượng sẽ không nhẹ, nhưng Đạm Nguyệt Ngân tùy tiện liền có thể đem y ôm lấy.

“Ta thấy có người điểm khói lửa, bởi vậy đi qua xem thử. Phân liệt thần huyết, người thật đúng là cảm đảm khi dùng nó, nếu như thân thể bị hủy, muốn đi đâu tìm một thân xác để hợp thể?” Đạm Nguyệt Ngân càng nói càng tức giận, nhện không được nhẹ nhàng ngắt một cái lên ‘thương cảm gì đó’ trong tay.

Tần Trọng kêu lên một tiếng đau đớn, cũng không có biểu tình gì.

Nhìn thần sắc tiêu tụy của y, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi có vài phần hối hận. Chậm rãi cúi người xuống, kề sát bên tai y nói: “Tần Trọng, có hay không hối hận đã từng ở cùng ta?”

Y chậm rãi nghiêng mặt đi, tách Đạm Nguyệt Ngân ra, hỏi: “Hiện tại nói những lời này, là có ý gì?”

Đạm Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, nói: “Chúng ta bắt đầu một lần nữa đi.”

Tần Trọng giật mình, nâng mắt nhìn dung mạo tuyệt lệ của Đạm Nguyệt Ngân, lúng ta lúng túng nói: “Người ... người nói cái gì?”

“Lúc người ở bên cạnh, ta không có cảm giác gì, đại khái đã thành thói quen có người ở bên, người đi rồi ta mới phát hiện, nguyên lai ... đã sớm không thể cách xa người. Tần Trọng, trở lại bên người ta đi, ta sẽ đối đãi tốt với người.” Đạm Nguyệt Ngân tự nhận đã là vô cùng tận nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, tuy rằng biết rõ lời mình nói là sự thực, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng không có biểu tình gì.

Tần Trọng nhẹ nhàng nở nụ cười. Đối mặt với dáng tươi cười khó có được của y, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi có chút giật mình, trong lúc nhất thời cư nhiên có ảo giác hít thở không thông, trong lòng tựa như có chút gì chưa xốt khổ sở chảy ra.”

Tần Trọng nhẹ nhàng nói: “Nguyệt Ngân, ta đã chết qua một lần. Bởi vậy có một số việc thấy tương đối rõ ràng. Kỳ thực người chỉ là theo thói quen mà thôi, sớm muộn gì có một ngày, người cũng sẽ có thói quen không có ta bên cạnh người. Người đã cứu ta, sau này ta sẽ làm một gì đó báo đáp lại người. Hôm nay chia ly, ngày khác nhất định sẽ không gặp lại.” Y nở nụ cười, đã thoải mái, ngực cũng như trút được gánh nặng. Y tránh mở kiếm chế của Đạm Nguyệt Ngân, chậm rãi đứng dậy xuống giường.

Đạm Nguyệt Ngân dùng sức đem y ấn ngã lên giường, trừng mắt nhìn y tựa như muốn đem y ra chém thành mười bảy mười tám khúc, sắc giọng gần từng chữ: “Người nói cái gì? Nói lại lần nữa cho ta xem!”

Thân thể đụng vào trên giường, một trận khí tức máu tanh nẩy lên trong cổ họng, Tần Trọng miễn cưỡng chịu đựng nhìn xuống, người đã đầu vầng mắt hoa.

“Vô luận thế nào ta cũng sẽ không cho phép người rời khỏi ta!” Đạm Nguyệt Ngân thấp giọng nói, tuy nhất thời nhìn không được mà thô lỗ, thế nhưng nhìn thấy y như vậy, liền cảm thấy hối hận, ngừng mắt nhìn y, chậm rãi cúi đầu, nghĩ muốn hôn y.

Tần Trọng đem mặt tách ra, thấp giọng nói: “Chúng ta cứ như vậy coi như hết. Người cũng không phải không thể không có ta ...” Với tướng mạo y mà nói, tại Yên Phù Cung dĩ nhiên không thể nói là chọn lựa tốt nhất, hơn nữa hiện nay thân thể cũng đã hư hại, không còn chỗ nào tốt lành, rốt cuộc không rõ trong lòng Đạm Nguyệt Ngân đang suy nghĩ cái gì.

Đạm Nguyệt Ngân thấy y vẫn tách ra khỏi mình, tức giận dần dần ngưng tụ ở trong mắt, qua một lúc lâu, nặng nề nói: “Người không phải nói muốn ta hạnh phúc suốt đời sao? Ta là muốn người ở lại bên cạnh ta, đó mới điều làm ta vui vẻ.” Đạm Nguyệt Ngân cũng không dễ khuất phục cúi đầu chịu thua, nên từ trong miệng hắt nói ra những lời này đã là điều khó thể có được, nhưng với Tần Trọng mà nói, bất quá chỉ cho là Đạm Nguyệt Ngân muốn đem y kiềm chế bên người, hơn nữa lấy làm nhục y làm chuyện vui.

Tần Trọng chậm rãi xoay người, nghe được những lời này của hắc không khỏi nhẹ giọng ho khan: “Kia đều là ... lời nói bấy trước khi chết, hiện tại sống lại, những lời trước đây sẽ tự nhiên như mộng ảo ... Người và ta đều là người tu đạo, đương nhiên hiểu được ham muốn là một việc, còn như liên quan đến chữ tình không thể không gạt bỏ đi, nếu không đạo thuật vĩnh viễn không thể đi đến đỉnh được. Nguyệt Ngân, tuy rằng người đã đoạt lại vương vị cung chủ Yên Phù Cung, nhưng thế gian người tu đạo rất nhiều, người giỏi thì có người khác giỏi hơn, núi cao thì có núi khác cao hơn, thanh tu Vô Tâm phái chỉ là nhất thời suy yếu, theo ta thấy, trong vòng hai, ba năm nữa, sẽ có không ít cao thủ ...”

Y nói vô cùng nhẹ nhàng tự nhiên, tựa hồ đã không còn tình ý, nhưng lời lẽ lại tha thiết thâm tình, Đạm Nguyệt Ngân vốn có chút không kiên nhẫn, thấy y gần như duy trì không nổi nữa, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, không khỏi có chút động tình, chậm rãi cúi đầu, giữ chặt đôi môi mang theo tơ máu của y.

Tinh khí ẩm áp nhập vào trong miệng, có một loại điềm ý kỳ lạ. Đạm Nguyệt Ngân tinh tế gặm cắn lên môi y, đầu lưỡi tinh xảo nỗ lực tiến vào trong miệng y, mềm mại ngọt ngào khiến cho y lỗi giác mà gần như đắm chìm trong đó một lần nữa, y cố lấy lại bình tĩnh, kịch liệt giãy dụa lên.

Thân thể ma sát lẫn nhau làm cho hạ thân nẩy lên dục hỏa sớm đã không kiềm chế được, Đạm Nguyệt Ngân cố gắng đè lại thân thể y, có chút nóng không kiên nhẫn, thanh âm cũng trần ngập ý tứ cảnh cáo: “Đừng nhúc nhích! Người muốn xuất huyết lần nữa sao?”

Sớm đã không còn gì, lúc này cần gì phải quan tâm nhiều như vậy? Tần Trọng âm thầm trào phúng chính mình, y gần như là dùng hết toàn bộ sức lực giãy dụa thoát khỏi kiềm hãm tựa như gọng kiềm của Đạm Nguyệt Ngân.

Y giãy dụa kịch liệt làm cho Đạm Nguyệt Ngân không thể làm gì khác hơn là buông môi y ra, nhưng vẫn đè mạnh thân thể y, có chút bất đắc dĩ bị đánh bại: “Muốn đối với người ôn nhu đều không được, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Rốt cuộc như thế ôn nhu? Tần Trọng nhếch khoé miệng, im lặng không lên tiếng, cố gắng chỉnh lại quần áo đã bị kéo đến không còn hình dạng, âm thầm cười nhạo tình trạng bản thân thực sự là bi thảm đến khó có thể hình dung.

Đạm Nguyệt Ngân âm trầm nhìn Tần Trọng, vô luận thế nào y cũng không chịu mở miệng nói, tựa hồ biểu

lộ thật sự muốn chấm dứt giao tình giữa bọn họ. Mặc dù bản thân hắn đã ăn nói khép nép, thế nhưng y vẫn trưng ra một bộ dáng ôn hoà bình tĩnh, rõ ràng vẫn yêu chính mình, nhưng lại trăm phương nghìn kế muốn ly khai, thật sự không hiểu trong lòng y rốt cuộc là nghĩ thế nào?

Đạm Nguyệt Ngân có điểm tức giận, nói: “Người rốt cuộc muốn ta làm như thế nào người mới vui vẻ?”

Tần Trọng trầm mặc không nói. Mặc dù vẫn yêu hắn, nhưng phải làm thế nào đây? Lẽ nào chính mình thật sự không hề có tôn nghiêm như vậy muốn bồi ở bên người hắn? Để cho hắn – lúc thích thì đối xử tốt, lúc không thích thì ném qua một bên?

Có thể nào lại không biết xấu hổ như vậy? Tần Trọng thả lỏng thân thể, thấp giọng nói: “Ta chỉ muốn người buông tha ta.”

Đạm Nguyệt Ngân biết tính cách y tuy là ôn nhu, nhưng nếu đã làm ra quyết định thì vô pháp thay đổi, bỗng nhiên hắn có loại cảm giác vô lực mà trước nay chưa từng có.

Mặc kệ ta làm cái gì, đều không thể vặn hỏi lại rồi.

“Được, người đi đi.” Đạm Nguyệt Ngân buông thả thân thể y ra, đứng thẳng dậy, thần tình khôi phục hờ hững như trước. Cho dù là Thu Dung, hiện giờ ở trong lòng mình bất quá cũng chỉ là một bóng hình mờ nhạt, Tần Trọng cũng là gì đâu? Một ngày nào đó cũng sẽ quên. Hắn là Đạm Nguyệt Ngân, không có gì là không làm được ...

Đạm Nguyệt Ngân nhìn một đám mây mù ở trên ngọn núi xa, thần tình trên mặt băng lãnh như tuyết, tạo nên một loại tuần mỹ thần kỳ.

Tần Trọng nhìn hắn một lát, không nói gì. Vốn nghĩ rằng người này sẽ dần vật y đến chết, ai ngờ hắn cư nhiên buông tha cho y.

“Như vậy, đa tạ cung chủ.” Hắn cúi người chậm rãi quỳ xuống, vô cùng gian nan mà làm một cái lễ cúi chào.

Đạm Nguyệt Ngân cũng không nhìn hắn, chỉ là yên lặng hướng ra ngoài cửa sổ nhìn đám mây bay nhẹ nhàng ở trên núi. Gương đồng hình bán nguyệt ở bên bệ cửa sổ phản chiếu đôi môi tái nhợt khô nứt của người nọ ở phía sau, khuôn mặt lãnh đạm quật cường, cước bộ thông thả không chút nào chần chừ, đưa tay mở cửa, chậm rãi rời đi.

Trên dung mạo tuyệt lệ, ánh mắt gần như co rút lại, Đạm Nguyệt Ngân nháy mắt khôi phục bình tĩnh. Chỉ cần hắn muốn quên y, nhất định sẽ quên được y.

Dung nhan trắng nõn mỹ lệ hơi vặn vẹo, ngón tay cương lạnh như băng. Ở khi y chết, hắn có thân thể y làm bạn, hiện tại cái gì cũng đã không có

Đạm Nguyệt Ngân chẳng biết đã đứng bao lâu, bỗng nhiên nói: “Người tới!”

Bọn thị vệ vốn vẫn thủ ở ngoài cửa, thấy Tần Trọng rời đi, vốn có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến Đạm Nguyệt Ngân người này lạnh lùng vô tình, lập tức cũng không cảm thấy kỳ quái. Bỗng nghe được Đạm Nguyệt Ngân gọi người, vội vàng đi vào quỳ xuống.

Chẳng biết qua bao lâu, mặt Đạm Nguyệt Ngân vẫn lạnh lùng, không nói một lời. Một thị vệ nhịn không được, run rẩy nói: “Cung chủ là muốn chúng ta đem Tần Trọng bắt trở về? Hắn đi cũng chưa xa, thuộc hạ nhất định dốc hết toàn lực đem ...”

“Ai bảo các người bắt hắn?” Đạm Nguyệt Ngân lạnh lùng nói, trầm ngâm trong chốc lát, cúi đầu nói: “Các người phụ trách âm thầm bảo hộ hắn.” Người nọ thân thể chưa lành, hơn nữa lại bị thương nặng, nếu như gặp phải đệ tử của thanh tu Vô Tâm phái một lần nữa, nhất định vô lực tự bảo vệ mình. Người do đích thân mình cứu, không thể để cho y tùy tiện muốn chết liền chết. Đạm Nguyệt Ngân cho chính mình một lý do, nhất thời an tâm rất nhiều.

Thị vệ hai bên nhìn mặt nhau, hoài nghi chính mình nhất thời nghe lầm, vội hỏi: “Cung chủ.....”

Đạm Nguyệt Ngân trầm mặc nói: “Thế nào? Không nghe hiểu lời ta nói? Người của Yên Phù Cung ta quyết không để mặc cho kẻ khác khi nhục. Các người mau chóng hạ sơn đi, nếu hắn bị thương tổn dù là một cọng lông tơ, ta cũng sẽ hỏi tội các người. ”

Thị vệ hai bên không dám nhiều lời, vội vã lĩnh mệnh lui ra. Ra khỏi Dục Hoa cung, liếc mắt nhìn nhau, mới phát hiện trên mặt người đối diện đều là biểu tình vừa sợ hãi vừa kỳ quái. Chuyện cung chủ cùng Tần hộ vệ, bọn họ cũng biết mơ hồ, đều là âm thầm suy nghĩ Tần hộ vệ cư nhiên ở trong tình hình bị ngược đãi như vậy lại đi đắc tội cung chủ, không ra nghĩ cung chủ cư nhiên lại hạ lệnh bảo hộ y. Ở Yên Phù Cung song tu hợp rã, chưa từng có loại chuyện ái dục lưu luyến.

Tần Trọng đi thẳng xuống chân núi, vẫn không có ai bắt chình mình trở lại, liền biết Đạm Nguyệt Ngân quyết định muốn buông tha cho y là thật, trong lòng mặc dù có chút mờ mịt, nhưng chỉ biết thở dài một hơi.

Tựa như là một người nằm mộng thật dài. Có điều trong mộng có yêu hận, tỉnh lại tất cả thành hư không.

Thân thể tuy bị huỷ, nhưng cấm chế từ lâu đã giải trừ, bởi vậy đạo thuật cũng không bị phế bỏ, nhưng phản ứng đã chậm vô cùng. Đi hai ngày, mới loáng thoáng cảm thấy có người theo ở phía sau, nếu vô pháp vùng thoát khỏi, liền cứ mặc cho bọn họ theo.

—————end ch.8—————

9. Chương 9: Vĩ Thanh

Một năm sau

Nước sông Nguyệt Giang vừa xanh biếc mênh mang vừa yên lặng mông lung, phía núi xa mơ hồ có những đình đài lầu các, nếu thuyền đến gần nơi này sẽ cảm thấy vô cùng hư ảo.

Bên cạnh bờ sông, một người nam tử áo dài màu xanh lam bên hông mang bội kiếm đang chậm rãi bước đi. Rời khỏi Yên Phù Cung đã một năm, nửa năm trước pháp thuật đã khôi phục không sai biệt lắm, nhưng thân thể vẫn không khoẻ lên được. Có thể sử dụng pháp thuật nhưng không thể kéo dài. Người đã chết qua một lần, nếu muốn giống như trước đây thì căn bản không thể.

Từ nửa năm trước y đã nghĩ ra cách thoát khỏi cái đuôi theo sau, một người du sơn ngoạn thủy càng phát hiện ra thiên địa bao la, phẳng phất kiếp sống là phù du, các loại chuyện cũ đều có thể buông xuống, nhưng duy nhất là không thể quên được người kia. Bởi vậy vẫn vô thức mà tìm hiểu tin tức về người kia.

Trong Yên Phù Cung, thuật tu tiên là tà môn ma đạo, trong chính đạo trừ thanh tu Vô Tâm phái ra còn có Kim Liên Tự cũng là môn phái có tiếng tăm. Kim Liên Tự là Phật gia, từ trước đến nay mặc kệ chuyện trong đạo môn, nhưng nghe đồn Kim Liên Tự cùng thanh tu Vô Tâm phái đã dần dần xem hành vi của Yên Phù Cung là vô sỉ, những ngày gần đây muốn liên hợp lại tiêu diệt Yên Phù Cung tà phái.

Người kia đã đoạt được những gì mình muốn, lại nghe nói hần căn bản không quan tâm sự vụ trong cung, nửa năm trước trong cung xảy ra biến cố, Hắc Trạch đường chủ cùng Lôi Chấn đường chủ liên hợp với các thủ hạ lại muốn cướp đoạt cung chủ vị, có người nói Đạm Nguyệt Ngân đã dẹp yên được phản nghịch, nhưng Yên Phù Cung đã đại thương nguyên khí, này có thể là nguyên nhân vì sao Kim Liên Tự cùng thanh tu Vô Tâm phái dám lên Yên Phù Cung khiêu chiến.

Có thể nguyên nhân là vì Thu Dung còn chưa tìm được, nên khiến cho hần chán nản. Nghe đồn sau khi Thu Dung lấy Huyền Long Châu cùng Thuý Ngọc Ban Chỉ đã tu luyện thành công, nhưng cũng không muốn quay về Yên Phù Cung. Tần Trọng có đi tìm gã một lần, nhưng gã căn bản không để ý tới Tần Trọng, mỗi ngày đùa giỡn với tiểu diêu trong lòng, đến cuối cùng quần vào mặt y một câu: “Người không phải đã quên hần rồi sao?”

Đã quên... có thể là đã quên a. Chỉ có ở lúc đêm khuya bỗng nhiên nhớ tới những dần vật chà đạp đã trải qua trước đây, liền chợt giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Thế nhưng hần có nguy hiểm, chính mình cũng không thể ngồi xem mặc kệ.

Tần Trọng có chút do dự, lúc y nắm được tin tức thì chuyện Kim Liên Tự cùng thanh tu Vô Tâm phái lên núi đã là chuyện hai ngày trước, Đạm Nguyệt Ngân không quan tâm sự vụ, mỗi ngày sống mơ mơ màng màng, người trong cung thấy hần mặc kệ, có vài người nhát gan đã bỏ đi, di tản khỏi cung. Nếu như chính mình cũng không quan tâm hần, có thể hần sẽ thực sự say chết ở trong Yên Phù Cung.

Đạm Nguyệt Ngân nghịch thiên chiêu hồn, đã dẫn theo thiên kiếp, rất khó nói có phải hay không là ngay lúc này. Hần rốt cuộc cũng là vì mình mà dẫn theo thiên kiếp... Tần Trọng cười khổ, vì một cái lý do ngu si nực cười mà chính mình cuối cùng đã nghĩ ra.

Mà thôi, dịch dung một chút rồi lên núi, hần sẽ không thể biết.

Qua sông Nguyệt Giang đến chân núi Yên Phù Cung. Đây là con đường duy nhất lên Yên Phù Cung, chỉ là dưới chân núi thiết kế rất nhiều trận thuật lâm kỳ, bởi vậy người thường không thể tới gần. Biết đường lên núi chỉ có người của Yên Phù Cung. Nhưng hiện tại đạo môn tàn mạt khắp nơi, nên những người tu tiên của đạo khác cũng có thể biết đường lên.

Lúc này sắc trời đã tối, bờ sông chỉ có một chiếc thuyền, người chèo thuyền che mặt, ngồi ở đuôi thuyền câu cá.

“Người chèo thuyền, cho ta qua sông!”

Tần Trọng gọi một tiếng ‘người chèo thuyền’, người kia buông cần câu trong tay, đứng lên, cầm cây trúc dài đem thuyền chèo tới trước mặt Tần Trọng, liếc mắt nhìn y quan sát cao thấp, khàn giọng nói: “Đã trễ thế này, tiên sinh còn muốn qua sông sao?”

Tần Trọng cười khẽ một cái, khoé mắt cũng mang theo tia cười: “Đúng vậy, làm phiền lão bá.” Nước sông yên tĩnh, có lẽ nửa đêm là có thể đến Yên Phù Cung.

Tần Trọng lên thuyền nhỏ, thân thuyền rơi rung động, người chèo thuyền cầm lấy cây trúc dài điểm mạnh lên bên bờ, thuyền nhỏ lung lay lắc lắc hướng chỗ nước sâu mà lướt tới. Tần Trọng nhìn làn khói xa xa, có chút đắm chiêu suy nghĩ. Nghĩ không ra cho dù đã qua một năm mà y vẫn vô pháp quên hần, có thể kiếp này đều không thể quên a.

Người chèo thuyền thanh âm vô cùng thông thả, nói: “Tiên sinh đêm khuya qua sông, không biết gây nên chuyện gì?”

Tần Trọng ngẩn người, nói: “Kỳ thực ta cũng không phải qua sông, mà là muốn đến một chỗ đầy mây bao quanh.”

Người chèo thuyền nói: “Nơi đó có người nói là nơi ở của những người tu tiên, tiên sinh cũng tu tiên sao?”

Tần Trọng lấy làm kinh hãi, nhìn chằm chằm vào đôi mắt người chèo thuyền, lại phát hiện dưới làn da đôi môi cùng mái tóc bạc phơ là đôi mắt cực kỳ xinh đẹp đang tĩnh tĩnh nhìn y. Tần Trọng không khỏi giật mình, lui về phía sau một bước: “Người Người”

Đạm Nguyệt Ngân tháo che mặt xuống, dùng pháp thuật khôi phục lại dung mạo vốn có của mình, đi đến trước mặt y, ôm lấy thân thể y để tránh cho y cứ lui mãi về sau sẽ rớt xuống sông, thấp giọng nói: “Ta chờ người đã rất nhiều ngày. Ta biết người nhất định sẽ đến ...”

Tần Trọng vừa tức lại vừa giận, vô thức muốn tránh khỏi khống chế của hần, Đạm Nguyệt Ngân cũng không dám dùng khí lực quá lớn, hai người ở trên thuyền truy đuổi lẫn nhau. Đạm Nguyệt Ngân vô cùng nhanh nhẹn, bắt được cổ tay hai tay Tần Trọng, đặt ở trên boong thuyền, dùng thân thể mãnh mẽ đè lên y, nhìn hai gò má y trướng lên đỏ bừng, không biết là do tức giận hay mất sức, làm cho lòng hần hơi khê động, chỉ cảm thấy mê người nói không nên lời, không khỏi chậm rãi cúi đầu xuống muốn hôn lên y.

Tần Trọng nghiêm mặt né tránh, Đạm Nguyệt Ngân hôn lên trên mặt y, rồi chậm rãi chuyển dần qua hôn lên khoé miệng y. Tần Trọng kinh hoảng thất thố, liều mạng muốn tách hần ra, Đạm Nguyệt Ngân vô thức dùng chân khì, làm cho y bỗng nhiên cảm thấy một trận áp bức, hần chăm chú nhìn y, nhú mày nói: “Đã qua lâu như vậy, như thế nào người vẫn không nghe lời?”

Nguyên lai lúc trước hần đáp ứng để cho mình ly khai, cũng là có âm mưu, dĩ nhiên là nghĩ chờ một năm trôi qua mình sẽ hết giận hần, hần lần nữa đến tìm mình, chính mình thật ra vẫn còn yêu hần, sẽ để cho

hắn muốn làm gì thì làm.

Tần Trọng không nói một lời, chỉ muốn đẩy Đạm Nguyệt Ngân nằm ở trên người y ra, lúc này chân của Đạm Nguyệt Ngân đã mở hai đùi y ra, khiến cho y căn bản là vô pháp khép chân lại, chỉ có thể mở lớn hai chân, nằm ngưỡng mặt lên trời.

Đạm Nguyệt Ngân nhẹ nhàng vén áo y lên, cởi quần y ra, dung nhan tuyệt lệ dưới ánh trăng mờ ảo cùng sông nước bỗng bình dập dờn, càng phát ra vẻ đẹp sâu sắc khó có thể hình dung.

Nửa người dưới xích loã khiến cho Tần Trọng có loại cảm giác thẹn thùng nói không nên lời, âm thầm giơ ngón tay ra kết thành pháp ấn.

Một đạo bạch quang chợt đánh về phía Đạm Nguyệt Ngân, Đạm Nguyệt Ngân không thể làm gì khác hơn là lắc mình tách ra. Bạch quang bắn trúng lên mái thuyền lướt qua đánh xuống đầu thuyền, thân thuyền chấn động kịch liệt, một tiếng nổ vang lên gây chấn động đến trắng sáng cả một vùng trời.

Tần Trọng đứng dậy có chút bất ổn, thân thể lung lay, trong bụng nảy lên tầng tầng đau nhức, gần như một trận tinh diễm, không khỏi phun ra một bùm máu. Cả người không còn chút khí lực, chỉ có thể vô lực ngã lên trên mặt thuyền.

Sắc mặt Đạm Nguyệt Ngân đầy tức giận, thấy y biến thành như vậy, không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi, đi lên trước cúi người xuống đem y ôm vào trong lòng.

Tần Trọng nảy lên kinh sợ, nếu như lúc này Đạm Nguyệt Ngân đối với y làm cái gì, thì y cũng vô pháp chống lại, chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, nghĩ như vậy thân thể không khỏi run rẩy nhẹ nhẹ.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn y một lát, thấp giọng nói: “Ta biết trước đây ta đối với người rất xấu, trong tình ái lúc nào cũng rất thô bạo ... Bởi vì ta cho rằng khi yêu một người thì yêu thương cùng ôn nhu sẵn sóc sẽ phát ra từ nội tâm, tựa như ta đối với Thu Dung vậy ... Ta như thế đối với người hơn phân nửa không phải là không yêu người, mà là ta rõ ràng là yêu Thu Dung, thế nào có thể thay lòng đổi dạ? Bởi vậy, ta cho rằng tình cảm đối với người chỉ là thương hại, có thể chỉ là dao động. Ta cứu người, coi như trả lại cho người một phen si tình đối với ta, một ngày nào đó cũng sẽ quên người tựa như quên Thu Dung vậy ... Kết quả sau khi người rời đi, trong lòng ta vẫn nghĩ về người, trong một năm này, ta cũng không có đi tìm người khác ...” Câu nói sau cùng ảnh hưởng rất lớn đến tôn nghiêm cung chủ của hắn, khiến cho Đạm Nguyệt Ngân không khỏi ho nhẹ một tiếng.

Tần Trọng cười khổ, nói: “Còn nhớ cái này làm gì? Ta đều đã quên ...”

Đạm Nguyệt Ngân không khỏi bật cười một tiếng: “Người nếu đã quên, vì sao còn muốn lên Yên Phù Cung? Cho dù là du ngoạn ngắm cảnh cũng không cần phải đứng vào lúc đêm trước ta gặp phải cường địch ...”

Tần Trọng bị hắn nói toạc ra tâm tư, vô cùng nan kham mà tránh đi ánh mắt của hắn.

Thanh âm Đạm Nguyệt Ngân dần dần ôn nhu, nói: “Ta đã nhường lại chức vị cung chủ. Bởi vậy ... chúng ta sẽ có thời gian cả đời cùng một chỗ ...”

“Người ... người vì sao ...” Tần Trọng giật mình đến gần như nói năng lộn xộn, không thể tin Đạm Nguyệt Ngân khổ luyện ba năm để đoạt lại chủ vị Yên Phù Cung, mà giờ đây lại có thể chấp tay cho không người khác.

Đạm Nguyệt Ngân cười hì hì, hôn lên đôi môi y, Tần Trọng bởi vì vẫn giật mình kinh ngạc mà không có phản ứng. Đạm Nguyệt Ngân cười nói: “Trước đây ta là vì Thu Dung, hiện tại tất nhiên là vì người. Sau này chúng ta lưu lạc thiên nhai, không biết có bao nhiêu vui vẻ ...”

Tần Trọng rất lâu sau vẫn không có hồi phục lại tinh thần. Đạm Nguyệt Ngân có thể vì y làm chuyện này, có thể vì yêu y mà hi sinh. Vốn cho rằng chuyện tình trong kiếp này vô vọng, bỗng nhiên lại phủ xuống, làm cho bản thân có loại cảm giác giống như đang trong mộng.

Không gian trong mộng vô cùng đẹp, như sương mù như tia chớp, như ảo ảnh mơ hồ ... Chính là trước kia có thể sẽ mừng rỡ như điên, hiện tại lại có cảm thấy đỡ dần

Không biết qua bao lâu, Tần Trọng nặng nề mở miệng: “Trải qua những ... sự tình ... lúc đó, đại khái ... ta đã không thể tái yêu người giống như trước kia ... lúc chết ... quá đau đớn ... ta thà rằng chấm dứt sạch sẽ, không muốn trải qua thêm một lần nữa ... bởi vậy ... bởi vậy ...”

Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy tâm của mình vô cùng đau đớn đến gần như hít thở không thông, trong mắt có chút gì đó ê ẩm, khó có thể khắc chế giữ lại, chỉ có thể cố sức ôm lấy thân thể trong lòng, chỉ cảm thấy thân thể trong lòng nếu như thoáng ra sức một chút sẽ dễ dàng vỡ nát, hần nhẹ giọng nói: “Ta không cần người lại yêu ta, ta muốn đối tốt với người, bảo vệ người ... Người còn nhớ không? Ta vốn nên gặp một lần thiên kiếp, thế nhưng qua một năm nay, cái gì cũng chưa từng phát sinh, ta đang suy nghĩ ... kỳ thực thiên kiếp của ta có lẽ là người, bởi vậy cho dù lúc ta uống say, vẫn nghĩ đến người, vừa lo lắng vừa ân hận ... Thương trên người người cho đến bây giờ còn chưa có khỏi hẳn, không biết người có chịu chăm lo cho chính mình không ? Ta ... ta rất là lo lắng.” Đạm Nguyệt Ngân yếu ớt thở dài một hơi. Vốn cho rằng những lời này sẽ không bao giờ nói ra khỏi miệng, nhưng lúc này đây nhìn thấy biểu tình mờ mịt không thể tin của Tần Trọng, trong lòng hần không khỏi đau nhức lên.

Tần Trọng si ngốc nhìn Đạm Nguyệt Ngân, trong lòng không khỏi cả kinh nói không ra lời. Có thể làm phép chiêu hồn, ở trong chốn tu tiên vốn không có bao nhiêu người, nhất là nghịch thiên mà đi thì càng ít đến không thể tìm ra, về phần trời phạt cũng chỉ là lời đồn đãi, nên cũng không thật ứng nghiệm, thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân cư nhiên lại làm chuyện này mà không hề đắn đo, có thể thật sự là vì yêu.

“Đừng lo lắng, ta rất khỏe, thương cũng tốt đến không sai biệt lắm ...” Tần Trọng thấp giọng nói.

Đạm Nguyệt Ngân tà tà nhìn y một lát, nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Khỏe đến có thể chịu đựng được làm tình sao?” Một tay chậm rãi xâm nhập vào trong nội y của Tần Trọng.

Tần Trọng không khỏi “A” một tiếng, kinh hoàng thất thố muốn ngăn cản hần, nhưng phát hiện Đạm Nguyệt Ngân chỉ là khai thông gân mạch cho y mà thôi. Nói là giúp y xoa bóp chung quanh các đốt ngón tay, thế nhưng lại xoa bằng cách đem môi dán xuống, làm cho không khí chung quanh trở nên tình sắc nói không nên lời. Biểu tình trên mặt y vừa xấu hổ vừa kỳ quái.

Đạm Nguyệt Ngân không khỏi nhẹ nhàng cười, nói: “Biểu tình này của người, thực sự là làm cho ngón trở cũng nhìn không được mà cử động mạnh a ... cũng không thể trách ta trước đây thô bạo như vậy. Người cái dạng này, ta làm sao nhẫn được?” Đạm Nguyệt Ngân càng nói về sau càng nhỏ giọng xuống, gần như là đang thì thào, nhưng vẫn truyền đến tai Tần Trọng, làm cho mặt Tần Trọng nhất thời hiện lên đỏ bừng, vừa muốn động đây lại bị Đạm Nguyệt Ngân ngăn trở, con mắt nhìn y có chút ngưng trọng, nói: “Đừng nhúc nhích!”

Tần Trọng không dám tái động, chỉ thấy Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi cúi xuống hôn lên bờ môi y, trên mặt lộ lên vẻ tươi cười đắc ý: “Không thể làm tình, chung quy vẫn có thể hôn cùng sờ sờ nhẹ a? Đừng lo lắng, ta sẽ không làm gì quá phận, chờ người dưỡng thân thể tốt lên, lúc đó chúng ta sẽ ...”

Tần Trọng nghe thấy Đạm Nguyệt Ngân mở miệng nói ra những lời càng ngày càng hạ lưu, cũng phát ra rất nhiều lời nói ve vãn, làm cho y hoảng hốt đến xấu hổ, hận không thể lập tức hôn mê đi.

Có lẽ đây là hạnh phúc chờ đợi đã lâu, một thứ hạnh phúc mang theo một ít chua xót khổ sở cùng ngọt ngào đắng cay.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi lên thuyền, mặt trăng sáng rực nhô lên cao, nước sông yên tĩnh chảy qua, không gian lặng yên không một tiếng động.

10. Chương 10: Phiên Ngoại

Sau khi Đạm Nguyệt Ngân trải qua một năm cô đơn một mình, đã quyết định muốn cùng Tần Trọng sống cùng một chỗ.

Tuy rằng Tần Trọng đáp ứng nhưng trên mặt tình cảm vẫn không thể chân chính tiếp nhận tình yêu của Đạm Nguyệt Ngân đối với y, chung quy cứ nghĩ rằng Đạm Nguyệt Ngân chỉ là không cam lòng bị y vứt bỏ, nên muốn bắt y cột ở bên người một lần nữa để lấy lại sĩ diện.

Đạm Nguyệt Ngân phong lưu lãng tử, còn chính mình trầm mặc buồn chán, chỉ cần Đạm Nguyệt Ngân cùng mình sống chung một đoạn thời gian, hẳn sẽ phát hiện chính mình vô cùng buồn chán. Tần Trọng tuy hiểu rõ điều này, nhưng không có biện pháp đuổi Đạm Nguyệt Ngân đi. Trong lòng tuy cũng cảm thấy ngọt ngào, nhưng cũng vì chia ly quá lâu mà cảm thấy thương cảm.

Trong khoảng thời gian này, y đã quen với việc sống ở trên thuyền, thuyền rất lớn, trên thuyền có một phòng nhỏ cùng một phòng ngủ, vật dụng thiếu thứ gì thì sẽ lên bờ đi mua.

Đạm Nguyệt Ngân tuy công bố là bị say tàu, nhưng hình như là không có thực, vì hẳn sống ở trên thuyền rất tốt.

Tần Trọng thích trạng thái yên lặng, nhất là ngồi câu cá nửa ngày cũng không nhúc nhích. Y vốn cho rằng Đạm Nguyệt Ngân nhất định chịu không nổi, ai ngờ Đạm Nguyệt Ngân ngồi ở bên người y, động bất động liền trêu chọc y, không gian trên thuyền vô cùng nhỏ hẹp, nếu như hai người truy đuổi nhau, chính y vì nổi lòng hỗn loạn không thể ngưng khí tức để di chuyển trên mặt nước, liền chỉ có thể rơi vào trong nước.

Nhưng mà chỉ cần y chịu được Đạm Nguyệt Ngân ve vãn âu yếm, thì tiếp đến sẽ biến thành ôm nhau không ngừng thở hổn hển, y thả lỏng hai chân mặc cho hẳn xâm phạm, mặc dù Đạm Nguyệt Ngân đã vô cùng cẩn thận, thế nhưng vẫn phải sử dụng cái nơi kia, cho nên sau khi xong việc Tần Trọng đều không thể đứng dậy nổi, chỉ có thể nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Nguyên một năm trước, Đạm Nguyệt Ngân không tìm bất kỳ ai để phát tiết, tiếp theo lại vì thân thể y vô pháp chịu đựng mà nhẫn nhịn, nên vừa được Tần Trọng ngầm đồng ý, liền không đợi thương thế của Tần Trọng có tốt hay chưa liền tựa như lang như hổ đem Tần Trọng ra ăn sống nuốt tươi.

Tần Trọng không nghĩ đến tính dục của Đạm Nguyệt Ngân lại tràn đầy như vậy, còn y vẫn thanh tâm quả dục*. (tâm trong sạch và ít ham muốn)

Trước đây, hai người ở cùng một chỗ thì cũng chỉ có luyện công mới làm tình, nhưng làm tình như thế cũng rất vui vẻ thoải mái, mà cũng không hao tổn quá nhiều thể lực, không giống hiện tại, Đạm Nguyệt Ngân thường thường làm đến gần như nửa đêm đều không có ý dừng lại, mà nơi giao hợp kia đã sớm biến thành sưng đỏ, còn thất lưng thì đau đớn đến muốn gãy thành từng khúc. Mỗi ngày ngoại trừ nằm trên giường nhìn nóc thuyền ra, thì y chẳng thể nhìn thấy cảnh tượng nào khác.

Ở khi Tần Trọng liều mạng chống cự lại ba ngày, rốt cuộc y mới có cơ hội lên bờ để bổ sung một ít thức ăn.

Mấy tháng này Tần Trọng không xuống giường được, mà Đạm Nguyệt Ngân lại không muốn có một người hạ nhân nào quấy rối ‘chuyện tốt’ của bọn họ ở trên thuyền, nên việc làm cơm là do Đạm Nguyệt Ngân phụ trách, mặc dù người tu đạo có thể dùng chân hoả để khống chế lửa, nhưng bởi vì Đạm Nguyệt Ngân cho tới bây giờ chưa từng xuống bếp, nên cơm nước làm ra thực không sao nuốt nổi.

Hai người xuống thuyền, Đạm Nguyệt Ngân yêu cầu muốn tiết kiệm thời gian, vì vậy hai người quyết định phân nhau ra đi mua đồ.

Vừa cùng Đạm Nguyệt Ngân chia ra, trên mặt Tần Trọng vẫn mang theo tia tươi cười, lúc này nhìn thấy một người nam tử tuấn mỹ đi tới trước mặt, bắt lấy y nói: “Tần huynh, người còn nhớ ta không?”

Tần Trọng lấy làm kinh hãi, nhìn nam tử tuấn mỹ phi phàm trước mắt, hai mắt gã trầm tĩnh như thần dừng ở trên người y, liền giả bộ không quen biết, ôm quyền nói: “Xin thứ cho mắt của Tần mờ vựng về, chẳng hay huynh đài là ...”

Trên mặt nam tử liền hiện ra vẻ thất vọng: “Tần huynh không nhận ra ta sao? Ta là Không Diệp của thanh tu Vô Tâm phái. Trước đây đã từng phụng chỉ mệnh của sư thúc mà truy sát người.”

Loại giao tình này ... cũng muốn ôn chuyện sao?

Tần Trọng do dự một chút, vừa định khách sáo một phen, đã bị Không Diệp đem y kéo đến một chỗ yên tĩnh, trên mặt gã đã đỏ ửng, sau một hồi do dự gã mở miệng nói: “Kỳ thực ... Tần huynh, ta dọc theo bờ sông, đi theo các người đã hơn một tháng.”

Mặt Tần Trọng lập tức đỏ bừng lên gần như muốn xuất huyết: “Người ... người nói cái gì? Người theo hơn một tháng? Người ... người đều thấy hết?” Đạm Nguyệt Ngân chẳng phân biệt thời gian địa điểm, có lúc ở ngay phòng nhỏ trên tàu cũng làm, người cố tình đi theo khẳng định thấy rõ ràng mọi thứ.

Không Diệp hơi hơi gật đầu, có vẻ có chút xấu hổ.

Tần Trọng gần như muốn hôn mê bất tỉnh, Không Diệp đúng lúc đỡ lấy y: “Tần huynh, ta vốn là muốn nói cho người biết, người ăn Yến Hồi Hương khả năng cũng không phải là dược vật trường sinh, sư phụ ăn một viên khác phát giác vô ích, sẽ tạo thành đi tả, nôn mửa, còn có độc tính rất nhỏ, cho nên ta đến đây là muốn nói cho người biết.”

Tần Trọng cảm thấy chính mình thực sự là sắp ngất đi thôi, chỉ vì nguyên nhân này mà gã đã đi theo y hơn một tháng?

“Cảm tạ người.” Tần Trọng ‘ngũ vị tạp trần’ nói lời cảm tạ

“Không cần. Tần huynh, sau này chúng ta có thể làm bằng hữu không?” Không Diệp nói ra câu này có chút si ngốc.

Tần Trọng còn chưa có đáp ứng, liền nghe thấy một thanh âm lạnh lùng: “Các người ở chỗ này làm cái gì?”

Dĩ nhiên là của Đạm Nguyệt Ngân!

Tần Trọng lấy làm kinh hãi, còn chưa kịp nói một câu đã bị Đạm Nguyệt Ngân điểm huyết nói, đưa tay ôm ngang người y, không thêm để ý đến mọi người ở trên chợ đang nhìn, thẳng hướng bờ sông mà đi tới.

Đạm Nguyệt Ngân điên rồi sao? cư nhiên ở trước mặt mọi người làm ra chuyện điên cuồng như vậy. Nếu như y là một người nữ tử xinh đẹp thì không có gì đáng nói, đằng này lại là một người nam tử ốm yếu...

Bị nhiều người nhìn như vậy, trong lòng Tần Trọng nảy lên cảm giác thẹn thùng nói không nên lời. Vô pháp ngăn cản Đạm Nguyệt Ngân khiến cho y tức giận công tâm, rốt cuộc bất tỉnh nhân sự.

Tần Trọng không phân biệt rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy có một đôi môi mềm mại không ngừng hôn lên gương mặt, vành tai, xương quai xanh của mình, y theo cử động ôn nhu nhẹ nhàng đó mà tỉnh lại.

Đạm Nguyệt Ngân dừng động tác, giương mắt nhìn mặt y, mỉm cười nói: “Người đã tỉnh?”

Tần Trọng lên tiếng, có chút không vui. Đạm Nguyệt Ngân không để ý phản đối của y, ôm lấy y đem về thuyền, đây quả thực là chuyện ái nhân không nên làm. Nếu hai người quyết định muốn cùng nhau cả đời, thì phải tôn trọng lẫn nhau mới đúng.

Đạm Nguyệt Ngân thấy y không để ý đến hấn, liền lấy lòng: “Đừng nóng giận mà, ta chỉ là lâu lắm không ôm người, nên rất nhớ người!” Đạm Nguyệt quyết không thừa nhận chính mình phát tác ghen tuông, cũng như hấn quyết không hối hận hành động vừa rồi của chính mình. Biểu tình trên mặt của tên nam tử trẻ tuổi kia vừa nhìn cũng biết đang suy nghĩ cái gì, quyết không thể để cho bọn họ gặp lại nhau lần nữa.

Tần Trọng tuy xưng không hơn anh tuấn, nhưng phong thái lại thông long ôn hoà hiền hậu, có một loại mệnh lực nói không nên lời, bằng không chính mình sẽ không bị y mê hoặc đến không còn biết gì như vậy. Giờ đây đã gặp phải tình địch, sau này nhất định phải thực cẩn thận.

“Muốn ta ...” Tần Trọng nghe được hấn nói rõ ràng như vậy, lúng ta lúng túng, trên mặt nổi lên đỏ ửng.

“Ôm người thế nào cũng vẫn cảm thấy không đủ ...” Đạm Nguyệt Ngân thì trào tự nói, ôm chặt lấy người trong lòng, bày ra dáng tươi cười như hoa. “Chúng ta làm một lần nha?”

Cho tới bây giờ y chưa từng quá cự tuyệt Đạm Nguyệt Ngân, vì tránh cho mình ở dưới âu yếm của hấn mà đánh mất lý trí, Tần Trọng vội vã khẩn cầu nói: “Không làm có thể được không?”

Nếu như lại làm thêm vài lần, nơi đó nhất định sẽ bị tan nát mất. Tần Trọng chẳng biết vì sao có loại ý nghĩ này, nhin không được tự cười giễu một cái. Thân thể đều suýt nữa toàn bộ nát nhừ, còn sợ nơi đó bị tan nát nữa sao?

Đạm Nguyệt Ngân thấy dáng tươi cười của y, trong lòng tựa như hít thở không thông, vô pháp hô hấp, chỉ có thể ôm chặt lấy y, vững tin có y ở ngay trong lòng mình, không hề bị biến mất.

“Được rồi, không làm sẽ không làm.” Đạm Nguyệt Ngân chỉnh lại cánh tay, để cho y tới gần sát mình hơn. Tay vô thức ở trên người y vuốt ve, cũng không có vị đạo tình dục, tựa hồ như là làm cho thân thể hẳn thư hoãn qua đi hoan ái. Nhưng con mắt lại nhìn chăm chăm vào mặt Tần Trọng. Chẳng biết vì sao, hẳn càng ngày càng thích nhìn thân thể Tần Trọng, khuôn mặt Tần Trọng, ngay cả thanh âm trầm thấp của y so với người bình thường cũng nghe thoải mái nhẹ nhàng hơn, ngoại trừ tướng mạo bình thường ra, tất cả cái khác đều xinh đẹp đến hoàn mỹ, khiến cho hẳn kích động liều mạng che giấu không muốn để cho người khác biết đến.

Trời cao ban cho y một tướng mạo bình thường, có lẽ là để cho y không bị người khác cướp đi a. Có thể kiếp trước có duyên, cho nên kiếp này mới gặp lại.

“Nguyệt Ngân, trước đây ngươi vì cái gì mà ... mà yêu thương ta?” Mặc dù hoàn toàn không tin Đạm Nguyệt Ngân yêu thương mình, thế nhưng bị hẳn luôn miệng tuyên bố, khiến cho bản thân nhin không được muốn hỏi.

“Cái kia a ...” Trên mặt Đạm Nguyệt Ngân hiện lên một nụ cười tươi, tinh tế nhìn y từ trên xuống dưới một cái, trong ánh mắt lộ vẻ ý tứ tình sắc, “Đương nhiên là vì trong những người ta đã từng ôm qua thì người là người ôm tốt nhất.”

Nguyên lai là bởi vì thân thể y. Tần Trọng hỗn loạn, cúi mắt xuống. Sớm đoán được là cái lý do này, nhưng chính tai mình nghe được thì vẫn sẽ đau lòng hơn nhiều. Sớm biết như vậy sẽ không tự rước lấy nhục.

“Ngươi làm sao vậy?” Thấy Tần Trọng hiện lên vẻ mặt bị thương tổn, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi vì trò đùa dai của mình mà tự trách, rồi lại không muốn xin lỗi. Nên nỗ lực dời đi trọng tâm câu chuyện, nhưng lại phát hiện nguyên lai vẫn còn đang xoay quanh trên vấn đề vừa nói.

“Không có gì.” Tần Trọng mỉm cười một cái, làm cho ái nhân của mình thoải mái.

Đạm Nguyệt Ngân không biết vì sao, thấy dáng tươi cười này của y cứ nhiên có chút khấn trương, đưa tay ôm chặt lấy người trong lòng, qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng mở miệng: “Ta từng ôm qua không nhiều người lắm. Kỳ thực thậm chí chưa từng ôm qua Thu Dung, ta vẫn cho rằng có thể cùng với tất cả mọi người, thế nhưng sau mới biết được nếu cùng người không yêu ôm nhau, vui vẻ rất nhanh qua đi, còn lại chỉ là trống rỗng mà thôi. Sau đó gặp lại Thu Dung một lần nữa, ta mới biết được, ta chỉ là muốn che chở cho hẳn mà thôi, hơn nữa hẳn cũng không cần ta che chở. Bề ngoài hẳn nhu nhược, nhưng nội tâm lại cường đại đến đáng sợ ... Có một người vì ta mà khiến cho bản thân bị thương, người đó mới cần ta chăm sóc, thế nhưng ta lại bỏ lỡ.”

“Ngươi ...” Đạm Nguyệt Ngân từ trước đến nay cường thế bá đạo, chưa từng có ăn nói khép nép như vậy, Tần Trọng không khỏi có chút giật mình.

“Không nghĩ ra ngươi cứ nhiên chung tình với ta như vậy, ta rất là vui mừng ...” Đạm Nguyệt Ngân nhin không được ôm chặt lấy y.

Tần Trọng, Tần Trọng, thế nhưng ý tứ của tên này sẽ vì hẳn chung tình suốt đời sao?

“Ta ... Ta tướng mạo xấu xí, ngươi không thích ta cũng là lý lẽ thường tình.” Tần Trọng trầm mặc xuống. Thân tình ai oán, làm mất đi dung mạo đoan trang trầm tĩnh bình thường, khiến cho người chứng kiến vẻ mặt này cõi lòng đau nhức.

“Trước đây ta nói ngươi lớn lên xấu xí, ngươi còn nhớ kỹ đến bây giờ sao?” Tay hẳn đặt ở trên ngực ái nhân: “Hiện tại ngươi tỉnh dậy còn đau không?”

Tần Trọng lắc đầu, trên mặt hiện lên một chút đỏ ửng.

Đạm Nguyệt Ngân có vẻ vô cùng thận trọng: “Kỳ thực ... ta khi đó chỉ là hận chính ta lại đi động tâm với người, chứ thực ra không có ý gì. Ở trong lòng ta, người so với người khắp thiên hạ là người xinh đẹp nhất.”

Tần Trọng nghe hân hỉ vội vàng vàng giải thích, liền mở miệng cười rất thoải mái: “Ta biết, người không cần nói thêm nữa.”

Đạm Nguyệt Ngân không nghĩ tới Tần Trọng lại khoan dung nhân hậu như vậy, trên mặt lộ rõ vui mừng không che dấu được, đem thân thể y cuốn vào trong lòng: “Như vậy ... thân thể của người đã khoẻ hơn chưa?”

Mặt Tần Trọng trướng đến đỏ bừng: “Người chính là đang muốn ... muốn...” Tần Trọng thường nhịn không được mà hoài nghi kiếp trước của Đạm Nguyệt Ngân có phải hay không là dã thú, cho nên kiếp này mỗi ngày nếu không được thỏa mãn liền không để yên.

Đạm Nguyệt Ngân trả lời rất tự nhiên: “Nói vô ích, người đều nằm ở trên giường, muốn ta không muốn loại chuyện này thực sự rất khó làm được a.”

“Thế nhưng ... thế nhưng ...” Thế nhưng lúc đó y nằm ở trên giường chẳng phải nguyên nhân đều là do Đạm Nguyệt Ngân gây ra sao?

“Đừng nhiều lời, quả thực rất lãng phí thời gian, chúng ta bắt đầu từ hôn nhẹ đi.” Đạm Nguyệt Ngân không để ý đến giấy dựa của y, vẫn cúi xuống giữ chặt lấy bờ môi của y.

Xong...

Đạm Nguyệt Ngân vừa hôn xuống thì lý trí của y gần như hoàn toàn bị đánh mất, rơi vào trong vũng bùn thâm tình của Đạm Nguyệt Ngân, làm cho Tần Trọng nhịn không được nghĩ – sáng sớm ngày mai có thể đứng lên rời khỏi giường, phỏng chừng chỉ là mơ tưởng. toàn bộ văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-trong-thien>